

KANCELARIA SEJMU
Biuro Studiów i Ekspertyz
Dział Przekładów

BIULETYN

1(6)/93

Wydawnictwo Sejmowe

KANCELARIA SEJMU

Biuro Studiów i Ekspertyz
Zespół Przekładów

BIULETYN

1(6)/93

Wydawnictwo Sejmowe

Szósty numer Biuletynu Zespołu Przekładów Biura Studiów i Ekspertyz zawiera przekłady (z niemieckiego i francuskiego) aktów prawnych dotyczących różnych zagadnień z zakresu gospodarki rolnej, leśnej, planowania przestrzennego, użytkowania zasobów naturalnych i ochrony środowiska we Francji i w Niemczech. Każdy tekst został poprzedzony uwagami wstępnymi Anny Stańczyk. Nazwiska tłumaczy i weryfikatorów są umieszczone na końcu każdego tekstu. Opracowania redakcyjnego dokonała Joanna Strzelecka.

Biuro Studiów i Ekspertyz
Zespół Przekładów

WIESŁAW STAŚKIEWICZ
dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz

MIROŚLAWA DRABKOWSKA
koordynator Zespołu Przekładów

SPIS TREŚCI

Kodeks leśny (Francja). Wybrane przepisy	7
Ustawa nr 85-30 z 9 11985 o rozwoju i ochronie gór (Francja)	
Wybrane przepisy	53
Ustawa nr 169 z 8 11975 o uzdrowiskach w kraju związkowym Nadrenia Północna-Westfalia (Ustawa uzdrowiskowa).....	105

W ustawodawstwach państw wchodzących w skład Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej przepisy dotyczące gospodarki rolnej, leśnej, planowania przestrzennego, użytkowania zasobów naturalnych, a także ochrony krajobrazu oraz pomników kultury i innych społecznych wartości, odnoszące się do poszczególnych regionów, normowane są aktami prawnymi różnej rangi. Konstytucje niektórych państw zamieszczają postanowienia dotyczące tej kategorii spraw pośród fundamentalnych zasad określających prawa i obowiązki obywateli.

W regionach zasady te są uszczegółowiane przepisami miejscowymi regulującymi sprawy o podstawowym, dla lokalnej społeczności, znaczeniu (m. in. w zakresie budowy dróg, wodociągów i robót publicznych o znaczeniu lokalnym, a także w zakresie żeglugi, portów na jeziorach, wód mineralnych i leczniczych, kopalni i torfowisk oraz polowań).

W celu przyspieszenia rozwoju poszczególnych regionów przyznaje się im specjalne dotacje.

We Francji problematyka ta rozproszona jest w kodeksach: urbanistycznym, gminnym, leśnym oraz innych ustawach.

Prezentowany tu fragmentarycznie francuski Kodeks leśny określa podstawowe zasady obowiązujące właścicieli lasów prywatnych, wspólnoty samorządowe oraz osoby prawne w odniesieniu do użytkowania lasów.

Żadna osoba prywatna nie może bez zezwolenia właściwego organu administracji państwowej usuwać drzew lub karczować własnych lasów. Zezwolenia takiego wymaga także każda zamierzona działalność, w wyniku której może nastąpić zniszczenie zalesienia. Wyjątek stanowią działania podejmowane w interesie „użyteczności publicznej”.

Zezwolenie, o którym mowa wyżej, wydaje się na okres 5 lat, po uprzednim stwierdzeniu stanu zalesienia na danym terenie. Odmowa wydania zezwolenia może nastąpić jedynie po zajęciu stanowiska przez właściwą sekcję Rady Stanu. Brak udzielenia zezwolenia jest równoznaczny ze zgodą organu i uprawnia do karczowania.

Zakazy opisane wyżej nie dotyczą młodych lasów (do 20 lat po wysiewie lub posadzeniu), chyba że lasy te posadzone zostały właśnie w zastępstwie usuniętych lub na terenach wytrzebionych; lasów, parków, ogrodów

zamkniętych i przylegających do budynku mieszkalnego, pod warunkiem, że powierzchnia terenu zamkniętego nie przekracza 10 ha, a powierzchnia lasów nie przekracza 4 ha (jeśli nie stanowią części innego lasu, będącego uzupełnieniem do powierzchni 4 ha) i że nie pokrywają one wierzchołka lub zbocza góry, albo nie pochodzą z obowiązkowego zalesienia, dokonanego na podstawie przepisu ustawy.

Nie podlegają temu reżimowi także lasy położone w strefie rolnej, wytyczonej na podstawie przepisów Kodeksu rolnego, jeżeli karczowanie ma na celu wykorzystanie gruntu pod uprawy lub pastwiska.

Zezwolenia na karczowanie lasów można odmówić w wypadkach wyraźnie określonych w ustawie, między innymi **w celu zatrzymania ziemi na wierzchołkach lub zboczach gór oraz zapewnienia zaopatrzenia krajowego w drzewo i produkty pochodne, zachowania równowagi biologicznej regionu lub dobrego samopoczucia ludności, zagospodarowania stref objętych pracami leśnymi i stref zniszczonych określonych przepisami tego kodeksu.**

Kodeks leśny określa wypadki uzasadniające uzależnienie wydania zezwolenia na karczowanie od zachowania, na gruntach objętych wnioskowanym zezwoleniem, wystarczająco dużych rezerwatów leśnych albo od wykonania wyznaczonych przedsięwzięć lub dokonania zalesienia na innych gruntach.

Kodeks leśny precyzuje przepisy szczegółowe dotyczące gospodarowania lasami na zboczach gór. Dotyczy to np. bezwzględного zakazu usuwania tam drzew lub karczowania lasów.

W ustawodawstwie polskim podstawową ustawą regulującą gospodarowanie zasobami leśnymi jest ustawa z 28 września 1991 r. o lasach (Dz.U. nr 101, poz. 444; zm.: 1992 r. nr 21, poz. 85). W ścisłym związku z normowaną materią pozostają przepisy wielu ustaw związkowych (np. o ochronie i kształtowaniu środowiska, o ochronie przyrody, o planowaniu przestrzennym, o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości, o przejściu na własność niektórych lasów i innych gruntów samorządowych), a także szereg aktów wykonawczych precyzujących, między innymi, szczegółowe zasady gospodarki finansowej w Lasach Państwowych, nabywania przez nadleśnicztwa lasów i gruntów przeznaczonych do zalesiania.

KODEKS LEŚNY

(Francja)

Wybrane przepisy

KSIĘGA I

[...]

TYTUŁ V

PRZEPISY WSPÓLNE DOTYCZĄCE LASÓW I GRUNTÓW PODLEGAJĄCYCH PRZEPISOM PRAWA LEŚNEGO

Rozdział I OCHRONA¹

Podrozdział 1 - Budownictwo w odległości zabronionej

Art. L. 151-1 - Żaden piec wapienny ani gipsowy na okres przejściowy lub na stałe, żadne wytwórnie cegieł czy dachówek nie mogą być usytuowane w lesie lub w odległości mniejszej niż jeden kilometr od lasu bez zezwolenia administracyjnego, pod karą grzywny za wykroczenie i zburzenia zakładu.

Art. L. 151-2 - Żaden dom na żerdziach, stróżówka, barak czy hangar nie mogą być - bez zezwolenia administracyjnego i pod żadnym pretekstem - usytuowane w lesie lub w odległości mniejszej niż jeden kilometr od lasu, pod karą grzywny za wykroczenie i wyburzenia w ciągu miesiąca od daty

¹ W gminach, w których istnieje plan zagospodarowania gruntów, służebności użyteczności publicznej dotyczące użytkowania gruntów, ustanowione w zastosowaniu artykułów L. 151-2 — L. 151-6, powinny być dołączone do planu (Kodeks urbanistyczny, art. *R. 126-1).

orzeczenia nakazującego wyburzenie.

Art. L. 151-3 - Żaden warsztat do obróbki drewna, żaden skład lub magazyn dla prowadzenia handlu drewnem nie może być zainstalowany bez zezwolenia administracyjnego w domach lub gospodarstwach znajdujących się w promieniu 500 metrów od lasów podlegających przepisom prawa leśnego, pod karą grzywny za wykroczenie i konfiskatę drewna.

Zezwolenie administracyjne może być cofnięte, jeżeli osoby, które je uzyskały, podlegały karze za naruszenie przepisów leśnych.

Art. L. 151-4 - Żaden tartak nie może być usytuowany w lesie lub w odległości mniejszej niż 2 kilometry od lasu bez zezwolenia administracyjnego, pod karą grzywny za wykroczenie i wyburzenia w ciągu miesiąca od daty orzeczenia nakazującego wyburzenie.

Art. L. 151-5 - Przepisom artykułów L. 151-3 i L. 151-4 nie podlegają domy i fabryki będące częścią miast, miasteczek i wiosek stanowiących skupisko ludności, mimo że są położone w odległościach od lasów określonych w tych artykułach.

Art. L. 151-6 - Fabryki, hangary i inne zakłady, na które uzyskano zezwolenie na podstawie artykułów L.151-1 - L.151-4, podlegają kontroli inżynierów w służbie państwowego zarządu lasów i zaprzysiężonych urzędników zarządu, którzy mogą przeprowadzać rewizję bez koniecznej obecności oficera policji śledczej, pod warunkiem, że stawią się co najmniej we dwóch lub że będzie im towarzyszyć dwóch świadków zamieszkałych w gminie.

Podrozdział 2 - [...]

Rozdział II

STWIERDZENIE WYSTĘPKÓW I WYKROCZEŃ POPEŁNIONYCH W LASACH I NA GRUNTACH PODLEGAJĄCYCH PRZEPISOM PRAWA LEŚNEGO

Art. L. 152-1 - Inżynierowie i zaprzysiężeni urzędnicy państwowego zarządu lasów badają i stwierdzają występki i wykroczenia przez spisanie protokołu, inżynierowie - na terenie, jaki im podlega, zaprzysiężeni urzędnicy - w zakresie właściwości sądu, do jakiego zostali przydzieleni.

Art. L. 152-2 - Zaprzysiężeni urzędnicy państwowego zarządu lasów są upoważnieni do zajęcia zwierząt gospodarskich w związku z naruszeniem przepisów, a także sprzętu, pojazdów i zaprzęgów należących do sprawców wykroczenia i do oddania ich w sekwestr.

Poszukują oni przedmiotów wywiezionych przez sprawców przestępstw również w miejscach, do których zostały przewiezione, i oddają je w sekwestr.

Nie mogą oni jednakże wchodzić do domów, budynków, na przyległe podwórka, do zagrody, chyba że w obecności sędziego sądu pierwszej instancji, bądź mera lub jego zastępcy, bądź komisarza policji, którzy nie mogą odmówić towarzyszenia urzędnikom, jeśli się do nich zwrócono o asystowanie przy rewizji.

Sędzia lub funkcjonariusze wymienieni w poprzednim ustępie są ponadto zobowiązani do podpisania protokołu sekwestru lub rewizji dokonanych w ich obecności; w razie odmowy z ich strony, zaprzysiężony urzędnik państwowego zarządu lasów czyni o tym adnotację w protokole.

Art. L. 152-3 - Zaprzysiężeni urzędnicy państwowego zarządu lasów zatrzymują i prowadzą do sędziego sądu pierwszej instancji lub do mera każdą nieznaną osobę schwytaną na gorącym uczynku.

Art. L. 152-4 - Inżynierowie w służbie państwowego zarządu lasów oraz zaprzysiężeni urzędnicy tej instytucji publicznej mają prawo do bezpośredniego wzywania sił policyjnych dla zwalczania występków i wykroczeń leśnych, a także dla poszukiwania i zajęcia drzewa nielegalnie ściętego, oszukańczo sprzedanego lub zakupionego.

Art. L. 152-5 - Protokoły sporządzone i podpisane przez inżynierów i zaprzysiężonych urzędników państwowego zarządu lasów nie podlegają potwierdzeniu.

Art L. 152-6 - W przypadku, gdy protokół zawiera decyzję o zajęciu, odpis urzędowy dokumentu zostaje złożony w ciągu 24 godzin w kancelarii sądu pierwszej instancji, aby było możliwe powiadomienie osób, które mogłyby domagać się zwrotu zajętych przedmiotów.

Art. L. 152-7 - Sędzia sądu pierwszej instancji może zarządzić tymczasowe uchylenie zajęcia, pod warunkiem pokrycia kosztów sekwestru i za odpowiednią i skuteczną kaucją.

W przypadku zakwestionowania wypłacalności kaucji, sprawę rozstrzyga sędzia sądu pierwszej instancji.

Art L. 152-8 - Jeżeli nikt nie domagał się zwrotu zajętych zwierząt gospodarskich w ciągu 5 dni od nałożenia sekwestru lub jeżeli nie została wpla-

cona odpowiednia i skuteczna kaucja, sędzia sądu pierwszej instancji zarządza ich sprzedaż w drodze licytacji na najbliższym targu. Do sprzedaży przystępuje się za staraniem urzędnika wydziału podatkowego, po jej ogłoszeniu z 24-godzinnym wyprzedzeniem.

Koszty sekwestru i sprzedaży są ustalane przez sędziego sądu pierwszej instancji i potrącane z wpływu ze sprzedaży; reszta jest zdeponowana u urzędnika wydziału podatkowego (dóbr państwowych) do chwili ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy.

Jeżeli właściciel będzie domagał się zwrotu zwierząt już po ich sprzedaży, będzie miał jedynie prawo do zwrotu kwoty pochodzącej ze sprzedaży, po potrąceniu wszystkich kosztów, w przypadku gdy orzeczenie zawiera nakaz zwrotu.

Rozdział III

ŚCIGANIE WYSTĘPKÓW I WYKROCZEŃ POPEŁNIONYCH W LASACH I NA GRUNTACH PODLEGAJĄCYCH PRZEPISOM PRAWA LEŚNEGO

Art. L. 153-1 - Zarząd lasów dochodzi naprawienia szkód spowodowanych wszelkimi przestępstwami i wykroczeniami popełnionymi w lasach podlegających przepisom prawa leśnego, tak w interesie państwa, jak i innych właścicieli tych lasów.

Dochodzeniem naprawienia szkód i ściganiem zajmują się, w imieniu zarządu, inżynierowie w służbie państwowej do spraw lasów, niezależnie od prawa, jakie przysługuje prokuraturze przy sądach wielkiej instancji i sądach apelacyjnych.

Art. L. 153-2 (*Ustawa nr 85-1273,4 XII 1985, art. 72*) - Władze administracyjne do spraw lasów mają prawo, za zgodą prokuratora Republiki, układać się w sprawie ścigania przestępstw i wykroczeń wymienionych w poprzednim artykule, zgodnie z wymogami określonymi w dekreście Rady Stanu.

Art. L. 153-3 - Jeśli do jego właściwości należy wnoszenie oskarżenia publicznego, zarząd lasów nakazuje wezwanie do sądu poprawczego lub sądu policyjnego osób podejrzanych i cywilnie odpowiedzialnych za przestępstwa i wykroczenia.

W postępowaniu prowadzonym w imieniu zarządu, zaprzysiężeni urzędnicy państwowego zarządu lasów mogą wzywać do sądu i kierować pisma urzędowe, nie mogą jednak dokonywać zajęcia egzekucyjnego.

Ich wynagrodzenie za te czynności jest takie samo, jak za czynności wykonywane przez komorników sądowych.

Art. L. 153-4 - Wezwanie urzędowe musi zawierać, pod sankcją nieważności, odpis protokołu stwierdzającego popełnienie występku lub wykroczenia.

Art. L. 153-5 - Inżynierowie w służbie państwowej do spraw lasów mają prawo wnieść sprawę do sądu apelacyjnego lub sądu poprawczego i są przesłuchiwani na poparcie swoich wniosków.

W sprawach wniesionych do sądu policyjnego, wyżej wymienieni inżynierowie mogą przedstawić swoje wnioski za pośrednictwem technika lub urzędnika państwowego do spraw lasów.

Art. L. 153-6 - Udowodnienie występku i wykroczeń w sprawach leśnych opiera się bądź na protokołach, bądź na zeznaniach świadków, jeśli protokoły nie istnieją lub są niewystarczające.

Art. L. 153-7 - Jeżeli w procesie o odszkodowanie za popełniony występki lub wykroczenie obwiniony powołuje się na prawo własności lub na inne prawo rzeczowe, sąd, do którego została wniesiona skarga, orzeka według następujących reguł:

sprzeciw prejudycjalny dopuszcza się tylko wtedy, gdy opiera się on na oczywistym tytule posiadania lub równoważnych faktach świadczących o posiadaniu, dokładnie wymienionych przez obwinionego, a przedstawiony tytuł lub przytoczone fakty mogą pozbawić charakteru występku lub wykroczenia czyn stanowiący podstawę do ścigania, jeżeli zostaną uwzględnione przez właściwy organ;

w przypadku odesłania wniosku powoda cywilnego, orzeczenie ustala krótki termin, w którym strona podnosząca kwestię prejudycjalną musi odwołać się do sędziego właściwego dla rozpoznania sporu i uzasadnić swój pozew, w przeciwnym razie kwestia nie zostanie uwzględniona;

w przypadku skazania następuje zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, jeżeli taka jest orzeczona, a kwoty grzywien, zwrotów i odszkodowań zostają wpłacone do kasy depozytowo-konsygnacyjnej, a następnie wypłacone osobie, którą wskaże sąd orzekający w sprawie materialnej.

Art. L. 153-8 - Inżynierowie w służbie państwowej do spraw lasów mogą, w imieniu swej administracji, wnieść apelację od wyroków sądowych i

odwoływać się do sądu ostatniej instancji. Nie mogą wycofać złożonej apelacji bez specjalnego zezwolenia tej administracji.

Art. L. 153-9 - Prawo do odwoływania się od orzeczeń i wyroków w drodze apelacji lub skargi kasacyjnej, przyznane zarządowi lasów, a także inżynierom zobowiązanym do ścigania, jest niezależne od takiego samego uprawnienia ustawowo przyznanego prokuratorze, z którego może ona zawsze skorzystać, nawet wtedy, gdy zarząd lub inżynierowie uznali orzeczenia.

Art. L. 153-10 - Przepisy Kodeksu postępowania karnego dotyczące ścigania występków i wykroczeń, wezwań sądowych i terminów, niestawiennictwa w sądzie, sprzeciwów, orzeczeń, odwołań i skarg kasacyjnych mają zastosowanie do ścigania występków i wykroczeń wymienionych w niniejszym kodeksie, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych niniejszego tytułu.

Rozdział IV

WYKONANIE WYROKÓW DOTYCZĄCYCH WYSTĘPKÓW I WYKROCZEŃ POPEŁNIONYCH W LASACH I NA GRUNTACH PODLEGAJĄCYCH PRZEPISOM PRAWA LEŚNEGO

Art. L. 154-1 - Powiadomienia o wyroku w procesie wszczętym na wniosek zarządu lasów lub na wniosek prokuratury dokonuje się za pomocą zwykłego wyciągu zawierającego nazwiska stron i formułę sentencji.

To powiadomienie powoduje rozpoczęcie biegu terminów wniesienia sprzeciwu i odwołania się od wyroków zaocznych.

Art. L. 154-2 - Pobieranie grzywien w sprawach leśnych powierza się księgowym Skarbu Państwa. (...)

Administracja może zezwolić przestępcom niewypłacalnym na uiszczenie grzywien, odszkodowań cywilnych i kosztów za pomocą świadczenia w naturze w postaci robót konserwacyjnych i ulepszeń w lasach lub na drogach komunalnych lub wiejskich.

Rada naczelna ustala, dla każdej gminy, wartość, jaką przedstawia jeden dzień wykonywanego świadczenia.

Świadczenie może być również wykonane akordowo.

Jeżeli świadczenia nie są wykonane w terminie określonym przez inżynierów do spraw ścigania, dochodzenie biegnie swoim tokiem.

Rozporządzenie administracji publicznej reguluje przyznanie osobom uprawnionym świadczeń przewidzianych niniejszym artykułem.

Art. L. 154-3 - Wyroki skazujące na grzywny, zwroty, odszkodowania i pokrycie kosztów są wykonalne w trybie przymusu osobistego i mogą być wykonane po upływie 5 dni od zwykłego nakazu skierowanego do osoby skazanej.

Na wniosek księgowego Skarbu Państwa, prokurator Republiki przekazuje odpowiednie wnioski funkcjonariuszom policji zobowiązanym do wykonania postanowienia sądowego.

Art. L. 154-4 - Osoby, wobec których został orzeczony przymus osobisty z tytułu niezapłaconych grzywien i innych odszkodowań pieniężnych, podlegają mu, dopóki nie uiszczą kary lub nie wpłacą kaucji akceptowanej przez księgowego Skarbu Państwa lub, w przypadku gdy ten kaucję zakwestionuje, uznanej przez sąd wielkiej instancji za odpowiednią i uzasadnioną.

Art. L. 154-5 - Wobec osób skazanych, które udowodnią niewypłacalność w trybie przewidzianym w art. 752 Kodeksu postępowania karnego, czas trwania przymusu osobistego nie może przekroczyć 2 miesięcy, niezależnie od wysokości kar.

W przypadku recydywy, czas przebywania w areszcie ulega podwojeniu.

Art. L. 154-6 - Areszt zastosowany jako środek przymusu jest niezależny od kary pozbawienia wolności orzeczonej w każdym przypadku, gdy wymagają tego ustawa i rozporządzenia.

TYTUŁ VI

LASY I GRUNTY WSPÓLNE PODLEGAJĄCE PRZEPISOM PRAWA LEŚNEGO

Art. L. 161-1 - Przepisy prawne niniejszego kodeksu odnoszące się do utrzymania i administracji lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia, stanowiących dobra państwowe, a także przepisy dotyczące ścigania występów i wykroczeń popełnionych na tych terenach odnoszą się do lasów i gruntów wspólnych wymienionych w art. L. 111-1, z zastrzeżeniem przepisów szczególnych rozdziałów I-VII tytułu IV niniejszej księgi dotyczących lasów

i gruntów przeznaczonych do zalesienia, należących do wspólnot i osób prawnych wymienionych w art. L. 141-1.

Art. L. 161-2 - Żaden ze współwłaścicieli nie może przystąpić do wyřębu, eksploatacji czy sprzedaży, pod karą grzywny w wysokości równej wartości ściętych lub sprzedanych drzew. Każda w ten sposób dokonana sprzedaż zostaje uznana za nieważną.

Art. L. 161-3 - Kosztami oznaczenia granic i ochrony są obciążeni współwłaściciele, każdy według jego praw.

Art. L. 161-4 - Współwłaściciele mają taki sam udział w naprawieniu szkód i w zwrocie odszkodowań, jak w przychodzie ze sprzedaży, każdy według jego praw.

KSIĘGA III

PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE ZARZĄDU I OCHRONY LASÓW

TYTUŁI

KARCZOWANIE

Rozdział I

LASY PRYWATNE

Art. L. 311-1 - Osoba prywatna nie może korzystać z prawa wrywania [drzew] lub karczowania będących jej własnością lasów, bez uzyskania przedniego zezwolenia administracyjnego².

(Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 44-1) Celowe działania, które prowadzą w efekcie do zniszczenia stanu zalesienia określonego gruntu i kładą kres jego przeznaczeniu leśnemu, są utożsamiane z karczowaniem i wymagają uzyskania zezwolenia, jeśli nie są podjęte w wyniku zastosowania

² Zob. Kodeks urbanistyczny, art. L. 130-1.

służebności użyteczności publicznej.

(*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 44-11*) Zezwolenie [administracyjne] jest wydawane na okres 5 lat, po stwierdzeniu stanu zalesienia.

Odmowa zezwolenia administracyjnego może nastąpić jedynie po zajęciu stanowiska w tej sprawie przez właściwą sekcję Rady Stanu.

Jeżeli odpowiedź nie zostanie udzielona przez administrację w ustalonym terminie, można przystąpić do karczowania.

Art. L. 311-2 - Nie są objęte przepisami art. L. 311-1:

1. młode lasy, do 20 lat po wysiewie lub posadzeniu, z wyjątkiem lasów wysianych lub posadzonych w zastępstwie lasów wytrzebionych, zgodnie z ust. 5 art. L. 313-1, lub zachowanych z tytułu rezerwatów leśnych, na podstawie art. L. 311-4, lub wysiewów i zasadzeń dokonanych w zastosowaniu przepisów księgi IV, tytuły II i III oraz księgi V;

2. parki i ogrody zamknięte i przylegające do głównego budynku mieszkalnego, jeżeli powierzchnia terenu zamkniętego wynosi mniej niż 10 ha;

3. lasy o powierzchni do 4 ha, jeśli nie stanowią części innego lasu będącego uzupełnieniem do 4 ha i nie pokrywają wierzchołka lub zbocza góry, albo nie pochodzą z zalesienia dokonanego w zastosowaniu przepisów księgi IV, tytuły II i III oraz księgi V;

4. (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 34*) lasy położone w strefie rolnej wytyczonej w zastosowaniu art. 52-4 Kodeksu rolnego, jeżeli karczowanie ma na celu wykorzystanie gruntu pod uprawy lub pastwiska.

Art. L. 311-3 - Zezwolenia na karczowanie można odmówić, jeżeli zachowanie lasów lub masywów leśnych, których część one stanowią, jest uznane za niezbędne ze względu na:

1. zatrzymanie ziemi na wierzchołkach lub zboczach gór,
2. ochronę gleby przed erozją i zalewem rzek i potoków;
3. zachowanie źródeł i strumieni;
4. ochronę wydm i wybrzeży przed erozją morską i zasypywaniem przez piaski;
5. obronę terytorium kraju;
6. ochronę zdrowia publicznego;
7. zapewnienie zaopatrzenia ogólnokrajowego w drzewo i produkty pochodne, jeżeli chodzi o lasy pochodzące z zalesień dokonanych w zastosowaniu przepisów księgi IV, tytuły II i III oraz księgi V;

8. zachowanie równowagi biologicznej regionu lub dobrego samopoczucia ludności;

9. zagospodarowanie stref objętych pracami leśnymi i stref zniszczonych wymienionych w pkt 2 i 3 art. 52-1 Kodeksu rolnego.

Art. L. 311-4 - Władza administracyjna może uzależnić wydanie zezwolenia na karczowanie od zachowania na gruntach objętych zezwoleniem wystarczająco dużych rezerwatów leśnych, by spełniały zadania użytkowe określone w art. L. 311-3, albo od wykonania zalesienia na innych gruntach.

Art. L. 311-5 - Przed wystąpieniem o udzielenie zezwolenia na przydział działki na terenie zalesionym nie objętym zakresem wyjątków wymienionych w art. L. 311-2, osoba zainteresowana jest zobowiązana do uzyskania zezwolenia na karczowanie.

Rozdział II

LASY NALEŻĄCE DO WSPÓLNOT SAMORZĄDOWYCH I NIEKTÓRYCH OSÓB PRAWNYCH

Art. L. 312-1 - Wspólnoty samorządowe lub osoby prawne wymienione w ust. 1 art. L. 141-1 nie mogą dokonać karczowania lasów będących ich własnością bez uzyskania wyraźnego i specjalnego zezwolenia od władzy zwierzchniej.

(Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 46) Przepisy ust. 2 art. L. 311-1 mają zastosowanie do osób wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu.

Rozdział III

SANKCJE

Art. L. 313-1 *(Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 47-1)* - W przypadku naruszenia przepisów art. L. 311-1, właściciel podlega karze grzywny od 2000 do 20 000 franków za każdy hektar wytrzebionego lasu.

Właściciel jest ponadto zobowiązany, jeśli tak postanowi władza admi-

nistracyjna, do przywrócenia stanu zalesienia gruntu w terminie ustalonym przez tę władzę. Termin ten nie może przekraczać 3 lat.

(Ust. od 3 do 6 uchylone, ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 47-11)

Przepisy niniejszego artykułu, jak również przepisy artykułów L. 311-1, L. 311-3 i L. 313-3 dotyczą wysiewów i zasadzeń wykonanych w miejsce wykarczowanych lasów, zgodnie z decyzją administracyjną.

Art. L. 313-2 - Wykarczowanie rezerwatów leśnych, których zachowanie jest nakazane właścicielowi, podlega karze grzywny równej trzykrotnej wysokości grzywny przewidzianej w art. L. 313-1.

W przypadku niewykonania, w terminie do 3 lat maksimum, prac związanych z zalesieniem innych gruntów, nakazanych w myśl art. L. 311⁴, na gruntach wykarczowanych powinien zostać przywrócony stan zalesienia w terminie określonym przez władzę administracyjną. Termin ten nie może przekraczać 3 lat.

Władza administracyjna może ponadto - w warunkach wskazanych w poprzednim ustępie - nakazać przywrócenie stanu zalesienia na gruntach, które mają być zachowane w postaci rezerwatu leśnego.

W przypadku, gdy właściciel nie dokona wysiewu lub zasadzeń przewidzianych w art. L. 311-4 oraz w niniejszym artykule, w ustalonym decyzją administracyjną terminie, prace te zostają wykonane na jego koszt, na warunkach określonych w art. L. 313-3.

Art. L. 313-3 - Jeżeli właściciel nie dokona w ustalonym terminie wysiewu czy zasadzeń przewidzianych w ust. 2 art. 313-1, administracja zleca wykonanie robót, sporządza wykaz kosztów wykonanych robót i obciąża nimi właściciela.

Art. L. 313-4 - Osoby nakazujące lub wykonujące karczowanie lasów należących do samorządów lub osób prawnych, wymienionych w art. L. 141-1, z naruszeniem przepisów art. L. 312-1, podlegają karom przewidzianym w niniejszym rozdziale wobec osób prywatnych dopuszczających się tego samego rodzaju wykroczeń.

(Ustęp dodany, ustawa nr 90-85, 2311990, art. 56-11) Taką samą karę można orzec wobec użytkowników gruntów, jak i beneficjentów karczowania.

Art. L. 313-5 - Czyn, którego przedmiotem jest wykarczowanie lasu z naruszeniem przepisów art. L. 311-1, ulega przedawnieniu z upływem 6 lat od wykonania karczowania.

Zarząd lasów władny jest wszcząć postępowanie o naprawienie szkód

spowodowanych wykroczeniami wskazanymi w artykułach L. 313-1 i L. 313-4, zgodnie z wymogami przewidzianymi w rozdziale ID tytułu V księgi I.

Jest on również upoważniony do zawierania ugody w kwestii ścigania za te wykroczenia, zgodnie z wymogami określonymi w art L. 153-2.

Art. L. 313-6 (*Dodany, ustawa nr 90-85, 23 I 1990, art. 57*) - Przerwanie robót może być nakazane bądź na żądanie prokuratury występującej na wniosek właściwego funkcjonariusza, bądź nawet z urzędu, przez sędziego śledczego lub przez sąd poprawczy.

Sąd orzeka po wysłuchaniu osoby, na rzecz której roboty są wykonywane lub po wezwaniu jej, w należytej formie, do stawienia się w ciągu 48 godzin. Orzeczenie sądu jest prawomocne na podstawie oryginału, bez względu na środki odwoławcze.

Z chwilą spisania protokołu przez funkcjonariusza policji śledczej lub upoważnionego urzędnika stwierdzającego jedno z przestępstw przewidzianych w artykułach L. 313-1, L. 313-2 i L. 313-4, przedstawiciel państwowy w departamencie może również, tytułem zabezpieczenia i na podstawie uмотywowanej decyzji, zarządzić przerwanie robót, jeśli sąd jeszcze nie orzekł w sprawie. Odpis tego zarządzenia zostaje bezzwłocznie przekazany prokuraturze.

Sąd może w każdej chwili orzec, z urzędu lub na wniosek właściwego funkcjonariusza lub osoby, na rzecz której roboty są wykonywane, uchylenie lub utrzymanie środków zabezpieczających podjętych dla przerwania robót. W każdym stadium sprawy decyzja przedstawiciela władz centralnych w departamencie przestaje obowiązywać z chwilą, gdy sąd orzeknie o umorzeniu postępowania lub uniewinnieniu.

Przedstawiciel państwowy w departamencie zostaje powiadomiony o wyroku sądu i zapewnia jego wykonanie.

Jeżeli dochodzenie nie zostało wszczęte, prokurator Republiki informuje o tym przedstawiciela władz centralnych w departamencie, który to przedstawiciel odwołuje podjęte przez siebie środki.

Aby zapewnić niezwłoczne wykonanie wyroku sądowego lub własnego zarządzenia, przedstawiciel władz centralnych w departamencie może spowodować zajęcie, dokonywane przez funkcjonariusza policji śledczej, materiałów lub sprzętu, które mogą następnie zostać opieczetowane.

Rozdział IV

OPLĄTY ZA KARCZOWANIE³

Art. L. 314-1 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 48*) - Każde, wyraźne lub milczące, zezwolenie na karczowanie, wydane na podstawie artykułów L. 311-1, L. 312-1 lub L. 363-2, wymaga uiszczenia opłaty.

Art. L. 314-2 (*Uchylony, ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 49*)

Art. L. 314-3 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 50*) - Podstawę do obliczania opłaty stanowi powierzchnia lasów przeznaczonych do karczowania.

Jeżeli karczowanie jest związane z przedsięwzięciem urbanistycznym, podstawę do obliczania opłaty stanowi powierzchnia zalesionych gruntów objętych przedsięwzięciem niezależnie od tego, jaki jest zakres objętego zezwoleniem karczowania. Jednakże grunty objęte przedsięwzięciem, które pozostaną przeznaczone do zalesienia, są wyłączone spod opłaty pod warunkiem, że ich powierzchnia, w jednej części, nie wynosi mniej niż jeden hektar.

Art. L. 314-4 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 51*) - Jest jednakże zwolnione od opłaty:

— karczowanie wykonane w zastosowaniu art. L. 130-2 Kodeksu urbanistycznego;

— karczowanie wykonane przez sekcje gmin, przez terytorialne wspólnoty samorządowe, ich związki, ich instytucje publiczne, w celu realizacji inwestycji użyteczności publicznej, pod warunkiem zalesienia równorzędnej powierzchni w terminie 5 lat. Jednakże takie zalesienie kompensujące nie jest obowiązkowe w przypadku przedsięwzięć podjętych na terenie gmin, w których stopień zalesienia jest uznany rozporządzeniem ministra wydanym po zaopiniowaniu przez zainteresowaną radę naczelną za przekraczający 70%;

— karczowanie mające na celu wykorzystanie gruntu pod uprawy i dotyczące masywów leśnych, których dana część ma w całości powierzchnię poniżej 10 ha, w departamentach lub częściach departamentów określonych na mocy dekretu;

— karczowanie związane z robotami o charakterze użyteczności publicznej wykonywane w strefach ochrony i rekultywacji leśnej, zgodnie z

³ Zob. Kodeks podatkowy, art. 1011.

przepisami artykułów L. 321-6 - L. 321-11;

— karczowanie związane z zagospodarowaniem gruntu pod uprawy, zgodnie z warunkami ustalonymi na mocy dekretu, w strefach określonych po zasięgnięciu opinii zainteresowanej lub zainteresowanych rad naczelnych; dekret ten obowiązuje w okresie 5 lat, z możliwością przedłużenia czasu obowiązywania;

— karczowanie terenów górskich lub w obrębie stref o niesprzyjających warunkach, jeśli ma na celu zagospodarowanie gruntów przez młodego rolnika lub powiększenie gospodarstwa do powierzchni co najwyżej trzykrotnie większej od minimalnej powierzchni zagospodarowania.

Art. L. 314-5 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 45*) - Nie są objęte przepisami niniejszego rozdziału:

1. przedsięwzięcia mające na celu rekultywację dawnych gruntów uprawnych lub pastwisk opanowanych przez roślinność lub samoistnie zalesionych, a także stepów, wrzosowisk i zarośli;

2. działania dotyczące plantacji orzechów włoskich, drzew oliwkowych, dębów truflowych i kasztanów;

3. karczowanie umożliwiające wprowadzenie do lasu urządzeń niezbędnych do jego rekultywacji i ochrony, pod warunkiem, że nie spowodują one całkowitej zmiany przeznaczenia leśnego gruntu, na którym zostaną wprowadzone, a także pod warunkiem, że będą stanowiły jedynie elementy pomocnicze.

Art. L. 314-6 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 62*) – Stawka opłaty jest następująca:

- 1 frank od metra kwadratowego powierzchni karczowanej, jeżeli karczowanie ma na celu zagospodarowanie gruntu pod uprawę;

- 3 franki od metra kwadratowego powierzchni karczowanej w innych przypadkach.

Jednakże wysokość opłaty wynosi minimum 5000 franków, niezależnie od wielkości powierzchni karczowanej, jeżeli karczowanie ma na celu przygotowanie terenu pod budowę budynku do użytku innego niż rolny.

Jeżeli stawka za karczowanie określonego gruntu wynosiła 1 frank za metr kwadratowy lub jeżeli był on wyłączony spod opłaty, a następnie jego przeznaczenie uległo zmianie w ciągu 10 lat od otrzymania zezwolenia, wówczas dopłata odpowiadająca nowemu przeznaczeniu gruntu zostanie niezwłocznie pobrana.

Art. L. 314-7 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 53*)⁴ - Wysokość opłaty jest ustalana przez zarząd lasów i pobierana przez urząd podatkowy. Osoba dłużna zostaje powiadomiona o opłacie i jest zobowiązana do jej uiszczenia w terminie 6 miesięcy od otrzymania powiadomienia. Termin ten może być przedłużony do 3 lat, jeżeli objęte zezwoleniem karczowanie ma na celu powiększenie lub utworzenie gospodarstwa rolnego o powierzchni co najwyżej trzykrotnie większej od powierzchni minimum zagospodarowania, ustalonej na podstawie art. 188-4 Kodeksu rolnego. Termin ten wynosi 5 lat, jeżeli na zagospodarowanym terenie będą prowadzone uprawy okresowe, których lista jest ustalona dekretem.

Jeżeli wytrzebienie jest następstwem wydobywania minerałów, właściciel uiszcza opłatę w rocznych ratach według terminarza płatności załączonego zgodnie z przewidywanym tempem eksploatacji.

Art. L. 314-8 - Właściciel, który w terminie 5 lat przystąpił do zalesienia pustego terenu o powierzchni co najmniej równej powierzchni karczowanej podlegającej opłacie, może odzyskać uiszczoną opłatę pod warunkiem, że zalesienie to odpowiada wymogom określonym dekretem i jest dokonane w departamencie, w którym znajdowały się wykarczowane lasy, lub w departamencie sąsiednim.

(*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 54*) - Właściciel, który wyraźnie rezygnuje, w całości lub części, ze swego prawa do karczowania, otrzymuje również zwrot opłaty, jaką uiścił, w wysokości odpowiadającej powierzchni nie wykarczowanego gruntu.

Zwrot uiszczonej opłaty następuje w ciągu 6 miesięcy od momentu zgłoszenia rezygnacji.

W przypadku zagospodarowania gruntu pod uprawy okresowe wskazane w art. L. 314-7, i w granicach powierzchni ustalonej dekretem wymienionym w niniejszym artykule, właściciel, który przystąpił do zalesienia wykarczowanych gruntów lub pustych terenów o powierzchni co najmniej takiej samej, zgodnie z wymogami określonymi w ust. 1 niniejszego artykułu, przed upływem pięcioletniego terminu, jest zwolniony od opłaty.

Art. L. 314-9 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 55*)⁵ - Karczowanie podjęte z naruszeniem przepisów artykułów L. 311-1, L. 312-1 i L. 363-2, powoduje niezwłoczne ściągnięcie opłaty, obliczonej na podstawie powierzchni wykarczowanych gruntów, oraz grzywny skarbowej w wysokości 50% opłaty. Opłata i grzywna są wyznaczane po zapoznaniu się z protokoła-

⁴ Zob. Kodeks podatkowy, art. 1723 *ter A*.

⁵ Zob. Kodeks podatkowy, art 1840 *N quinquies*

mi, sporządzonymi przez urzędników upoważnionych do stwierdzenia naruszenia przepisów leśnych i notyfikowanymi osobom zainteresowanym. Powództwo o zwrot należnego świadczenia może być wniesione w terminie 6 lat od chwili wystąpienia czynu powodującego nałożenie opłaty.

Art. L. 314-10⁶ - Opłata oraz ewentualna grzywna skarbowa w wysokości 50% lub kara za opóźnienie należna na podstawie art. 1727 Kodeksu podatkowego są ściągane zgodnie z wymogami wskazanymi w artykułach od 1915 do 1918⁷ tego kodeksu.

Art. L. 314-11⁸ - Pobranie opłaty jest zagwarantowane uprawnieniem specjalnym przewidzianym w art. 1929-1 Kodeksu podatkowego i hipoteką ustawową przewidzianą w art. 1929 *ter* tego kodeksu.

Art. L. 314-12⁹ - Reklamacje osób dłużnych są przyjmowane do 31 grudnia roku następującego po tym, w którym została uiszczona opłata lub wysłane zawiadomienie o ściągnięciu opłaty. Postępowanie sądowe i orzeczenie są takie same, jak w sprawach podatków bezpośrednich.

Art. L. 314-13 - Kredyt w wysokości równej przychodom pochodzącym z opłat stanowi corocznie pozycję w budżecie państwa i jest wykorzystywany do finansowania zalesiania i rekultywacji leśnej dokonywanych przez państwo, terytorialne wspólnoty samorządowe i prywatnych właścicieli lasów lub do finansowania powiększenia państwowych gruntów leśnych.

Art. L. 314-14 - Jeżeli zachodzi potrzeba, warunki stosowania artykułów L. 311-1 i L. 311-3 oraz artykułów niniejszego rozdziału są ustalane dekretem Rady Stanu.

⁶ Zob. Kodeks podatkowy, art. 1723 *ter* A.

⁷ Zob. Livre des procédures fiscales [Księga postępowania podatkowego], artykuły L. 256-L. 258 i L. 261.

⁸ Zob. Kodeks podatkowy, art. 1723 *ter* A.

⁹ Zob. Kodeks podatkowy, art. 1723 *ter* A.

TYTUŁ II

OCHRONA PRZECIWOŻAROWA I WALKA Z POŻARAMI

Rozdział I

ZAGOSPODAROWANIE TERENU I ZAOPATRZENIE W SPRZĘT PRZECIWOŻAROWY

Podrozdział 1 - Przepisy ogólne

Art. L. 321-1 - Lasy położone w regionach o szczególnym zagrożeniu pożarowym mogą być przedmiotem klasyfikacji, po zajęciu stanowiska w tej sprawie przez zainteresowane rady gminne i radę naczelną. Klasyfikacja następuje w drodze decyzji administracyjnej, jeżeli jednak napotyka przeszkody - decyzja zostaje podjęta po wydaniu opinii w tej sprawie przez Radę Stanu.

Art. L. 321-2 - Jeżeli w ciągu roku od daty decyzji o klasyfikacji właściciele lasów usytuowanych w regionach sklasyfikowanych nie utworzyli niezależnej organizacji związkowej do wykonania prac przeciwpożarowych, władza administracyjna może spowodować, jeżeli zajdzie potrzeba, utworzenie takiego związku skupiającego właścicieli, zgodnie z wymogami regulaminowymi, upoważnionego do opracowania doraźnego programu robót, jakie należy podjąć.

Jeżeli związki nie zostały utworzone lub jeśli nie dostarczyły, w ciągu 6 miesięcy od daty ich utworzenia, projektów uznanych za spełniające w dostatecznym stopniu regulaminowe wymogi, sprawa może być rozstrzygnięta przez władzę administracyjną zgodnie z przepisami ustawy z 21 czerwca 1865 r. o stowarzyszeniach związkowych oraz artykułami 117 i 118 Kodeksu rolnego.

Przepisy o charakterze normatywnym zawarte w art. 25 ustawy z 21 czerwca 1865 r. mają zastosowanie we wszystkich przypadkach.

Art. L. 321-3 - Organizacja i funkcjonowanie grup ratowników do walki z pożarami lasów, a także zakup i konserwacja sprzętu przeciwpożarowego mogą być przewidziane w projektach i kosztorysach opracowanych przez organizacje związkowe właścicieli, utworzone zgodnie z ustawą z 21 czerw-

ca 1865 r., jak również mogą być przedmiotem działań takich organizacji.

Art. L. 321-4 - W razie pożaru lasu w gminach, w których nie ma związków właścicieli, mających za zadanie ochronę przeciwpożarową lasu, kierowanie oddziałami ratowniczymi należy do mera lub, w razie jego nieobecności, do jego przedstawiciela.

W gminach, w których związki takie istnieją, kierowanie grupami ratowniczymi przypada osobom przez związki wcześniej za zgodą mera wyznaczonym. Jeżeli pożar rozprzestrzenia się na terenie kilku gmin lub na terenach działania kilku związków, działania ratownicze koordynuje prefekt lub jego przedstawiciel.

Art. L. 321-5 - Państwo może przyznać techniczną i finansową pomoc osobom prawa publicznego i prywatnym, które podejmują roboty związane z ochroną lub rekultywacją masywów leśnych szczególnie narażonych na pożary, m.in. wykonują pasy przeciwpożarowe lub drogi dające dostęp do punktów poboru wody. Pomoc taka jest przyznawana niezależnie od stosowania przepisów księgi IV, tytuły II i ni oraz przepisów księgi V.

Art. L. 321-5-1 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 56-4*) - W lasach sklasyfikowanych zgodnie z art. L. 321-1, a także w masywach leśnych wymienionych w art. L. 321-6, ustanowiona zostaje przez państwo służebność drogi koniecznej i odpowiedniego zagospodarowania wyłącznie dla zapewnienia ciągłości dróg przeciwpożarowych. Podstawa tej drogi nie może przekraczać 4 metrów szerokości. Jeżeli urządzenia przeciwpożarowe wymagają zagospodarowania szerszej drogi, może to nastąpić po przeprowadzeniu wywiadu wśród ludności.

W żadnym wypadku służebność drogi koniecznej nie może obciążać terenów przy domach mieszkalnych i otoczonych murem lub innym ogrodzeniem, według miejscowych zwyczajów.

Jeżeli nie nastąpi zgoda polubowna, sąd wyznacza odszkodowanie jak w przypadku wywłaszczenia.

Jeżeli wykonywanie służebności uniemożliwia normalne użytkowanie gruntów obciążonych służebnością, ich właściciele mogą domagać się nabycia całości lub części gruntu zajętego pod drogę i ewentualnie reszty parceli.

Drogi przeciwpożarowe mają status dróg specjalnych, niedostępnych dla ruchu publicznego.

Art. L. 321-5-2 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 57*) - Korzystający ze służebności utworzonej na podstawie art. L. 321-1 może na swój koszt usunąć zarośla przy drodze, w pasie o szerokości nie przekraczającej 50 metrów po obu stronach osi zajętego terenu.

Podrozdział 2 - Przepisy specjalne dotyczące niektórych masywów leśnych

Art. L. 321-6 - Przepisy niniejszego artykułu dotyczą masywów leśnych usytuowanych na Korsyce, w regionach „Langwedocja-Roussillon” i „Prowansja - Alpy - Lazurowe Wybrzeże” oraz w departamentach pogranicznych.

(*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 58*) Gdy w masywach tych zasięg pożarów, ich częstość i powaga następstw mogą stanowić zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego, a także zagrożenie dla gruntów i drzewostanu, prace na rzecz zagospodarowania terenu i wyposażenia w sprzęt przeciwpożarowy, ograniczenia skutków pożarów oraz rekultywacji lasów są uznane za prace o charakterze użyteczności publicznej, na wniosek ministra do spraw lasów, terytorialnej wspólnoty samorządowej lub związku wspólnot.

Nadanie podjętym pracom charakteru użyteczności publicznej następuje na mocy dekretu Rady Stanu, po przekonsultowaniu tej sprawy z terytorialnymi wspólnotami samorządowymi i przeprowadzeniu wywiadu wśród ludności, w formach przewidzianych przepisami o wywłaszczeniu dla celów użyteczności publicznej. Dekret taki określa zasięg strefy ochronnej i rekultywacji leśnej, w ramach której wykonywane są wspomniane prace i do której stosowane są przepisy artykułów L. 321-7 - L. 321-11.

(*Ustęp dodany, ustawa nr 87-565, 22 VII 1987, art. 28*) Uznanie użyteczności publicznej robót jest równoznaczne z zezwoleniem na karczowanie niezbędne do ich wykonania. Powoduje ono, jeśli zachodzi taka potrzeba, zdeklasowanie terenów zalesionych chronionych lub terenów przeznaczonych do zalesienia, w zastosowaniu art. L. 130-1 Kodeksu urbanistycznego.

Art. L. 321-7 (*Ustawa nr 85-1273, 4 Xli 1985, art. 59*) - Prace wymienione w poprzednim artykule są wykonywane przez wspólnotę prawa publicznego, która wnioskuje o ogłoszenie charakteru użyteczności publicznej robót, na jej koszt.

Art. L. 321-8 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 60*) - Zanim nastąpi zaopatrzenie w sprzęt i rozpoczęcie robót, właściciele zostają poinformowani o tym, że mogą prace te wykonać sami i zapewnić konserwację sprzętu, według wymogów ustalonych w porozumieniu zawartym między nimi i wspólnotą prawa publicznego, na wniosek której orzeczono charakter użyteczności publicznej robót.

Mogą oni w tym celu utworzyć związek zgodnie z przepisami wyżej

wymienionej ustawy z 21 czerwca 1865 r.

Art. L. 321-9 - Wykroczenia leśne na gruntach znajdujących się w strefach wymienionych w art. L. 321-6 są stwierdzane i ścigane jak wykroczenia popełnione na gruntach podlegających przepisom prawa leśnego.

Art. L. 321-10 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 61*) - Przychód z cesji wymienionych w art. L. 21-1 (pkt 5) Kodeksu wywłaszczeniowego, w związku z ogłoszeniem charakteru użyteczności publicznej, a także wyrównania pieniężne przyznane wspólnocie prawa publicznego w ramach zamiany nieruchomości w wymienionych strefach, są wykorzystywane przez państwo, w postaci funduszy pomocniczych, na wydatki o charakterze użyteczności publicznej, w celu zakupu gruntów lub wykonania robót w wymienionych strefach.

Art L. 321-11 (*Zastąpiony, ustawa nr 87-565, 22 VII 1987, art. 29*) - W strefach, w których uznany został charakter użyteczności publicznej robót w trybie przewidzianym w art. L. 321-6, i w uzupełnieniu do tych robót, władza administracyjna może zobowiązać właścicieli i, w określonym przypadku, osoby uprawnione do użytkowania zalesionych lub pokrytych roślinnością krzewiastą gruntów, w formie i na warunkach przewidzianych w § U art. 39 Kodeksu rolnego, do zagospodarowania ich pod uprawę rolną lub pastwiska w strefach użyteczności publicznej, gdzie to zostało uznane za możliwe i celowe.

Mają zastosowanie: ostatni ustęp § I, §§ II i IH art. 40, a także artykuły 40-1 i 44 Kodeksu rolnego. Właściciel może, na zasadzie odstąpienia od postanowień ust. 3 § II art. 40, spowodować użytkowanie gruntów, których dotyczyło zobowiązanie, na mocy wieloletniej umowy o wypas przewidzianej w art. 13 ustawy nr 72-12 z 3 stycznia 1972 r. dotyczącej zagospodarowania pod pastwiska gruntów objętych gospodarką górską. Jeżeli grunty podlegają przepisom prawa leśnego, zezwala się na zagospodarowanie pastwisk według wymogów zawartych w art. L. 146-1 niniejszego kodeksu.

W drodze odstępstwa, § IV art. 1509 Kodeksu podatkowego i art. 16 ustawy nr 80-502 z 4 lipca 1980 r. o orientacji rolnej nie mają zastosowania do gruntów będących w stanie zalesienia w momencie nałożenia zobowiązania przewidzianego w niniejszym artykule.

Na wniosek zainteresowanych właścicieli, przedstawiciel władz centralnych w departamencie odwołuje decyzję o nałożeniu zobowiązania do zagospodarowania przewidzianą w ustępie pierwszym niniejszego artykułu, jeżeli stwierdzi, że zagospodarowanie terenu pod uprawy lub pastwiska powoduje powtarzające się szkody narażające pozostały drzewostan lub sąsiednie grunty leśne.

Po uzyskaniu opinii w tej sprawie zainteresowanych departamentów, władza administracyjna może określić uprawy, jakie mogą być prowadzone na gruntach w tych strefach; specjalna pomoc, w szczególności finansowa, może być przyznana w odniesieniu do niektórych upraw. Pierwszeństwo powinno być przyznane wykonaniu sieci doprowadzającej wodę do gospodarstw.

Rozdział II

ŚRODKI ZAPOBIEGAWCZE I SANKCJE KARNE

Art. L. 322-1 - Władza nadrzędna może zarządzić, niezależnie od uprawnień mera i jej własnych wynikających z Kodeksu gmin, zastosowanie wszelkich środków mogących przeciwdziałać pożarom lasów, ułatwiać walkę z nimi i ograniczać ich skutki.

Może w szczególności decydować o tym, że:

1. (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 64*) w niektórych strefach szczególnie zagrożonych, jeśli właściciel lub osoby uprawnione nie przystąpiły do oczyszczenia z zarośli terenu w odległości do 50 metrów maksimum wokół zabudowań mieszkalnych, gospodarczych, placów budowy, warsztatów i fabryk do nich należących, prace te zostaną wykonane z urzędu staraniem administracji na koszt właściciela; ponadto, jeżeli charakter zajmowania budynku mieszkalnego jest taki, że wymaga podjęcia szczególnych środków ostrożności ze względu na bezpieczeństwo życia ludzkiego, władza nadrzędna może nakazać obowiązkowe oczyszczenie terenu na sąsiedniej posiadłości w odległości do 50 metrów maksimum od budynku mieszkalnego, ewentualnie przystąpić do oczyszczania z urzędu, staraniem administracji, na koszt właściciela. W obu przypadkach ta odległość wynosi 100 metrów w gminach, w których znajdują się lasy sklasyfikowane zgodnie z art. L. 321-1 lub lasy wchodzące w skład masywów leśnych wymienionych w art. L. 321-6;

2. po wyрубie lasu, właściciel lub osoby przez niego uprawnione są zobowiązane do oczyszczenia terenu z pozostałości po cięciu i z gałęzi, a jeżeli tego nie uczynią, prace te zostaną wykonane staraniem administracji na ich koszt.

Art L. 322-2 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 62*) - Jeżeli składowisko śmieci stanowi zagrożenie pożarowe dla lasów, puszczy, wrzosowisk,

zarośli, plantacji lub gruntów rekultywowanych, mer może przedsięwziąć wszelkie niezbędne środki dla zlikwidowania niebezpieczeństwa.

Art. L. 322-3 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 65*) - W gminach, w których znajdują się lasy sklasyfikowane w zastosowaniu art. L. 321-1 lub lasy wchodzące w skład masywów leśnych wymienionych w art. L. 321-6, oczyszczenie z zarośli i utrzymywanie w stanie oczyszczonym jest obowiązkowe w następujących przypadkach:

a) wokół zabudowań, placów budowy, robót i wszelkiego rodzaju instalacji, w pasie o szerokości 50 metrów;

b) na terenach położonych w strefach miejskich wytyczonych planem zagospodarowania gruntów podanym do wiadomości publicznej lub zatwierdzonym;

c) na terenach stanowiących miejsce jednego z przedsięwzięć wskazanych w artykułach L. 311-1, L. 315-1 i L. 322-2 Kodeksu urbanistycznego;

d) na terenach wymienionych w art. L. 443-1 Kodeksu urbanistycznego.

Prace winny być wykonane przez właściciela zabudowań i osoby przez niego uprawnione w przypadku wymienionym w punkcie a).

W przypadkach wymienionych w punktach b), c) i d) prace winny być wykonane przez właściciela gruntu i osoby przez niego uprawnione.

Ponadto mer może:

1. zwiększyć do 100 metrów szerokość terenu wskazanego w punkcie a);

2. postanowić, że po wycince, właściciel albo osoby przez niego uprawnione są zobowiązane do oczyszczenia terenu z pozostałości i gałęzi.

Art. L. 322-4 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 65*) - Jeżeli zainteresowane osoby nie wykonają nakazanych przez art. L. 322-3 robót, gmina może do nich przystąpić z urzędu na koszt właściciela, po uprzednim wezwaniu go do wykonania jego zobowiązania.

(*Ustęp dodany, ustawa nr 87-565, 22 VII 1987, art. 32*) Roboty, których wykonanie jest nakazane z urzędu przez mera, mogą być finansowane przez departament, przez związki terytorialnych wspólnot samorządowych lub przez związki mieszane. W tym przypadku zostaje wystosowany list poleceny z pokwitowaniem odbioru i żądaniem zapłaty do zainteresowanych właścicieli, opiewający na kwotę określoną w przyjętym i prawomocnym kosztorysie wykonanych robót.

Art. L. 322-5 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 65*) - Przedstawiciel władz centralnych w departamencie może zobowiązać dystrybutora energii

elektrycznej eksploatującego linie napowietrzne pierwszej i drugiej kategorii w strefie ochrony i rekultywacji leśnej wytyczonej w zastosowaniu art. L. 321-6, aby podjął, na koszt własny, specjalne środki bezpieczeństwa, w szczególności wykonanie linii z przewodów izolowanych lub wszelkie inne odpowiednie środki techniczne, a także aby usunął zarośla w pasie o szerokości 5 metrów po obu stronach linii.

W kwestii usuwania zarośli mają zastosowanie przepisy ustępów drugiego i piątego art. L. 322-8.

Art. L. 322-6 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 63*) - Jeśli wymaga tego ochrona przeciwpożarowa, przedstawiciel władz centralnych w departamencie może, w drodze rozporządzenia, nakazać właścicielom przestrzegania specjalnych zasad gospodarki leśnej w pobliżu dróg publicznych, w pasie o szerokości 50 metrów maksimum po obu stronach tych dróg.

(Ustęp drugi usunięty, ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 63)

Art. L. 322-7 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 65*) - W gminach, w których znajdują się lasy sklasyfikowane w zastosowaniu art. L. 321-6 lub wchodzące w skład masywów leśnych wymienionych w art. L. 321-6, państwo i terytorialne wspólnoty samorządowe, do których należą drogi publiczne, przystępują na koszt własny do oczyszczenia z zarośli poboczy tych dróg. Właściciele gruntów nie mogą się sprzeciwiać usuwaniu zarośli w pasie o szerokości 20 metrów maksimum po obu stronach drogi.

W przypadku usuwania zarośli mają zastosowanie przepisy art. L. 322-8, ustępy 2-5.

Przepisy niniejszego artykułu mają zastosowanie do dróg prywatnych udostępnionych dla ruchu publicznego.

Art. L. 322-8 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 63*) - Jeżeli w odległości mniejszej niż 20 metrów od torów kolejowych znajdują się grunty zalesione, puszcze i wrzosowiska zalesione, towarzystwa kolejowe mają prawo, pod warunkiem stosowania przepisów art. 1382 Kodeksu cywilnego i po powiadomieniu zainteresowanych właścicieli, usunąć zarośla w pasie o szerokości 20 metrów od strony zewnętrznej toru.

Pas ten może być oczyszczony jedynie z bezwartościowego posuszu, z wyłączeniem wszystkich gatunków drzew leśnych i wszystkich gatunków drzew użytecznych i ozdobnych, chyba że w porozumieniu z właścicielem można będzie postąpić inaczej.

W terminie miesięcznym po usunięciu zarośli, właściciele mogą usunąć całość lub część tego, co pochodzi z cięcia, towarzystwa kolejowe są natomiast zobowiązane do usunięcia pozostałości.

Kwestie sporne, jakie mogą powstać w związku z wykonywaniem służebności i regulowaniem odszkodowań, są wnoszone do jednoosobowego sądu pierwszej instancji orzekającego bezapelacyjnie.

Wykonywanie służebności nie może w żadnej mierze ograniczać prawa właściciela do dowolnego korzystania ze swojej własności, pod warunkiem przestrzegania przepisów art. L. 311-1.

Art. L. 322-9 (*Ustęp pierwszy zmodyfikowany, ustawa nr 87-565, 22 VII 1987, art. 33-1*) - Podlegają karze od 11 dni do 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnie od 1300 do 20000 franków, lub tylko jednej z tych kar, osoby, które spowodowały pożar lasów, wrzosowisk, zarośli, plantacji i zalesionych gruntów należących do innej osoby przez rozniecenie ognia w odległości mniejszej niż 200 metrów od wspomnianych terenów, lub niesienie i pozostawienie ognia bądź oświetlenia bez wystarczającego zabezpieczenia, lub też przez zapalenie ogni sztucznych lub ich nieostrożne i niedbałe wystrzelenie. Kary te mogą ulec podwojeniu wobec osób, które wiedząc, że spowodowały pożar w wyżej wymieniony sposób, nie podjęły działań dla jego powstrzymania lub podjęły niedostateczne działania, nie powiadamiając natychmiast organu władzy administracyjnej lub policyjnej.

(*Ustęp drugi dodany, ustawa nr 87-565, 22 VII 1987, art. 33-11*) Jeżeli wobec sprawcy jednego z przestępstw przewidzianych w poprzednim ustępie mają zastosowanie artykuły 319 i 320 Kodeksu karnego, kary grzywny przewidziane w tych artykułach ulegają podwojeniu.

(*Ustęp trzeci dodany, ustawa nr 87-565, 22 VII 1987, art. 33-111*) Sąd może ponadto nakazać opublikowanie, na koszt osoby skazanej, całości lub wyjątków z orzeczenia lub opublikowanie komunikatu, którego brzmienie sam dokładnie określa, podającego do publicznej wiadomości podstawy i treść wydanego orzeczenia w jednym lub kilku wyznaczonych przez siebie dziennikach.

Art. L. 322-9-1 (*Wprowadzony, ustawa nr 87-565, 22 VII 1987, art. 34*) - I - W przypadku dochodzenia podjętego w sprawie nie-wywiązania się z obowiązku określonego w art. L. 322-3, a dotyczącego oczyszczenia z zarośli lub utrzymania w stanie niezarośniętym, sąd może, po uznaniu winy obwinionego, orzec odroczenie kary grzywny wraz z nakazem przestrzegania tych przepisów.

Sąd wyznacza termin wykonania niezbędnych robót. Nakazowi towarzyszy przymus pieniężny, którego wysokość określa sąd i który nie może być niższy niż 200 i wyższy niż 500 franków dziennie i od hektara gruntu podlegającego nakazowi oczyszczenia z zarośli. Sąd określa również maksymalny okres, w jakim przymus może być zastosowany.

Odroczenie może nastąpić tylko jeden raz: może być zastosowane, nawet jeżeli osoba obwiniona nie stawi się osobiście. Można zarządzić wykonanie tymczasowe orzeczenia o odroczeniu wraz z nakazem.

II - Jeżeli roboty będące przedmiotem nakazu zostały wykonane w przewidzianym terminie, na rozprawie zwołanej po odroczeniu sąd może zwolnić obwinionego od kary lub orzec kary przewidziane prawem.

Jeżeli roboty zostały wykonane z opóźnieniem lub nie zostały wykonane, sąd ustala wysokość przymusu pieniężnego i orzeka przewidziane kary.

Orzeczenie o karze następuje w terminie wyznaczonym przez sąd, z uwzględnieniem terminu przyznanego na wykonanie robót.

III. - Wysokość przymusu pieniężnego ustalona w postanowieniu o odroczeniu nie może ulec zmianie.

Ustalając wysokość przymusu pieniężnego, sąd uwzględnia przy osądzeniu niewykonania lub opóźnienia w wykonaniu robót zaistnienie zdarzeń niezależnych od woli obwinionego, jeżeli takie mają miejsce.

Kwota, jaką stanowi przymus pieniężny, zostaje pobrana, tak jak w sprawach karnych, przez urzędnika skarbowego na podstawie wyciągu postanowienia sądowego. Kwota zostaje wpłacona na konto budżetu gminnego w miejscu popełnienia przestępstwa i zostaje przeznaczona na finansowanie robót związanych z obowiązkowym usuwaniem zarośli, a wykonywanych z urzędu, w zastosowaniu art. L. 322-4. Przymus pieniężny nie powoduje przymusu osobistego.

Art. L. 322-10 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 63*) - Wypas w lasach, na plantacjach i gruntach rekultywowanych nie podlegających przepisom prawa leśnego jest zabroniony w okresie 10 lat od pożaru.

W następnym okresie mogącym trwać również do 10 lat, wypas może być zabroniony przez władze administracyjne na całości lub części rekultywowanego terenu popożarowego.

W określonych dekretem departamentach, przepisy powyższych ustępów mają zastosowanie w przypadku pożaru wrzosowisk i zarośli. W tym jednak przypadku okres zakazu wypasu może zostać skrócony przez władze administracyjne.

Osoby nie przestrzegające powyższych zakazów podlegają karze grzywny od 100 do 8000 franków, niezależnie od ewentualnej wypłaty odszkodowania.

Art. L. 322-11 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 63*) - Użytkownicy lasów, którzy w przypadku pożaru odmawiają pomocy w lasach, które mają

prawo użytkować, podlegają sądownictwu karno-administracyjnemu i zostają pozbawieni tego prawa na czas od roku do 5 lat, co nie wyłącza kar za wykroczenia przewidzianych w Kodeksie karnym.

Art. L. 322-12 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 65*) - Dekret Rady Stanu określa warunki stosowania przepisów niniejszego tytułu.

Rozdział III

STWIERDZENIE NARUSZENIA PRZEPISÓW

Art. L. 323-1 - Naruszenia postanowień ustaw i rozporządzeń dotyczących ochrony przeciwpożarowej i walki z pożarami lasów, wrzosowisk, zarosli, plantacji i terenów rekultywowanych, m.in. przepisów niniejszego tytułu, stwierdzają:

- oficerowie i funkcjonariusze policji śledczej;
- inżynierowie inżynierii wiejskiej, wód i lasów, inżynierowie robót wodnych i leśnych;
- technicy i urzędnicy państwowi do spraw lasów;
- zaprzysiężeni urzędnicy państwowego zarządu lasów;
- strażnicy łowieccy wyznaczeni na mocy decyzji ministerialnej;
- dozorczy obwodów rybackich wyznaczeni na mocy decyzji ministerialnej;
- urzędnicy zarządów departamentalnych obrony cywilnej, oficerowie i podoficerowie zawodowi służb pożarniczych i ratunkowych w tym celu wyznaczeni przez prefekta i zaprzysiężeni.

Art. L. 323-2 - Protokoły sporządzone przez inżynierów inżynierii wiejskiej, wód i lasów, inżynierów robót wodnych i leśnych, techników i urzędników państwowych do spraw lasów, stwierdzające naruszenie przepisów art. L. 322-6 i rozporządzeń prefekta podjętych w zastosowaniu wymienionego artykułu, podlegają zastosowaniu formalności ustanowionych w tytule IV niniejszej księgi. Protokoły zachowują wiarygodność do momentu przedstawienia przeciwdowodu i są przekazywane prokuratorowi Republiki do spraw dochodzeń.

TYTUŁ III

SANKCJE KARNE ZWIĄZANE Z OCHRONĄ LASÓW

Art. L. 331-1 - Właściciele gruntów graniczących z lasami nie mogą powoływać się na art. 673 Kodeksu cywilnego w kwestii przycinania gałęzi na skraju tych lasów, jeżeli wiek drzew przekraczał, w dniu 31 lipca 1827 r., 30 lat

Przycinanie gałęzi na skraju lasów przez właścicieli nieruchomości położonych przy lasach bez zezwolenia właścicieli tych lasów podlega sankcjom karnym, wskazanym w art. L. 331-4.

Art. L. 331-2 - Ścięcie lub usunięcie drzew o obwodzie 20 cm i więcej, których łączny obwód przekracza 40 metrów, podlega karze grzywny w wysokości od 0,30 do 0,50 franków za każdy centymetr obwodu. Obwód jest mierzony na wysokości 1,30 m od ziemi.

Art. L. 331-3 - Jeżeli drzewa wymienione w poprzednim artykule zostały usunięte i poddane obróbce, obwód ich jest mierzony na pniu. Jeżeli pień został usunięty, obwód jest obliczany przez dodanie do całkowitego obwodu obciosanego drzewa jednej piątej tego obwodu.

Jeżeli drzewo i pień zostały usunięte, wysokość grzywny jest obliczana według rozmiarów drzewa ustalonych przez sąd na podstawie akt procesowych.

Art. L. 331-4 - Osoby, które dopuściły się ścięcia korony, okorowania, uszkodzenia drzewa lub ścięcia głównych jego gałęzi, podlegają karze jak w przypadku ścięcia drzewa w całości.

Art. L. 331-5 - Osoba, która zawłaszczyła wiatrołomy i drzewa nielegalnie ścięte, podlega tym samym karom grzywny i obowiązkowi zwrotu, co w przypadku wycięcia drzewa w całości.

Art. L. 331-6 - Osoba, która dopuściła się zawłaszczenia drewna i innych produktów leśnych, podlega karze grzywny, obowiązkowi zwrotu produktów lub ich równowartości, a ponadto, w zależności od okoliczności, zapłacenia odszkodowania.

Piły, siekiery, sierpaki, topory i inne tego rodzaju narzędzia znalezione przy osobach, które dopuściły się naruszenia przepisów, i przy ich współnikach, zostają skonfiskowane.

Art. L. 331-7 - Właściciele zwierząt w szkodzie na terenach obsianych i plantacjach założonych przed mniej niż dziesięciu laty podlegają karze

grzywny od 100 do 8000 franków, niezależnie od ewentualnego obowiązku zapłacenia odszkodowania.

Art. L. 331-8 - Nie ma odstępstw od uprawnienia przyznanego zarządowi dróg i mostów do wyznaczania terenów, na których ma być prowadzone wydobywanie materiałów przeznaczonych dla robót publicznych.

Przedsiębiorcy mają jednakże obowiązek wobec państwa, gminy i osób prawnych wymienionych w art. L. 141-1, jak również wobec osób prywatnych, zapłacenia wszelkich odszkodowań należnych z mocy prawa i przestrzegania wszystkich form przewidzianych w tej materii w ustawach i rozporządzeniach.

TYTUŁ IV

STWIERDZENIE I ŚCIGANIE PRZESTĘPSTW PRZEZ ZARZĄD LASÓW

Rozdział I

PRZEPISY OGÓLNE

Art. L. 341-1 - Inżynierowie w służbie państwowej do spraw lasów mogą objąć swoje funkcje po złożeniu przysięgi przed sądem wielkiej instancji lub sędzią sądu instancji w miejscu zamieszkania oraz po zarejestrowaniu zlecenia i aktu złożenia przysięgi w sądach wielkiej instancji, których właściwości mają podlegać w czasie pełnienia swych obowiązków.

W razie zmiany miejsca zamieszkania powodującej jedynie zmianę okręgu sądowego, lecz nie wykonywanych funkcji, nie ma potrzeby ponownego składania przysięgi.

Art. L. 341-2 - Przepisy poprzedniego artykułu odnoszą się również do techników i urzędników państwowych do spraw lasów.

Art. L. 341-3 - Przepisy art. 687 Kodeksu postępowania karnego mają zastosowanie do zbrodni i występków popełnionych przez inżynierów w służbie państwowej do spraw lasów w okręgach podlegających terytorialnie ich kompetencji, w czasie pełnienia obowiązków lub poza nimi, a także przez techników i urzędników państwowych do spraw lasów podczas wykonywa-

nia ich funkcji śledczych.

Art. L. 341-4 - Funkcje pełnione w zarządzie lasów nie mogą być łączone z innymi funkcjami, zarówno administracyjnymi, jak i sądowymi.

Art. L. 341-5 - W przypadku, gdy inżynierowie, technicy czy urzędnicy państwowi do spraw lasów przystępują do stwierdzenia lub ścigania przestępstw w lasach należących do osób prywatnych, przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie, niezależnie od przepisów tytułu DI księgi II dotyczących stwierdzenia i ścigania występków i wykroczeń w lasach należących do osób prywatnych.

Rozdział II

STWIERDZENIE PRZESTĘPSTWA

Art. L. 342-1 - Inżynierowie, technicy i urzędnicy państwowi do spraw lasów siedzą i stwierdzają występkę i wykroczenia przez sporządzenie protokołu: inżynierowie na terenach, na których otrzymali zlecenie działania, technicy i urzędnicy państwowi - w ramach właściwości sądów, do których zostali przydzieleni.

Do ich właściwości należy, zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania karnego, w szczególności artykułów 22-26, stwierdzanie przestępstw popełnianych w lasach i na gruntach podlegających przepisom prawa leśnego, wymienionych w księdze I, a także przestępstw wymienionych w pozostałych księgach niniejszego kodeksu¹⁰.

Art. L. 342-2 - Przepisy artykułów L. 151-6, L. 152-4 i L. 152-5 mają zastosowanie do inżynierów, techników i urzędników państwowych do spraw lasów.

Art. L. 342-3 - Przepisy artykułów L. 152-2 i L. 152-3, L. 152-6 do L. 152-8 mają zastosowanie do techników i urzędników państwowych do spraw lasów.

Art. L. 342-4 - Protokoły sporządzone i podpisane przez dwóch inżynierów, techników lub urzędników państwowych do spraw lasów stanowią -

¹⁰ W szczególności wykroczeń wymienionych w artykułach L. 223-3 i L. 223-4, L. 224-6, L. 313-1, L. 321-9, L. 323-1 i L. 323-2, L. 412-1 i L. 412-2, L. 421-5, L. 422-4, L. 424-4, L. 431-2, L. 432-4 i L. 532-1

dopóki nie zostanie zakwestionowana prawdziwość tych protokołów - dowód stanu faktycznego stwierdzonych występków i wykroczeń, niezależnie od tego, jakie skazanie może za nie grozić, z wyjątkiem wykroczeń z art. L. 223-3, dla stwierdzenia których protokoły są wiarygodne, dopóki nie zostanie przedstawiony dowód przeciwny.

Nie może zatem być przyjęty żaden dowód ponad lub przeciwko treści protokołów, z wyjątkiem przypadku, gdy istnieje podstawa prawna do wyłączenia jednej spośród osób podpisujących.

Art. L. 342-5 - Protokoły sporządzone i podpisane przez jednego inżyniera, technika lub urzędnika państwowego do spraw lasów stanowią również wystarczający dowód, dopóki nie zostanie zakwestionowana prawdziwość dokumentu, jeśli wykroczenie nie podlega karze grzywny przekraczającej 400 franków ani nie może spowodować zasądzenia odszkodowania powyżej tej sumy.

Gdy jeden z tych protokołów stwierdza jednocześnie popełnienie przez różne osoby różnych i oddzielnych wykroczeń, jest on niemniej wiarygodny, w myśl niniejszego artykułu, dla każdego wykroczenia, które nie podlega karze grzywny przekraczającej 400 franków ani nie może spowodować zasądzenia odszkodowania powyżej tej sumy - niezależnie od łącznej sumy będącej przedmiotem wszystkich orzeczeń kar i odszkodowań.

Art L. 342-6 - Protokoły, które według powyższych przepisów nie są wiarygodne i nie stanowią dowodu wystarczającego, dopóki nie zostanie zakwestionowana ich prawdziwość, mogą zostać dodatkowo potwierdzone bądź odparte na podstawie wszelkich dowodów ustawowych, zgodnie z artykułami 431 i 537 Kodeksu postępowania karnego.

Art. L. 342-7 - Obwiniony, który pragnie zakwestionować prawdziwość protokołu, jest zobowiązany złożyć osobiście lub za pośrednictwem osoby notarialnie upoważnionej pisemne oświadczenie w tej sprawie w kancelarii sądu, przed wskazaną w wezwaniu datą rozprawy.

Oświadczenie to zostaje przyjęte przez sekretarza sądu, podpisane przez obwinionego lub przez osobę przez niego upoważnioną, a w przypadku, gdyby nie mógł podpisać, fakt ten zostaje wyraźnie zaznaczony.

W dniu wyznaczonym na rozprawę, sąd powiadamia o oświadczeniu i ustala termin od 3 do 8 dni; w tym czasie obwiniony jest zobowiązany do złożenia w kancelarii sądu środków dowodowych kwestionujących prawdziwość protokołu, a także do podania personaliów świadków, których pragnie powołać.

Z upływem tego terminu i bez potrzeby nowego wezwania, sąd przyj-

muje środki dowodowe, jeżeli mogą obalić moc obowiązującą protokołu, po czym toczy się postępowanie w sprawie o zakwestionowanie prawdziwości zgodnie z obowiązującymi ustawami.

W przeciwnym wypadku lub w razie niespełnienia przez obwinionego wszystkich wymaganych formalności, sąd ogłasza, że środki dowodowe nie mogą być przyjęte i nakazuje ich pominięcie przy wyrokowaniu.

Art. L. 342-8 - Obwiniony, wobec którego został wydany wyrok zaoczny, może jeszcze złożyć deklarację kwestionującą prawdziwość protokołu w terminie, jaki mu ustawowo przysługuje do stawienia się na rozprawę w związku ze sprzeciwem, który wnosi.

Art. L. 342-9 - Jeżeli jest kilku obwinionych, a jeden lub kilku spośród nich kwestionuje prawdziwość spisanego protokołu, dokument ten pozostaje wiarygodny wobec pozostałych osób, z wyjątkiem przypadków, gdy zakwestionowana prawdziwość dotyczy faktu niepodzielnego, wspólnego dla wszystkich obwinionych.

Rozdział III

ŚCIGANIE

Art. L. 343-1 - Przepisy rozdziału DI tytułu V księgi I dotyczące właściwości zarządu lasów w kwestii ścigania, a także w kwestii warunków tego ścigania, mają zastosowanie, zgodnie z artykułami L. 224-6, L. 313-5, L. 321-9, L. 412-1 do L. 412-3, L. 421-5 i L. 424-4, do:

— wykroczeń popełnionych w lasach prywatnych, których ochrona i zarządzanie jest zapewnione przez państwowy zarząd lasów na podstawie umowy;

— wykroczeń w przedmiocie karczowania lasów prywatnych lub lasów należących do wspólnot i osób prawnych wymienionych w art. L. 111-1 (pkt 2);

— wykroczeń w przedmiocie ochrony przeciwpożarowej niektórych masywów leśnych, w strefach określonych w art. L. 321-6;

— wykroczeń popełnionych przez właścicieli w lasach sklasyfikowanych jako lasy ochronne;

— wykroczeń popełnionych na terenach objętych zakazem użytkowa-

nia;

— wykroczeń popełnionych w strefach rekultywacji terenów górskich;

— (*Ustawa nr 85-1273,4 XII 1985, art. 66*) wykroczeń ściganych na podstawie niniejszego kodeksu w przedmiocie ochrony przeciwpożarowej i wprowadzania pojazdów oraz wykroczeń przewidzianych przez Kodeks karny, polegających na składowaniu i pozostawianiu materiałów, śmieci i odpadków - jeśli te wykroczenia są popełniane w lasach i na terenach wymienionych w artykułach L. 111-1, L. 224-6, L. 321-6, L. 411-1, L. 421-1 i L. 424-1.

Art. L. 343-2 - Przepisy zawarte w punktach 2 i 3 art. L. 153-3 dotyczące wezwań sądowych i doręczania pozwu mają zastosowanie do techników i urzędników państwowych do spraw lasów.

Rozdział IV

WYKONYWANIE WYROKÓW

Art. L. 344-1 - Przepisy artykułów L. 154-1 do L. 154-6 mają zastosowanie do wykonywania wyroków w sprawie wykroczeń wymienionych w art. L. 343-1.

TYTUŁ V

REGUŁY STOSOWANIA KAR I INNYCH ORZECZEŃ

Art. L. 351-1 - W przypadku recydywy w sprawach o występki kara będzie zawsze podwojona. Kary będą również podwojone, jeżeli występki zostały popełnione w nocy lub jeżeli przestępcy użyli mechanicznych lub silnikowych urządzeń do cięcia i wywozu drzewa.

W przypadku recydywy w sprawach o wykroczenia, kara będzie zawsze orzekana w wymiarze maksymalnym. Będzie tak również, jeżeli wykroczenia zostały popełnione w nocy lub jeżeli osoby dopuszczające się wykroczenia użyły mechanicznych lub silnikowych urządzeń do cięcia lub wywozu drze-

wa.

Recydywa ma miejsce wtedy, gdy w ciągu 12 poprzednich miesięcy wydany został wyrok przeciwko osobie popełniającej występki lub wykroczenie w dziedzinie prawa leśnego.

Art. L.351-2 - W przypadku, gdy istnieje podstawa do przyznania odszkodowania, nie może ono być niższe od zwykłej grzywny orzeczonej wyrokiem.

Art. L.351-3 - (*Uchylony, ustawa nr 81-82, 2 II 1981, art. 11-1*).

Art. L.351-4 - Zwroty i odszkodowania są należne właścicielowi, zaś grzywny i konfiskaty - państwu.

Art. L. 351-5 - W każdym przypadku, gdy sprzedaż lub przetarg są uznane za nieważne z powodu oszustwa lub zmywy, kupiec lub nabywca z przetargu, niezależnie od grzywien czy odszkodowań, jakie przeciwko niemu zostały orzeczone, zostaje skazany na karę przywrócenia stanu pierwotnego lasu już eksploatowanego lub zapłacenia kwoty równej cenie przetargowej lub sprzedaży.

Art. L. 351-6 - Mężowie, ojcowie, matki, opiekunowie i, ogólnie rzecz biorąc, każdy gospodarz i zleceniodawca są cywilnie odpowiedzialni za występki i wykroczenia popełnione przez ich żony, nieletnie dzieci i wychowanków zamieszkujących z nimi, niezamężnych i nieżonatych, robotników, przewoźników i innych podwładnych, chyba że zostaną wykorzystane środki odwoławcze.

Odpowiedzialność ta jest uregulowana zgodnie z przedostatnim ustępem art. 1384 Kodeksu cywilnego i obejmuje naprawienie szkody, zapłaty odszkodowań i kosztów, nie może jednak prowadzić do zastosowania przymusu osobistego, chyba że wchodzi w grę przypadek przewidziany w art. L. 135-11.

Art. L. 351-7 - Kary, jakie przewiduje niniejszy kodeks w niektórych specjalnych przypadkach wobec urzędników i inżynierów lub wobec zaprzysiężonych urzędników państwowego zarządu lasów, albo wobec inżynierów, techników i urzędników państwowych do spraw lasów, są niezależne od ścigania i kar, jakie tym osobom grożą za malwersacje, sprzeniewierzenie i nadużycie władzy. Podobnie jest w przypadku ścigania, na podstawie artykułów 179 i 180 Kodeksu karnego, przestępcy lub osoby dopuszczającej się wykroczenia, za próbę przekupienia urzędnika, inżyniera, technika i urzędnika zaprzysiężonego.

Art. L. 351-8 - Przepisy kodeksu karnego będą stosowane we wszystkich przypadkach nie przewidzianych w niniejszym kodeksie.

Art. L. 351-9 (*Zastąpiony, ustawa nr 87-565, 22 VII 1987, art. 38-1, następnie ustawa nr 91-5, 3 I 1991, art. 25*) - Postępowanie przewidziane w artykułach 529 - 529-2 i 530 - 530-2 Kodeksu postępowania karnego ma zastosowanie do wykroczeń dotyczących czterech pierwszych klas lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia, wykroczeń karanych jedynie grzywną i niżej wymienionych:

a) wykroczenia karane na podstawie niniejszego kodeksu w sprawach ochrony przeciwpożarowej, wprowadzania pojazdów, zwierząt gospodarskich, jucznych i wierzchowych, a także w kwestii naruszenia przepisów wydanych w zastosowaniu ust. 2 art. L. 133-1;

b) wykroczenia karane na podstawie Kodeksu karnego w sprawach składowania i pozostawiania materiałów, śmieci i odpadków.

Art. L. 351-10 (*Zastąpiony, ustawa nr 87-565, 22 VII 1987, art. 38-1*) - Dekret Rady Stanu ustala wysokość grzywien ryczałtowych i podwyższonych grzywien ryczałtowych, a także określa warunki stosowania art. L. 351-9.

Art. L. 351-11 (*Uchylony, ustawa nr 87-565, 22 VII 1987, art. 38-11*)

KSIĘGA IV

LASY OCHRONNE, WALKA Z EROZJĄ

TYTUŁ I

LASY OCHRONNE¹¹

Rozdział I KLASYFIKACJA MASYWÓW LEŚNYCH

Art. L. 411-1 - Jako lasy ochronne z powodu użyteczności publicznej mogą być sklasyfikowane:

- lasy, których zachowanie jest niezbędne do utrzymania ziemi w górach i na zboczach, do ochrony przed lawinami, przed erozją, przed opanowywaniem terenu przez wody i piaski;

- lasy, niezależnie od ich właścicieli, położone na peryferiach dużych aglomeracji, a także w strefach, gdzie ich zachowanie jest niezbędne z przyczyn ekologicznych, bądź dla dobra ludności.

Art. L. 411-2 (*Ustawa nr 85-1273, 4 Xli 1985, art. 68*) - Od chwili powiadomienia właściciela o zamiarze sklasyfikowania lasu jako lasu ochronnego nie może nastąpić żadna zmiana na odnośnym terenie, nie można dokonać żadnego wyrębu ani nie może być ustanowione żadne prawo użytkowania w czasie 15 miesięcy licząc od daty powiadomienia, z wyjątkiem przypadku, gdy udzielone zostaje specjalne zezwolenie przez władze administracyjne.

¹¹ W gminach, w których istnieje plan zagospodarowania gruntów, służebności użyteczności publicznej dotyczące użytkowania gruntów, ustanowione w zastosowaniu artykułów L. 411-1 - L. 413-1, powinny być dołączone do planu (Kodeks urbanistyczny, art. *R. 126-1).

Rozdział II

SPECJALNY STATUS LEŚNY

Art. L. 412-1 - Lasy ochronne podlegają specjalnemu statusowi leśnemu ustanowionemu zarządzeniem administracji publicznej i dotyczącemu zagospodarowania, wypasu i praw użytkowania, systemu eksploatacji, prac wykopaliskowych, wydobywania materiałów.

Art. L. 412-2 - Sklasyfikowanie lasu jako lasu ochronnego pociąga za sobą zakaz wprowadzania jakichkolwiek zmian przeznaczenia lub sposobu wykorzystania gruntów, które to zmiany mogłyby zaszkodzić zachowaniu i ochronie stanu zalesienia.

Art. L. 412-3 - W lasach sklasyfikowanych jako lasy ochronne naruszenie przez właściciela obowiązujących go przepisów użytkowania jest traktowane jako wykroczenie leśne popełnione w cudzym lesie i jako takie jest karane.

Wykroczenia leśne popełnione w tych lasach podlegają karom grzywny przewidzianym w niniejszym kodeksie, które mogą być podwojone w przypadku występku; w przypadku wykroczenia kara może zostać orzeczona w maksymalnej wysokości.

W przypadku recydywy może zostać ponadto orzeczona kara pozbawienia wolności od 5 dni do 2 miesięcy.

Rozdział III

ODSZKODOWANIA, NABYCIE PRZEZ PAŃSTWO

Art. L. 413-1 - Sprawa odszkodowań, jakich mogliby się domagać właściciele i użytkownicy, gdyby sklasyfikowanie ich lasu jako lasu ochronnego spowodowało zmniejszenie przychodów, jest regulowana, z uwzględnieniem ewentualnego zwiększenia wartości gruntów wynikającego z wykonanych prac i zastosowanych przez państwo środków, bądź bezpośrednim porozumieniem z administracją, bądź w braku takiego, decyzją jurysdykcji administracyjnej.

Państwo może również nabyć lasy sklasyfikowane jako lasy ochronne.

Właściciel może domagać się tego, jeżeli udowodni, że tak sklasyfikowane lasy powodują zmniejszenie o połowę jego normalnych przychodów z lasu. Nabyć następuje bądź za obopólną zgodą, bądź przez wywłaszczenie.

TYTUŁ II

OCHRONA I REKULTYWACJA TERENÓW GÓRSKICH

Rozdział I

ZAKAZ UŻYTKOWANIA

Art. L. 421-1 - Władze administracyjne decydują o wprowadzeniu zakazu użytkowania terenów i pastwisk górskich, niezależnie od tego, do kogo one należą, gdy stopień degradacji gruntów nie uzasadnia prowadzenia prac przywracających dawny ich stan.

Jeżeli w trakcie wywiadu, jakiemu poddany jest projekt zakazu użytkowania, sformułowany zostaje sprzeciw, wprowadzenie zakazu następuje na mocy dekretu Rady Stanu.

Art. L. 421-2 - Decyzja administracyjna przewidziana w poprzednim artykule określa charakter, usytuowanie i granice terenu, który ma być objęty zakazem. Ustanawia ona również termin obowiązywania zakazu w granicach 10 lat, jak również termin, w jakim zainteresowane strony mogą przystąpić do polubownego załatwienia sprawy odszkodowania przyznanego właścicielom w związku z pozbawieniem ich prawa do użytkowania gruntów.

Jeżeli sprawa nie została załatwiona polubownie, odszkodowanie jest wyznaczane przez sąd administracyjny, przed którym toczy się postępowanie, bez opłacania kosztów, z zachowaniem formy i terminów postępowania w sprawach podatków bezpośrednich.

Jeżeli państwo chce przedłużyć zakaz wstępu po wygaśnięciu dziesięcioletniego terminu, jest ono zobowiązane nabyć tereny w drodze obopólnej zgody lub w drodze wywłaszczenia, o ile właściciel tego zażąda.

Art. L. 421-3 - Jeżeli właścicielem terenu objętego zakazem użytkowania jest gmina, otrzymuje ona odszkodowanie roczne przewidziane w art. L. 421-2.

Na podstawie uchwały rady gminnej, gmina może bądź przeznaczyć na potrzeby komunalne część odszkodowania odpowiadającą zniesieniu prawa do dzierżawy pastwisk lub do pobierania od nich opłat lokalnych i rozdzielić pozostałą część odszkodowania między mieszkańców, bądź rozdzielić między nich całość odszkodowania.

Art. L. 421-4 - W trakcie obowiązywania zakazu użytkowania, państwo może przystąpić na terenie objętym zakazem do prac uznanych za niezbędne do uzyskania szybkiego zabezpieczenia gruntów - byleby te prace nie zmieniły charakteru terenu - bez żądania odszkodowania od właściciela z tytułu poprawy gruntów, do jakiej prace te się przyczyniły.

Art. L. 421-5 - Wykroczenia popełnione na terenie z zakazem wstępu są stwierdzane i ścigane w tym samym trybie, co wykroczenia popełnione w lasach objętych przepisami prawa leśnego. Wykonanie wyroku następuje zgodnie z przepisami artykułów L. 154-1, L. 154-2 (ust.1 i 2), L. 154-3 i L. 154-4.

Rozdział II

REGLAMENTACJA DOTYCZĄCA PASTWISK GMINNYCH W REGIONACH GÓRSKICH

Art. L. 422-1 - Przed 1 stycznia każdego roku, gminy wskazane na podstawie administracyjnego rozporządzenia są zobowiązane do przekazania administracji zarządzenia określającego charakter i granice terenów gminnych przeznaczonych pod pastwiska, gatunki zwierząt gospodarskich, jakie mają być wypasane i ich pogłowie, początek i koniec wypasu, jak również inne wymogi dotyczące wypasu.

Art. L. 422-2 - Jeżeli, z upływem terminu określonego w poprzednim artykule, gminy nie przedstawiły administracji do zatwierdzenia projektu zarządzenia przewidzianego w tym samym artykule, administracja opracowuje zarządzenie z urzędu, po zasięgnięciu opinii komisji, w skład której wchodzi dwaj przedstawiciele władz centralnych, członek rady naczelnej i przedstawiciel rady gminnej.

Podobne jest postępowanie w przypadku braku zgody gmin na dokonanie zmian proponowanego zarządzenia odpowiadających uwagom administracji.

Art. L. 422-3 - Zarządzenia wymienione w art. L. 422-2 są uznane przez władzę administracyjną za prawomocne, jeśli nie zostały zakwestionowane w ciągu miesiąca od daty potwierdzenia odbioru decyzji rady gminnej.

Art. L. 422-4 - Naruszenie zarządzeń dotyczących wypasu, ustalonych według wymogów określonych w niniejszym rozdziale, jest stwierdzane i ścigane w formach ustanowionych w art. 531 i następnym Kodeksu postępowania karnego i, w razie potrzeby, przez wszystkich funkcjonariuszy policji śledczej.

Rozdział III

WYKORZYSTANIE TERENÓW GÓRSKICH

Art. L. 423-1 - W regionach górskich, niezależnie od przepisów dotyczących państwowych gruntów leśnych, mogą być przyznane subwencje gminom, związkom pasterskim, sadowniczym, instytucjom publicznym i osobom prywatnym, z tytułu prac przez nie podejmowanych na rzecz zalesienia, ulepszenia i zabezpieczenia gruntów oraz wykorzystania pastwisk.

Rozdział IV

REKULTYWACJA TERENÓW GÓRSKICH

Art. L. 424-1 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 69*) - Charakter użyteczności publicznej prac związanych z rekultywacją i zalesianiem, niezbędnych do zachowania i ochrony terenów górskich, a także do uregulowania gospodarki wodnej, jest ustanawiany dekretem Rady Stanu na wniosek ministra do spraw lasów, terytorialnej wspólnoty samorządowej lub ugrupowania takich wspólnot.

Dekret taki, określający strefę, w której prace te mają być wykonane, jest wydawany:

1. Po przeprowadzeniu wywiadu w każdej z zainteresowanych gmin;
2. Po podjęciu uchwały przez rady poszczególnych gmin;

3. Po zasięgnięciu opinii komisji specjalnej;

4. Po zasięgnięciu opinii rady naczelnej.

Art. L. 424-2 - W skład wymienionej w poprzednim artykule komisji specjalnej wchodzi:

- członek rady naczelnej przez nią delegowany, z wyłączeniem przedstawiciela kantonu, w którym położone są grunty objęte strefą robót;

— dwaj delegaci z zainteresowanej gminy wskazani przez radę gminną, z wyłączeniem właścicieli gruntów objętych strefą robót;

— trzech przedstawiciele administracji.

Art. L. 424-3 (*Ustawa nr 85-1273, 4 XII 1985, art. 70*) - Prace rekultywacyjne i zalesianie są wykonywane, a konserwacja zapewniona przez wspólnotę prawa publicznego, na wniosek której został ustanowiony charakter użyteczności publicznej robót.

Zanim roboty zostaną rozpoczęte, właściciele gruntów są powiadamiani o tym, że mogą je wykonać we własnym zakresie i zapewnić konserwację terenów według wymogów umowy podpisanej ze wspólnotą, na wniosek której został ustanowiony charakter użyteczności publicznej robót.

W tym celu mogą oni tworzyć stowarzyszenia związkowe zgodnie z przepisami wyżej wymienionej ustawy z 21 czerwca 1865 r.

Art. L. 424-4 - Wykroczenia popełnione na terenach objętych strefą wymienioną w art. L. 424-1 są stwierdzane i podlegają ściganiu jak wykroczenia popełnione w lasach podlegających przepisom prawa leśnego. Wykonanie orzeczenia następuje jak w przypadku naruszenia przepisów leśnych.

TYTUŁ III

UMOCNIENIE WYDM

Rozdział I

PRZEPISY OGÓLNE

Art. L. 431-1 - Minister do spraw lasów może podjąć środki mające na celu zasiew, sadzenie i uprawę roślin uznanych za najbardziej sprzyjające umocnieniu wydm.

Może on orzec jako obowiązkowe dokonanie zasiewów i zasadzeń, a także ich konserwację zapewniającą umocnienie wydm.

Prace te uznaje się za mające charakter użyteczności publicznej i wykonuje się zgodnie z wymogami określonymi w artykułach L. 541-1 i L. 541-2.

Art. L. 431-2 - Nie może być dokonane żadne cięcie sadzonek wydmuchrzycy zwyczajnej, pałki, krzewów ciernistych, sosen, jodeł i innych roślin piaskowych i drzew służących umocnieniu wydm bez uzyskania specjalnego zezwolenia władzy administracyjnej.

Art. L. 431-3 - Osoby nie przestrzegające przepisów poprzedniego artykułu podlegają karze zgodnie z przepisami Kodeksu karnego.

Tłumaczenie z języka francuskiego:

Helena Klugiel-Królikowska (BSE)

Weryfikacja:

Krzysztof Poklewski-Koziell

Zasady tworzenia obszarów funkcjonalnych w Polsce określa ustawa z 12 lipca 1984 r. (j.t. Dz.U. 1989 r. nr 17, poz. 99; zm.: 1989 r. nr 34, poz. 178; nr 35, poz. 192; 1990 r. nr 34, poz. 198; nr 87, poz. 505), regulująca podstawowe zasady i warunki planowania przestrzennego rozumianego jako proces ciągły.

Plany obszarów funkcjonalnych sporządza się dla obszarów wyodrębniających się szczególną funkcją gospodarczą, społeczną, kulturalną lub przyrodniczo-środowiskową. Warunkiem koniecznym sporządzenia planu (krajowego, regionalnego, funkcjonalnego, miasta, wsi) jest przeprowadzenie wcześniejszych badań warunków przyrodniczych, społecznych, gospodarczych, demograficznych, technicznych i obronnych z uwzględnieniem wymagań w zakresie ochrony zdrowia, środowiska, zasobów wodnych, energetycznych, złóż kopalin, gruntów rolnych i leśnych, dóbr kultury, istniejącej zabudowy i innych elementów, w tym dokonanie oceny przewidywanych skutków zagospodarowania przestrzennego.

Ustawodawstwo francuskie różnicuje planowanie przestrzenne w zależności od obszarów geograficznych, które limitują funkcje dla tych terenów. Zasady ogólne w tej materii określone są w Kodeksie urbanistycznym, jednakże poszczególne ustawy określają w sposób szczegółowy politykę kształtowania i rozwoju tych regionów. Między innymi, w specjalnej ustawie zostały wyspecyfikowane zasady i warunki rozwoju i ochrony terenów górskich. Polityka ta ma zapewnić równowagę biologiczną i ekologiczną, w tym ochronę krajobrazu, a także restytucję istniejącej zabudowy, udostępnienie tych zasobów ludności, przy równoczesnym określeniu warunków prowadzenia na tych obszarach działalności gospodarczej, turystyki i rekreacji oraz zagospodarowania stacji klimatycznych. Ustawa przewiduje obowiązek tworzenia planów rozwoju, ochrony i zagospodarowania stref górskich, a także priorytety działań władz centralnych, mających na celu rozwój gospodarczy, społeczny i kulturalny poszczególnych masywów górskich. Szczegółowo określono zasady dotyczące działalności rolnej, pasterskiej i leśnej, zagospodarowania obszarów wiejskich, gruntów nie uprawianych lub wyraźnie zaniedbanych, rozwoju produkcji rolnej i żywnościowej wysokiej jakości, działalności turystycznej, obsługi wyciągów i tras narciarskich, handlu i rzemiosła w strefach górskich i innej działalności charakterystycznej dla tych tere-

nów. Ustawodawca francuski wyróżnia szczególną ochronę przed niebezpieczeństwami naturalnymi w górach, a także specyfikę wykorzystywania zasobów na tych obszarach, w tym hydroenergetycznych i przyrodniczych.

Mając na uwadze przerwane prace legislacyjne nad ustawą o zagospodarowaniu przestrzennym, należy uznać za celowe rozważenie niektórych rozwiązań niniejszej ustawy w celu ich adaptacji do ustawodawstwa polskiego.

**USTAWA NR 85-30 Z 9 STYCZNIA 1985 R.
O ROZWOJU I OCHRONIE GÓR**

(Francja)

Wybrane przepisy

*Loi no 85-30 du 9 janvier 1985 relative au developpement
et a la protection de la montagne*

Journal officiel de la Republique Francaise, 10 11985

Zgromadzenie Narodowe i Senat uchwałyły,

Prezydent Republiki promulgował ustawę w następującym brzmieniu:

Art. 1 - Góry stanowią jednostkę wyodrębnioną pod względem geograficznym, gospodarczym i społecznym, której ukształtowanie, klimat, dziedzictwo naturalne i kulturowe wymagają wytyczenia i realizacji specyficznej polityki w dziedzinie rozwoju, zagospodarowania i ochrony. Tożsamość i specyfika gór są uznane przez naród i uwzględniane przez władze centralne, zakłady publiczne, wspólnoty terytorialne i ich ugrupowania w działaniach, jakie podejmują.

Polityka górską ma na celu umożliwienie ludności lokalnej i osobom przez nią wybranym zapanowania nad własnym rozwojem i pozyskania środków temu sprzyjających, tak aby ustanowiony został, w poszanowaniu tożsamości kulturowej regionu, parytet między dochodami i warunkami życia w górach i w innych regionach. Polityka ta opiera się na optymalnym wykorzystaniu możliwości lokalnych.

Polityka górską, kształtowana w powiązaniu z ideą solidarności narodowej, charakteryzuje się tym, że sprzyja podejmowaniu przez mieszkańców gór działań mających na celu rozwój lokalny, tzn. samo-rozwój pociągający za sobą:

- uruchomienie jednoczesne i wyważone dostępnych zasobów w celu zwiększenia zdolności produkcji rolnej, leśnej, rzemieślniczej, przemysłowej i energetycznej, zróżnicowania działalności gospodarczej, zwiększenia możliwości przyjęcia turystów i zapewnienia im wypoczynku, co stanowi warunek rozwoju turystyki, zagospodarowania stacji klimatycznych i cieplic;

— zapewnienie równowagi biologicznej i ekologicznej, ochronę miejsc o walorach widokowych i krajobrazów, odremontowanie istniejących zabudowań, popularyzowanie dziedzictwa kulturowego;

— uznanie prawa do specyfiki rozwoju i do uwzględnienia różnic przez podjęcie szczególnego wysiłku badawczego i innowacyjnego, a także dostosowanie, na szczeblu krajowym, regionalnym i w obrębie poszczególnych masywów, przepisów ustawowych i reglamentacyjnych oraz innych środków ogólnego zasięgu, jeżeli jest to uzasadnione odrębnością regionu górskiego;

— dostosowanie i ulepszenie infrastruktury i służb, tak aby zapewnić ludności zamieszkującej regiony górskie świadczenia podobne do tych, jakie są dostępne na pozostałym terytorium kraju;

— uwzględnienie utrudnień w każdej dziedzinie, wobec których stają wspólnoty lokalne oraz wszelka działalność gospodarcza, w szczególności przy wytyczaniu polityki poparcia zatrudnienia, organizacji produkcji rolnej i wprowadzania na rynek produktów rolnych, jak również przy przyznawaniu kredytów publicznych i zagospodarowaniu oszczędności lokalnych;

— priorytetowe poparcie dla globalnych i wieloletnich planów rozwoju, wprowadzanych przez wspólnoty terytorialne w koordynacji z partnerami gospodarczymi i społecznymi na poziomie międzygminnym w małych regionach lub prowincjach.

Art. 2 - Rząd będzie dokładał starań, by Europejska Wspólnota Gospodarcza uwzględniała cele niniejszej ustawy przy podejmowaniu decyzji dotyczących polityki rolnej i działań na szczeblu regionalnym, w szczególności przy definiowaniu uregulowań w kwestii organizacji rynków, ustalania cen produktów rolnych i przy zarządzaniu funduszami strukturalnymi.

TYTUŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Rozdział I

WYTYCZENIE STREFY GÓRSKIEJ I MASYWÓW GÓRSKICH

Art. 3 - Strefy górskie charakteryzują się znacznymi utrudnieniami, które czynią warunki życia bardziej uciążliwymi i stanowią ograniczenie przy podejmowaniu określonej działalności gospodarczej. Strefami tymi objęte są, w metropolii, gminy lub części gmin, w których ma miejsce znaczne ograniczenie możliwości użytkowania ziemi i znaczne podwyższenie kosztów prac, związane z:

1. trudnymi warunkami klimatycznymi, mającymi związek z wysokością, powodującymi znaczne skrócenie okresu wegetacji;

2. istnieniem, na mniejszej wysokości, w przeważającej części terytorium strefy, dużych pochyłości terenu uniemożliwiających mechanizację prac lub powodujących konieczność użycia kosztownego specjalistycznego sprzętu;

3. istnieniem obu wyżej wymienionych czynników, jeżeli utrudnienie wynikające z każdego z nich z osobna jest mniej wydatne; w takim przypadku, utrudnienie wynikające z kombinacji obu czynników powinno być równoważne z utrudnieniem wynikającym z zaistnienia jednej z sytuacji wymienionych w punktach 1 i 2.

Każda strefa zostaje wytyczona zarządzeniem międzyresortowym.

Art. 4 - W departamentach zamorskich strefy górskie obejmują gminy i części gmin położone na wysokości ponad 500 metrów w departamencie Reunion i ponad 350 metrów w departamentach Gwadelupy i Martyniki.

Mogą ponadto zostać objęte strefą górską w tych departamentach gminy i części gmin położone na wysokościach mniejszych od wyżej wymienionych, nie mniejszych jednak niż 100 metrów, w których to gminach i częściach gmin na przeważającej części terenu występują stoki o pochyłości co najmniej 15 %.

Każda strefa zostaje wytyczona zarządzeniem międzyresortowym.

Art. 5 - Na terytorium metropolitalnym każda strefa górskie i strefy bezpośrednio do niej przyległe, tworzące razem jednostkę pod względem geograficznym, gospodarczym i społecznym, stanowią masyw.

Istnieją następujące masywy: Alpy Północne, Alpy Południowe, Korsyka, Masyw Centralny, Masyw Jury, Pireneje, Masyw Wogezów.

Każdy masyw zostaje wytyczony dekretem.

W departamentach zamorskich na departament przypada jeden masyw. Obejmuje on wyłącznie strefy górskie.

Rozdział II

INSTYTUCJE WŁAŚCIWE DLA GÓR

Art. 6 - Zostaje utworzona Krajowa Rada na rzecz rozwoju, zagospodarowania i ochrony gór, zwana Krajową Radą na Rzecz Gór.

Radzie przewodniczy premier. Jej skład i działalność są określone dekretem Rady Stanu. W jej składzie znajdują się przedstawiciele parlamentu, zgromadzeń stałych publicznych instytucji handlowych, organizacji krajowych reprezentujących środowisko górskie, oraz przedstawiciele każdego komitetu na rzecz masywu utworzonego zgodnie z art. 7 niniejszej ustawy.

Rada jest konsultowana, w celu przygotowania pierwszej ustawy o planie, przez Krajową Komisję Planowania utworzoną zgodnie z art. 6 ustawy nr 82-653 z 29 VII 1982 r. o reformie planowania.

Wytycza ona cele i określa działania, jakie uznaje za celowe, sprzyjające rozwojowi, zagospodarowaniu i ochronie gór. Stawia sobie za cel ułatwienie, przez wypowiedanie opinii i uwag, koordynacji działań publicznych w strefach górskich.

Wypowiada ona swoją opinię w sprawach interwencji priorytetowych i ogólnych warunków przyznawania pomocy z międzyresortowego funduszu rozwoju i zagospodarowania wiejskiego i z funduszu interwencyjnego na rzecz samorozwoju w górach.

Rada jest corocznie informowana o planach inwestycyjnych władz centralnych w każdym z masywów górskich.

Art. 7 - Utworzony zostaje komitet na rzecz rozwoju, zagospodarowania i ochrony każdego z masywów górskich, zwany komitetem na rzecz masywu.

Komitet składa się z przedstawicieli regionów, departamentów, gmin lub ugrupowań gmin, publicznych instytucji handlowych, parków narodowych i regionalnych, organizacji społeczno-zawodowych oraz stowarzyszeń, których dotyczy rozwój, zagospodarowanie i ochrona masywu. W składzie komitetu większość stanowią przedstawiciele regionów, departamentów, gmin lub ugrupowań gmin.

Przewodniczy mu przedstawiciel władz centralnych wyznaczony w celu zapewnienia koordynacji działań w masywie.

Komitet wytycza cele i określa działania, jakie uznaje za pożądane dla rozwoju, zagospodarowania i ochrony masywu. Stawia sobie w szczególności za cel ułatwienie, przez wypowiedanie opinii i uwag, koordynacji działań publicznych w obrębie masywu oraz organizacji służb publicznych.

Dzięki swoim opiniom i uwagom, komitet przyczynia się ponadto do wypracowania postanowień dotyczących rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego masywu, zawartych w planach danych regionów.

Komitet wypowiada swoją opinię w sprawach interwencji priorytetowych, ogólnych warunków przyznawania pomocy z międzyresortowego funduszu rozwoju i zagospodarowania wiejskiego oraz z funduszu interwencyjnego na rzecz samorozwoju w górach, a także na temat ich rocznego programowania.

Wyraża on również swoją opinię w sprawach opracowania przepisów szczególnych dla masywów, a także na temat projektów nowych jednostek turystycznych w warunkach przewidzianych w tytule IV niniejszej ustawy.

W celu wydania opinii na temat projektu nowej jednostki turystycznej, komitet wyznacza spośród swojego grona wyspecjalizowaną komisję składającą się w większości z przedstawicieli regionów, departamentów, gmin lub ugrupowań gmin.

Komitet może zaproponować zmianę granic masywów. Zostają mu ponadto przedstawione do zaopiniowania wszystkie projekty dotyczące zmian granic masywów.

Jest on również corocznie informowany o projektach inwestycyjnych władz centralnych, regionalnych, departamentalnych oraz zakładów publicznych w masywie, a także o programach rozwoju gospodarczego, w szczególności dotyczących rozwoju rolnictwa.

Dekret Rady Stanu określa skład każdego z komitetów na rzecz masywu, a także reguły ich działania. Reguły te są dostosowane do wielkości masywów, szczególnie jeżeli chodzi o organizację wewnętrzną komitetu.

TYTUŁ II

PRAWO DO UWZGLĘDNIANIA RÓŻNIC I DO SOLIDARNOŚCI NARODOWEJ

Art. 8 - Przepisy o zasięgu ogólnym są dostosowywane, o ile zachodzi potrzeba, do specyfiki gór. Przepisy dotyczące rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego, a także ochrony gór są ponadto dostosowywane do szczególnej sytuacji, jaka panuje w poszczególnych masywach lub częściach masywów.

Art. 9 - Plan narodowy zawiera postanowienia szczególnie dotyczące rozwoju, zagospodarowania i ochrony gór.

W każdym regionie, w którym znajduje się strefa górska zdefiniowana w artykułach 3 i 4 niniejszej ustawy, plan regionalny zawiera postanowienia dotyczące rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego każdego z masywów górskich w regionie. Postanowienia te są opracowane i przyjęte zgodnie z art. 15 wyżej cytowanej ustawy nr 82-653 z 29 VII 1982 r. Rada regionalna zasięga opinii zainteresowanego komitetu na rzecz masywu w sprawie przewidzianych postanowień oraz ewentualnych w nich zmian.

Umowy dotyczące planu wskazują na priorytet działań władz centralnych na rzecz rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego poszczególnych masywów górskich.

W departamentach zamorskich rada regionalna wytycza cele i określa działania, jakich podjęcie uważa za konieczne dla rozwoju i zagospodarowania stref górskich, w szczególności w ramach opracowywania planu zagospodarowania regionalnego przewidzianego w art. 3 ustawy nr 84-747 z 2 VIII 1984 r. dotyczącej zakresu kompetencji regionów Gwadelupy, Gujany, Martyniki i Reunion.

Art. 10 - Projekt programu kształcenia w gimnazjach, liceach i zakładach kształcenia specjalnego, program regionalny nauczania i ustawicznego kształcenia zawodowego, wieloletnie programy regionalne w zakresie badań naukowych oraz plany regionalne rozwoju szkolnictwa wyższego opracowywane w regionach uwzględniają postanowienia dotyczące rozwoju gospodarczego, społecznego, sportowego, kulturalnego każdego z masywów zawarte w planie regionalnym.

Zakłady szkolnictwa rolniczego objęte projektem programu kształcenia

oraz programami wskazanymi w poprzednim ustępie uwzględniają, przy wykonywaniu swoich zadań z zakresu rozwoju rolnictwa i wsi, specyficzne warunki środowiska naturalnego, gospodarczego i społecznego poszczególnych masywów górskich.

Art. 11 - Ośrodki szkolenia ludności wiejskiej dla celów turystyki zapewniają wykształcenie zawodowe dostosowane do specyfiki gospodarki górskiej. Warunki zawierania umów z tymi ośrodkami powinny uwzględniać rodzaj proponowanego przez nie kształcenia.

Zakłady szkolenia zawodowego położone w strefach górskich są zobowiązane uwzględniać, przy opracowywaniu programów nauczania, możliwości, jakie daje wielozawodowość.

Art. 12 - Ugrupowania służące interesom publicznym, posiadające osobowość prawną i autonomię finansową mogą być utworzone przez dwie lub więcej osób prawnych prawa publicznego lub prawa prywatnego, w którym to przypadku przynajmniej jedna z nich powinna być osobą prawną prawa publicznego, w celu wspólnego podejmowania, w ciągu określonego czasu, działalności badawczej, działalności mającej na celu podniesienie rangi badań naukowych, działalności eksperymentalnej, informacyjnej lub szkoleniowej w dziedzinie ochrony i zagospodarowania strefy górskiej, w celu pobudzenia określonych kierunków rozwoju gospodarczego i społecznego lub w celu tworzenia niezbędnych do podjęcia takiej działalności urządzeń i służb działających we wspólnym interesie oraz zarządzania nimi.

Przepisy art. 21 ustawy nr 82-610 z 15 VII 1982 r. o kierunkach i programowaniu badań i rozwoju technologii we Francji mają zastosowanie do ugrupowań przewidzianych w niniejszym artykule.

Art. 13 - Komitet wskazany w art. 91 ustawy nr 82-213 z 2 III 1982 r. dotyczącej praw i wolności gmin, departamentów i regionów może zaproponować gminom, departamentom i regionom, a także ich zakładom publicznym, znajdującym się w strefie górskiej, dostosowanie do warunków lokalnych przepisów i procedur technicznych, jakie mają do nich zastosowanie.

Art. 14 - W strefie górskiej procedury uruchamiania kredytów państwowych przyznanych na inwestycje w budownictwie i w sektorze robót publicznych uwzględniają trudności klimatyczne.

Art. 15 - W każdym z departamentów, w których znajduje się strefa górska, konferencja przewidziana w ustępie drugim art. 29 ustawy nr 82-213 z 2 El 1982 r. uzupełnionym § I art. 18 ustawy nr 83-8 z 7 I 1983 r. dotyczącej podziału kompetencji między gminami, departamentami, regionami i władzami centralnymi proponuje przewodniczącemu rady naczelnej i przed-

stawicielowi władz centralnych w departamencie przepisy usprawniające organizację służb publicznych w górach przez sprzyjanie rozwojowi ich wszechstronności.

Przepisy te mogą zostać ujęte w planie organizacji i rozmieszczenia służb publicznych, wspólnie opracowanym przez przewodniczącego rady naczelnej i przedstawiciela władz centralnych w departamencie.

W departamentach zamorskich, właściwa jest konferencja wskazana w § II art. 18 wyżej wymienionej ustawy nr 83-8 z 7 I 1983 r.

Art. 16 - W celu zastosowania przepisów art. 81 ustawy nr 82-652 z 29 VII 1982 r. o przekazie audiowizualnym, może być wydane zezwolenie na wprowadzenie specjalnych urządzeń technicznych, dla zapewnienia, w strefie górskiej, dobrego odbioru emisji lokalnych służb radiowych z wykorzystaniem radiolinii, z zastrzeżeniem przestrzegania międzynarodowych konwencji regulujących przydział częstotliwości i prawidłowego działania radiowych służb publicznych i służb bezpieczeństwa.

Art. 17 - Rząd przedstawi parlamentowi, w ciągu 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszej ustawy, raport na temat warunków wprowadzenia systemu ujednoczenia cen sprzedaży paliw w poszczególnych strefach.

TYTUŁ III

ROZWÓJ GOSPODARCZY I SPOŁECZNY W GÓRACH

Rozdział I

ROZWÓJ DZIAŁALNOŚCI ROLNEJ, PASTERSKIEJ I LEŚNEJ

Art. 18 - Rolnictwo górskie jest uznane za podstawową działalność mieszkańców gór podejmowaną w interesie ogółu, w związku z jego udziałem w produkcji, zatrudnieniu, utrzymaniu gruntów i ochronie krajobrazu.

Zgodnie z postanowieniami traktatów o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, uznając wyżej wymienione podstawowe funkcje rolnictwa górskiego, rząd dokłada starań, by:

— popierać kierunki rozwoju rolnictwa dostosowane do warunków górskich, przez podjęcie szczególnego wysiłku badawczego z uwzględnieniem możliwości, ograniczeń i tradycji środowiska górskiego oraz przez rozpowszechnianie wiedzy na ten temat;

— prowadzić zróżnicowaną politykę rolną sprzyjającą hodowli i gospodarce mlecznej w sektorach, w których nie ma możliwości podjęcia innej produkcji;

— popierać produkcję artykułów dobrej jakości i spowodować uwzględnienie specyfiki takiej produkcji w ramach organizacji i zarządzania rynkami rolnymi;

— zapewnić ochronę gruntów rolnych i pastwisk przez wprowadzenie odpowiednich przepisów;

— uwzględniać naturalne utrudnienia, przed którymi staje rolnictwo górskie, i sprzyjać, przez podjęcie środków szczególnych, finansowaniu inwestycji i działalności zbiorowych służb pomocy technicznej dla rolników i ich ugrupowań;

- ułatwiać, w razie potrzeby, wielozawodowość przez sprzyjanie uzupełniającej działalności gospodarczej.

Podrozdział I - Zagospodarowanie obszarów wiejskich

Art. 19 - Ustęp drugi art. 15 ustawy nr 60-808 z 5 VIII 1960 r. o kierunkach rozwoju rolnictwa dotyczący działalności spółek zagospodarowania obszarów wiejskich zostaje zastąpiony następującymi przepisami:

„W strefach górskich spółki zagospodarowania obszarów wiejskich mogą, w warunkach określonych dekretem, nieść pomoc techniczną gminom liczącym mniej niż 2000 mieszkańców, przy wprowadzaniu przez nie procedur zagospodarowywania gminnych obszarów wiejskich, w szczególności przy korzystaniu z prawa pierwokupu, które im przysługuje. W tych strefach spółki te mogą interweniować w kwestii gruntów nie uprawianych lub wyraźnie zaniedbanych, w warunkach wskazanych w art. 40-1 Kodeksu rolnego.

„W celu ułatwienia zagospodarowania obszarów wiejskich i utworzenia rezerw gruntowych, spółki te mogą odstąpić do 5% powierzchni gruntów nabytych w ciągu roku wspólnotom lokalnym, zakładom publicznym współpracy międzygminnej, przymusowym lub dobrowolnym związkom właścicieli, które uzyskały zgodę na działalność, innym instytucjom publicznym lub instytucjom uznanym za instytucje użyteczności publicznej oraz, w strefie

górskiej, lokalnym spółkom gospodarki mieszanej. Powierzchnia do odstąpienia może być zwiększona do 10%, pod warunkiem, że dodatkowa cedowana powierzchnia jest objęta strefą górską".

Art. 20 - Art. 1 ustawy nr 70-1299 z 31 XD 1970 r. dotyczącej ugrupowań rolnych zostaje uzupełniony ustępem w następującym brzmieniu:

„Podobnie w masywach zdefiniowanych w ustawie nr 85-30 z 9 11985 r. o rozwoju i ochronie gór, spółdzielnie i spółki rolne mogą być członkami ugrupowania rolnego, w warunkach przewidzianych dla spółek prawa cywilnego wskazanych w ustępie trzecim niniejszego artykułu".

Art. 21 - (...)

Art. 22 - (...)

III - Wprowadzony zostaje do Kodeksu rolnego art. 19-2 w następującym brzmieniu:

„*Art- 19-2* - Gmina otrzymuje, jeżeli o to wnosi, grunty w obrębie obszaru przeznaczonego pod urbanizację, o powierzchni równoważnej z powierzchnią gruntów, jakie oddała w związku z operacją scalania i zagospodarowywania. Powierzchnia gruntów przekazanych gminie nie może jednak przekraczać połowy powierzchni obszaru przeznaczonego pod urbanizację. Przekazanie gruntów innym właścicielom odbywa się według proporcji ustalonych w § II art. 19-1, z pozostałej części tego obszaru.

„Grunty przekazane spółce zagospodarowania obszarów wiejskich w obrębie obszaru przeznaczonego pod urbanizację zostają przez tę spółkę odstąpione w warunkach przewidzianych w ustępie trzecim art. 15 ustawy nr 60-808 z 5 VEI 1960 r.

„Każdy właściciel może domagać się od gminnej komisji zagospodarowania wiejskiego przyznania całości przydziału gruntów w postaci gruntów rolnych. Wniosek taki może zostać odrzucony, jeżeli może stanowić przeszkodę w realizacji operacji scalania i zagospodarowywania. Dekret Rady Stanu określa warunki przedkładania i rozpatrywania wniosków w tej sprawie, a także datę, od której wnioski nie będą przyjmowane".

IV - Wprowadzony zostaje do Kodeksu rolnego art. 19-3 w następującym brzmieniu:

„*Art. 19-3* - Gminna komisja zagospodarowania wiejskiego może postanowić, za zgodą rady municypalnej, że przyznanie terenu w obrębie obszaru przeznaczonego pod urbanizację powoduje, z mocy prawa, przyjęcie właściciela, z chwilą zakończenia operacji komasacji, do stowarzyszenia właścicieli gruntów wiejskich, których obszar (komisja ta] wytycza.

.Jeżeli stowarzyszenie właścicieli gruntów miejskich nie zostanie utworzone, tereny, na których nie można budować z powodu ich ukształtowania lub powierzchni niezgodnych z przepisami zawartymi w zarządzeniu dotyczącym planu zagospodarowania gruntów, zostają połączone i przyznane w jednej lub kilku niepodzielnych parcelach budowlanych, w świetle wymienionego zarządzenia".

V - Wprowadzony zostaje do Kodeksu rolnego art. 19-4 w następującym brzmieniu:

„*Art. 19-4* - Jeżeli nie zostało utworzone stowarzyszenie właścicieli gruntów miejskich, decyzja w sprawie robót drogowych oraz uzbrojenia terenu przeznaczonego pod urbanizację należy do gminnej komisji zagospodarowania wiejskiego, a prace zostają wykonane na koszt właścicieli, przez stowarzyszenie wskazane w art. 27.

„Podział wydatków między zainteresowanych właścicieli następuje na warunkach przewidzianych w art. 25.

„Podatek od robót zbiorowych jest pobierany bez zwrotu kosztów od całości powierzchni przeznaczonej pod urbanizację".

VI - (...)

VII - Art. 23 Kodeksu rolnego otrzymuje następujące brzmienie: „*Art. 23* - Poza uzasadnionymi wyjątkami, utworzona zostaje jedna parcela dla każdego właściciela w masie do podziału. Można jednakże odstąpić od tego zobowiązania w obrębie powierzchni przeznaczonej pod urbanizację wewnątrz obszaru podlegającego scalaniu i zagospodarowaniu". - (...)

VIII - Wprowadzony zostaje, po ustępie trzecim pkt 2 art. 28 Kodeksu rolnego, pkt 3 w następującym brzmieniu:

„3. Zapewnić tymczasowo, na wniosek właścicieli gruntów przyznaczonych w obrębie terenu przeznaczonego pod urbanizację w granicach obszaru scalania i zagospodarowywania, po uzyskaniu zgody stowarzyszenia właścicieli gruntów miejskich, użytkowanie rolne tych gruntów. Stowarzyszenie może w tym celu spisać umowy w imieniu właścicieli, które nie będą podlegały ustawodawstwu dotyczącemu dzierżawy".

Podrozdział II - Zagospodarowanie gruntów nie uprawianych lub wyraźnie zaniedbanych

Art. 23 - Art. 39 Kodeksu rolnego zostaje zmieniony jak następuje:

I- Ustęp pierwszy § I otrzymuje następujące brzmienie:

„Bez szkody dla stosowania przepisów tytułu VII księgi I niniejszego kodeksu dotyczących kontroli struktur gospodarstw rolnych, każda osoba fizyczna lub prawna może złożyć, u przedstawiciela władz centralnych w departamencie, wniosek o pozwolenie na użytkowanie parceli, która może być zagospodarowana pod uprawę lub pastwisko i która, przez co najmniej trzy ostatnie lata, nie była uprawiana lub była wyraźnie zaniedbana w porównaniu z warunkami użytkowania podobnych parcel uprawnych w rodzinnych gospodarstwach rolnych w okolicy, jeżeli sytuacja w obu przypadkach nie była spowodowana zaistnieniem siły wyższej. Wyżej wskazany termin trzech lat zostaje skrócony do dwóch, jeżeli grunty położone są w strefie górskiej”.

II- Ustęp drugi § I otrzymuje następujące brzmienie: „Przedstawiciel władz centralnych w departamencie wnosi sprawę

do departamentalnej komisji zagospodarowania wiejskiego, która wyowiada się, w postępowaniu kontradiktoryjnym, na temat stanu gruntów nie uprawianych lub wyraźnie zaniedbanych, jak również na temat możliwości ich zagospodarowania pod uprawę lub pastwisko. Decyzja ta zostaje opublikowana w warunkach przewidzianych dekretem, aby ewentualni zainteresowani mieli możliwość zgłoszenia się do właściciela lub przedstawiciela władz centralnych w departamencie”.

III - Ustęp pierwszy § II otrzymuje następujące brzmienie: „Jeżeli zostało stwierdzone, że grunt nie jest uprawiany lub jest

wyraźnie zaniedbany i jeżeli nie jest on położony na obszarach, na których wymagane jest zezwolenie na karczowanie, właściciel i, w danym przypadku, osoba posiadająca prawo użytkowania zostają wezwani przez przedstawiciela władz centralnych w departamencie do zagospodarowania gruntu”.

IV - Po ustępie pierwszym § II wprowadzony zostaje następujący ustęp:

„Na wniosek przedstawiciela władz centralnych w departamencie, sędzia sądu instancji właściwego dla miejsca położenia gruntów może wskazać pełnomocnika zobowiązanego do reprezentowania, w postępowaniu w sprawie o zagospodarowanie gruntów nie uprawianych lub wyraźnie zaniedbanych, właściciela lub współwłaścicieli, których tożsamość lub adres nie zo-

stały ustalone. Jeżeli sędzia nie może mianować pełnomocnikiem współwłaściciela, może on powierzyć tę funkcję każdej innej osobie fizycznej lub prawnej. Może on w każdej chwili spowodować zastąpienie pełnomocnika lub położyć kres jego funkcji".

V - (...)

VI - (...)

VII - (...)

VIII - Ostatni ustęp § II otrzymuje następujące brzmienie: „Postanowienie przewidziane w poprzednim ustępie zostaje doręczone właścicielowi, wnioskodawcom, którzy są zobowiązani do potwierdzenia złożonego wniosku przez przedłożenie planu zagospodarowania, jak również, w strefie górskiej, spółce zagospodarowania wiejskiego".

IX - Ustęp pierwszy § III otrzymuje następujące brzmienie: „Przedstawiciel władz centralnych w departamencie może wydać zezwolenie na użytkowanie, po uzyskaniu opinii departamentalnej komisji struktur rolnych oraz departamentalnej komisji zagospodarowania wiejskiego w sprawie planu zagospodarowania. Jeżeli zostało złożonych wiele wniosków o udzielenie zezwolenia, zezwolenie takie zostaje przyznane w pierwszej kolejności rolnikowi, który się zagospodarowuje lub, w braku takiego, gospodarzowi, którego głównym zajęciem jest prowadzenie gospodarstwa rolnego. W braku polubownej zgody między wnioskodawcą wskazanym przez przedstawiciela władz centralnych w departamencie i właścicielem, jak również w przypadku, gdy został wyznaczony pełnomocnik w zastosowaniu ustępu drugiego powyższego § II, sąd rozjemczy do spraw dzierżawy nieruchomości rolnych ustala warunki użytkowania i wysokość czynszu dzierżawnego zgodnie z przepisami tytułu I księgi VI niniejszego kodeksu, które mają zastosowanie z mocy prawa, a właściciel ma prawo domagać się, by miały zastosowanie przepisy artykułów L. 416-1 - L. 416-9. Sąd może nakazać wykonanie tymczasowe".

X - Do § III zostaje wprowadzony ustęp siódmy w następującym brzmieniu:

„Jeżeli zezwolenie użytkowania dotyczy gruntu stanowiącego współwłasność, na każdego ze współwłaścicieli przypada część czynszu dzierżawnego odpowiadająca jego prawom do współwłasności wynikającym z tytułu własności, z katastru lub z wszelkich innych środków dowodowych. Kwota czynszu dzierżawnego należąca osobom uprawnionym, których tożsamość ani adres nie zostały ustalone, zostaje zdeponowana przez przydzielonego im pełnomocnika u depozytariusza uprawnionego do przyjmowania kapitałów

należących do nieletnich".

Art. 24 - Art. 40 Kodeksu rolnego zostaje zmieniony jak następuje:

I - Ustęp pierwszy § I otrzymuje następujące brzmienie: „J - Na wniosek przewodniczącego rady naczelnej lub z własnej inicjatywy, przedstawiciel władz centralnych w departamencie zleca departamentalnej komisji zagospodarowania wiejskiego zinventaryzowanie obszarów, w których należałoby, w interesie ogółu, zagospodarować parcele nie uprawiane lub wyraźnie zaniedbane od ponad trzech lat, o ile sytuacja taka nie została spowodowana zaistnieniem siły wyższej. Okres ten jest zredukowany do dwóch lat w strefie górskiej. Przedstawiciel władz centralnych w departamencie przedkłada radzie naczelnej i izbie rolniczej do zaopiniowania raport departamentalnej komisji zagospodarowania wiejskiego i określa obszary, w których gminna lub międzygminna komisja zagospodarowania wiejskiego wraz z dołączonymi do niej trzema osobami kompetentnymi w dziedzinie zagospodarowania leśnego dokonuje spisu parceli, których zagospodarowanie pod uprawy rolne, pastwiska lub uprawy leśne uznaje za możliwe i celowe, z wyjątkiem gruntów wymagających zezwolenia na karczowanie. Komisja gminna lub międzygminna przedstawia ewentualne propozycje w kwestii zakazów lub uregulowań dotyczących zasadzeń lub wysiewu gatunków drzew leśnych, jakie mogą być nakazane na tych parcelach przez przedstawiciela władz centralnych w departamencie".

II - (...)

III - (...)

IV - (...)

V - (...)

Art. 25 - Wprowadzony zostaje do Kodeksu rolnego art. 40-1 w następującym brzmieniu:

„*Art. 40-1* - W strefach górskich właściwa spółka zagospodarowania wiejskiego może wnosić o wydanie zezwolenia użytkowania przewidzianego w artykułach 39 i 40 niniejszego kodeksu.

„Wniosek taki może być przedstawiony pod warunkiem, że wspólnota prawa publicznego zobowiązała się stać dzierżawcą w terminie przewidzianym w następnym ustępie, z braku innych kandydatów. Wspólnota może dowolnie cedować dzierżawę lub podnajmować, bez względu na przepisy art. L. 411-35 niniejszego kodeksu.

„Jeżeli zezwolenie zostaje jej przyznane, spółka powinna, bez względu na przepisy art. L. 411-35 niniejszego kodeksu, cedować dzierżawę, w terminach określonych w art. 17 wyżej wymienionej ustawy nr 60-808 z 5 VIII

1960 r. Jednakże termin cesji wynosi dwa lata, jeżeli umowa dzierżawy zostanie zawarta w zastosowaniu przepisów art. 39.

„Cesja dzierżawy lub podnajem mogą nastąpić, w pierwszej kolejności, na rzecz rolnika zagospodarowującego się lub, w braku takiego, na rzecz rolnika, którego głównym zajęciem jest prowadzenie gospodarstwa”.

Art. 26 - Wprowadzony zostaje do Kodeksu rolno art. 40-2 w następującym brzmieniu:

„*Art. 40-2* - Okres, podczas którego grunt powinien być pozostawać nie uprawiany lub wyraźnie zaniedbany, może zostać skrócony, jednak nie poniżej jednego roku, dla gmin oraz dla upraw wieloletnich, takich jak winorośl i drzewa owocowe, których lista zostanie ustalona przez przedstawiciela władz centralnych w departamencie, po uprzednim wydaniu opinii w tej sprawie przez departamentalną komisję zagospodarowania wiejskiego”.

Art. 27 - (...)

Art. 28 - (...)

Podrozdział III - Zagospodarowanie i gospodarka rolno, pasterska i leśna

Art. 29 - I - Ustęp pierwszy art. 2 ustawy nr 72-12 z 3 I 1972 r. dotyczącej zagospodarowania gruntów pod pastwiska w regionach górskich otrzymuje następujące brzmienie:

„W regionach wytyczonych w zastosowaniu art. 1, stowarzyszenia związkowe zwane «związkami pasterskimi» mogą być utworzone i prowadzić działalność zgodnie z przepisami ustawy z 21 VI 1865 r. oraz późniejszych dokumentów dotyczących stowarzyszeń związkowych, a także zgodnie z przepisami niniejszej ustawy. Związki zrzeszają właścicieli gruntów przeznaczonych pod uprawy rolne lub pastwiska, jak również gruntów zalesionych lub przeznaczonych do zalesienia, mających swój udział w gospodarce rolnej, pasterskiej i leśnej na obszarze ich działania. Z zastrzeżeniem przepisów zawartych w ich statucie, zapewniają one lub powodują zagwarantowanie organizacji, utrzymania i zarządu robotami zbiorowymi służącymi prawidłowemu użytkowaniu ich gruntów oraz poprawie i ochronie gleb. Związki mogą zapewnić lub powodować zagwarantowanie zagospodarowania lub zarządu gruntami o przeznaczeniu pasterskim lub rolnym, a także gruntami leśnymi lub przeznaczonymi do zalesienia, dodatkowo włączonymi do obszaru ich działania”.

II - Art. 3 ustawy nr 72-12 z 3 I 1972 r. zostaje uzupełniony następującym ustępem:

„Wydatki związane z pracami wykonanymi przez związek zostają podzielone między właścicieli wszystkich stref rolnych z jednej strony i wszystkich stref leśnych z drugiej strony, według korzyści, jakie prace te przyniosły dla tych stref.

III - Art. 11 ustawy nr 72-12 z 3 I 1972 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„*Art. 11* - W regionach określonych w art. 1, ugrupowania zwane «ugrupowaniami pasterskimi* mogą być utworzone w formach przewidzianych w obowiązujących ustawach i rozporządzeniach dotyczących tworzenia spółek, stowarzyszeń, związków i ugrupowań o znaczeniu gospodarczym, w celu użytkowania pastwisk. Jeżeli osoba prawna inna niż spółki rolne, ugrupowania rolne wspólnego użytkowania lub spółdzielnie rolne przystąpi do ugrupowania pasterskiego, wówczas ugrupowanie to może być utworzone jedynie w formie spółki, w której większość kapitału zakładowego powinna pozostawać w rękach okolicznych rolników.

„Ugrupowania pasterskie muszą uzyskać zezwolenie na prowadzenie działalności od przedstawiciela władz centralnych w departamencie, a czas ich trwania nie powinien być krótszy niż 9 lat.

„Jeżeli pastwiska przeznaczone do użytkowania, znajdujące się na obszarze działania związku pasterskiego, są położone głównie w strefie górskiej, wówczas pierwszeństwo użytkowania przypada, z zastrzeżeniem przepisów art. L. 411-15 Kodeksu rolnego, ugrupowaniom pasterskim zrzeszającym najwięcej okolicznych rolników lub, w braku takich, zrzeszającym najwięcej rolników zagospodarowanych w strefach górskich wskazanych w art. 1”.

IV - Wprowadzony zostaje do ustawy nr 72-12 z 3 I 1972 r. art. 10 *bis* w następującym brzmieniu:

„*Art. 10 bis* - W zastosowaniu art. 815-3 Kodeksu cywilnego, współwłaściciel, który uzyskał, jak się uważa, cichy mandat dla wykonywania czynności związanych z administrowaniem wspólnych nieruchomości, może prawomocnie przystąpić, z tytułu wspomnianych nieruchomości, do związku pasterskiego, o ile przystąpienie to nie pociągnie za sobą zobowiązań co do rozporządzania niepodzielnym mieniem”.

V - Art. 13 ustawy nr 72-12 z 3 I 1972 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„*Art. 13* - Grunty przeznaczone pod pastwiska położone w regionach

określonych w art. 1 niniejszej ustawy mogą, w związku z ich użytkowaniem, być przedmiotem:

„- umów o dzierżawę zawartych w ramach statutu umów dzierżawy nieruchomości rolnych,

„- wieloletnich umów wypasu. Umowy te mogą przewidywać prace związane z zagospodarowaniem, wyposażeniem i utrzymaniem gruntu, do których zostanie zobowiązana każda ze stron. Umowy są zawierane na czas określony i przewidują czynsz ustalony dla tego rodzaju umów w zarządzeniu przedstawiciela władz centralnych w departamencie, po wydaniu opinii w tej sprawie przez izbę rolniczą.

„Istnienie wieloletniej umowy wypasu lub umowy dzierżawy nieruchomości rolnej nie stanowi przeszkody dla zawarcia przez właściciela innych umów nierolniczego użytkowania gruntu w okresie ciągłego zaśnieżenia, na warunkach gwarantujących możliwość wykorzystania gruntu jako pastwiska”.

VI - Art. 14 ustawy nr 72-12 z 3 I 1972 r. otrzymuje następujące brzmienie:

„*Art- 14* - Zaskarżenia dotyczące zastosowania niniejszych przepisów są wnoszone do sądu rozjemczego do spraw dzierżawy nieruchomości rolnych”.

Art. 30 -Wprowadzony zostaje do Kodeksu leśnego art. L. 133-3 w następującym brzmieniu:

„*Art. L. 133-3* - Konsultacji rad municypalnych lub komisji związkowych reprezentujących wspólnoty użytkujące podlegają projekty mogące trwale wpłynąć na prawo użytkowania pastwisk należących do dóbr państwowych, jak na przykład zadrzewianie lub eksploatacja kamieniołomów. Konsultacji nie podlegają prace mające na celu przywrócenie stanu zadrzewienia byłych gruntów leśnych, zamienionych we wrzosowiska lub ugory i faktycznie przeznaczonych pod pastwiska w związku ze stopniową lub silną degradacją początkowego stanu zadrzewienia”.

Art. 31 -Wprowadzony zostaje do Kodeksu leśnego art. L. 138-18 w następującym brzmieniu:

„*Art. L. 138-18* - Jeżeli pastwisko należące do dóbr państwowych, obciążone prawami użytkowania, jest w czasie dwóch kolejnych lat tylko w części użytkowane przez wspólnotę lub wspólnoty użytkujące, przedstawiciel władz centralnych w departamencie może, na wniosek lub za zgodą rad municypalnych lub komisji związkowych reprezentujących wspólnoty użytkujące oraz po spełnieniu wymogów jawności, wydać państwowemu zarządowi lasów zezwolenie na udzielanie, według wymogów przewidzianych w art. L.

137-1 niniejszego kodeksu, wieloletnich koncesji na wypas.

„Gminy użytkujące mogą uczestniczyć w ramach tych koncesji w finansowaniu prac związanych z wyposażeniem i utrzymywaniem pastwisk.

„W czasie obowiązywania koncesji przyznanych w zastosowaniu niniejszego artykułu, prawa użytkowania zostają zawieszane na terenach będących przedmiotem koncesji, zawieszenie to nie może jednak powodować wygaśnięcia praw użytkowania w drodze przedawnienia trzydziestoletniego.

„Warunki stosowania niniejszego artykułu zostają, w razie potrzeby, ustanowione dekretem”.

Podrozdział IV - Rozwój produkcji rolnej i żywnościowej wysokiej jakości

Art. 32 - Instytucje badań rolniczych i rozwoju rolnictwa, instytuty techniczne i urzędy interwencji w sektorze rolniczym i spożywczym przyczyniają się do opracowania programów specyficznych dla produkcji rolnej w regionach górskich i do promocji produktów wysokiej jakości, w szczególności przez coraz szersze wprowadzanie świadectw jakości i znakowania.

Art. 33 - Produkty pochodzące ze stref górskich, inne niż wina, z oznakowanym pochodzeniem, znakiem jakości lub każdym innym świadectwem jakości, mogą ponadto być oznakowane jako „pochodzenia górskiego”. Dekret Rady Stanu określa warunki zastosowania niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do technologii i miejsca produkcji, jak również pochodzenia surowców.

Art. 34 - Oznakowanie „pochodzenia górskiego” oraz informacje geograficzne dotyczące stref górskich w sensie niniejszej ustawy, takie jak nazwy masywu, szczytu, doliny, gminy lub departamentu, podlegają ochronie. Oznakowanie pochodzenia i powyższe informacje mogą być używane, dotyczy to wszystkich produktów na rynku, jedynie w warunkach określonych dekretem Rady Stanu przyjętym po wydaniu opinii w tej sprawie przez reprezentatywne instytucje zawodowe w dziedzinie świadectw jakości. Dekret ten określa w szczególności technologie produkcji, miejsce produkcji oraz pochodzenie surowców pozwalające na użycie wyżej wymienionych informacji geograficznych.

Art. 35 - Przepisy zawarte w artykułach 33 i 34 nie powodują naruszenia procedury przewidzianej ustawą z 6 V 1919 r. dotyczącą ochrony ozna-

kowania pochodzenia. Przepisy te nie mogą powodować, w jakikolwiek sposób, pomyłek co do informacji geograficznych już używanych w stosunku do produktów z oznakowanym pochodzeniem.

Podrozdział V - Przepisy różne

Art. 36 - Artykuły L. 137-1 i L. 146-1 Kodeksu leśnego otrzymują następujące brzmienie:

I - „*Art. L. 137-1* - Prawo do wypasu bydła, owiec, koni i trzody chlewnej, a także do użytkowania pszczół może być przyznane, po podaniu do publicznej wiadomości, w drodze polubownej lub, w braku ugody, w drodze przetargu, w warunkach przewidzianych w art. L. 134-7, po zapoznaniu się z opinią komisji składającej się z przedstawicieli państwowego zarządu lasów i z rolników, o ile nie wynikają z tego przeszkody dla zarządu leśnego gruntem. Może to być koncesja wieloletnia.

„Jeżeli prawo do wypasu jest przyznane w drodze polubownej, koncesja może być udzielona, w pierwszej kolejności, ugrupowaniu pasterskiemu lub rolnikowi w gminie, w której są położone dane grunty państwowe, lub w sąsiednich gminach. Jeżeli złożonych zostało wiele wniosków, koncesja zostaje przyznana po wyrażeniu opinii w tej sprawie przez departamentalną komisję struktur rolniczych”.

JJ - „*Art. L. 146-1* - W lasach i na terenach przeznaczonych do zadrzewienia należących do wspólnot i osób prawnych wymienionych w pkt 2 art. L. 111-1, prawo wypasu trzody chlewnej, bydła, koni i owiec, jeżeli nie jest zastrzeżone dla wspólnego stada należącego do mieszkańców, może być przyznane, po podaniu do wiadomości publicznej, w drodze polubownej lub, w braku ugody, zgodnie z procedurami przewidzianymi w art. L. 144-1, na podstawie decyzji wspólnoty lub osoby prawnej będącej właścicielem i zgodnie z wymogami technicznymi ustalonymi przez komisję składającą się z przedstawicieli państwowego zarządu lasów i z rolników.

„Każde zezwolenie, koncesja lub wynajem przyznany z lekceważeniem przepisów niniejszego artykułu jest nieważny”.

Art. 37 - Art. L. 411-15 Kodeksu rolnego otrzymuje następujące brzmienie:

„*Art. L. 411-15* - Jeżeli oddający w dzierżawę jest osobą prawną prawa publicznego, umowa dzierżawy może być zawarta w drodze polubownej bądź w drodze przetargu.

.Jeżeli umowa dzierżawy jest zawarta w drodze polubownej, wysokość czynszu powinna mieścić się w granicach wartości maksymalnych i minimalnych przewidzianych w art. L. 411-11 niniejszego kodeksu.

.Jeżeli umowa dzierżawy jest zawarta w drodze przetargu, licytacja zostaje przerwana, gdy tylko wysokość oferowanego czynszu osiągnie wartość maksymalną ustaloną w zastosowaniu art. L. 411-11. W takim przypadku wszyscy licytanci mogą wystąpić w charakterze dzierżawcy za cenę maksymalną. Jeżeli jest wielu licytantów w tej cenie, oddający w dzierżawę dokonuje wyboru lub przystępuje do losowania.

„Niezależnie od trybu zawarcia umowy dzierżawy, pierwszeństwo przysługuje rolnikom, którzy zagospodarowują się korzystając z dotacji przeznaczonych dla młodych zagospodarowujących się rolników, lub w braku takich, rolnikom z gminy spełniającym warunki przydatności zawodowej oraz warunki w kwestii powierzchni gospodarstwa wskazane w art. 188-2 niniejszego kodeksu, jak również ich ugrupowaniom.

„Przepisy te mają zastosowanie do wieloletnich umów wypasu wskazanych w art. 13 ustawy nr 72-12 z 3 I 1972 r. dotyczącej wykorzystania pastwisk w regionach o gospodarce górskiej”.

Art. 38 - (...)

Art. 39 - Do art. 373 Kodeksu rolnego zostaje dodany następujący ustęp:

„W strefach górskich plan polowań na zwierzynę grubą może zostać wprowadzony w takich samych warunkach dla masywów lokalnych, których granice są określone przez przedstawiciela władz centralnych w departamencie po wyrażeniu opinii przez przewodniczącego departamentalnej federacji myśliwych oraz zainteresowane gminy”.

Art. 40 - W strefie górskiej, po bezskutecznym wezwaniu do składania ofert przetargowych lub w ramach zawartej transakcji opiewającej na kwotę mniejszą niż maksimum ustalone dekretem, wspólnoty terytorialne, stowarzyszenia właścicieli gruntów, upoważnione związki właścicieli gruntów mogą, w warunkach przewidzianych w art. 308 i art. 312 pkt 2 Kodeksu transakcji publicznych, skorzystać z usług spółdzielni udostępniającej sprzęt rolniczy w celu wykonania prac polowych lub prac związanych z zagospodarowaniem wiejskim, zgodnych z przedmiotem działania tej spółdzielni.

Gdy statut spółdzielni nie przewiduje udziału osób trzecich nie będących członkami spółdzielni w zysku pochodzącym z usług przez nią świadczonych, osoby prawne wskazane w poprzednim ustępie są traktowane na równi z osobami trzecimi nie stowarzyszonymi w celu zastosowania przepisów art.

6 rozporządzenia nr 67-813 z 26 DC 1967 r. dotyczącego spółdzielni rolniczych, ich związków i mieszanych spółek rolnych.

Art. 41 - Po ustępie drugim art. 52 Kodeksu transakcji publicznych zostaje dodany ustęp w następującym brzmieniu:

„Dopuszczone są również do udziału w transakcjach osoby fizyczne i prawne, które wykonują roboty publiczne tytułem dodatkowym i które, nie mając obowiązku zgłaszania płatnych urlopów i przestoju spowodowanych złą pogodą zgodnie z obowiązującymi je przepisami socjalnymi, udowodnią, że wypłacają swoim pracownikom należność w związku z urlopem płatnym oraz że nie zwalniają ich z pracy z przyczyn złej pogody”.

Rozdział II

ORGANIZACJA I POPIERANIE DZIAŁALNOŚCI TURYSTYCZNEJ

Podrozdział I - Zagospodarowanie turystyczne w górach

Art. 42 - W strefie górskiej realizacja operacji związanych z zagospodarowaniem turystycznym następuje pod kontrolą gminy, ugrupowania gmin lub związku mieszanego skupiającego wspólnoty terytorialne. Z wyjątkiem przypadku odwołania się do zarządu państwowego, realizacja ta ma miejsce w następujących warunkach:

— każdy wykonawca powinien zawrzeć umowę z gminą lub ugrupowaniem gmin lub z właściwym związkiem mieszanym;

— każda umowa dotyczy jednego lub kilku przedmiotów operacji związanej z zagospodarowaniem turystycznym: badania, zagospodarowanie gruntów i nieruchomości, realizacja i zarząd infrastrukturą zbiorową, budowa i użytkowanie sieci wyciągów turystycznych, zarząd służbami publicznymi, aktywizacja i reklama.

Umowy zostają sporządzone, a jeżeli jedna umowa dotyczy kilku przedmiotów operacji, dla każdego z nich przewidują, pod groźbą unieważnienia:

1. przedmiot umowy, czas jej obowiązywania, warunki, na jakich może

być ewentualnie przedłużona lub zmieniona;

2. warunki wypowiedzenia, wygaśnięcia umowy i przejęcia majątku po jej wygaśnięciu, jak również warunki wynagrodzenia strat partnerowi umowy;

3. zobowiązania każdej ze stron oraz wysokość ich finansowego udziału;

4. kary i sankcje stosowane w przypadku niewykonania warunków umowy w terminie lub nieprawidłowego wykonania umowy;

5. w umowach mających na celu zagospodarowanie obszarów wiejskich, realizację i zarząd infrastrukturą wspólnego użytku, zarząd służbami publicznymi, przewidziane są sposoby przekazywania informacji technicznych, finansowych i rachunkowych gminom, ich ugrupowaniom lub związkom mieszanym; w tym celu partner umowy powinien corocznie dostarczyć sprawozdanie finansowe zawierające przewidywany bilans działalności oraz plan finansowy przedstawiający terminarz wpływów i wydatków.

Czas obowiązywania tych umów zmienia się w zależności od charakteru i rozmiarów inwestycji, na realizację których zgodę wyraził zagospodarowujący teren lub użytkownik. Czas ten może przekraczać 18 lat, tylko jeżeli jest to uzasadnione ze względu na czas trwania amortyzacji technicznej lub jeżeli umowa przewiduje realizację infrastruktury rozłożoną w czasie. Czas ten nie może w żadnym przypadku przekraczać 30 lat.

Jeżeli operacja zagospodarowania zakłada zawarcie kilku umów, stosunki między gminą, ugrupowaniem gmin lub związkiem mieszanym a poszczególnymi wykonawcami uregulowane są wstępnym protokołem umowy, który może zawierać ogólny plan operacji, określać przedmiot poszczególnych umów i ustalać ogólne warunki realizacji, zarządu i przekazywania sobie przez strony urzędzeń wspólnego użytku i służb publicznych, a także może ustalać zasady, jakim podlegają zobowiązania finansowe stron. Poszczególne umowy obejmujące jeden przedmiot operacji przestrzegają postanowień protokołu wstępnego.

W razie przedłużenia ich obowiązywania lub wprowadzenia do nich zmian, umowy podpisane przed wejściem w życie niniejszej ustawy powinny zostać dostosowane do przepisów niniejszego artykułu.

Warunki stosowania przepisów niniejszego artykułu są w razie potrzeby ustanawiane dekretem.

Podrozdział II - Organizacja obsługi wyciągów turystycznych i tras narciarskich

Art. 43 - „Wyciągami turystycznymi” nazwane są wszelkie urządzenia będące środkami osobowego transportu publicznego koleją linową naziemną lub koleją zębatą, koleją linową napowietrzną, wyciągiem narciarskim zaczepowym lub każdym innym urządzeniem z zastosowaniem lin nośnych lub lin napędnych.

Art. 44 - Do wyciągów turystycznych położonych w strefie objętej transportem miejskim i zapewniających regularny osobowy transport publiczny nie noszący charakteru transportu jedynie turystycznego lub sportowego mają zastosowanie przepisy ustawy nr 82-1153 z 30 XII 1982 r. o kierunkach rozwoju transportu wewnętrznego, jak również przepisy artykułów 48 i 50 niniejszej ustawy.

Art. 45 - Do wyciągów turystycznych innych niż wyciągi wskazane w poprzednim artykule mają zastosowanie przepisy ustępu pierwszego art. 1, artykułów 5 i 6, § Ul art. 7, artykułów 9, 14, 16 i 17 wyżej wymienionej ustawy nr 82-1153 z 30 XII 1982 r., jak również przepisy artykułów 42 i 46-50 niniejszej ustawy.

Art. 46 - Obsługa wyciągów turystycznych jest zorganizowana przez gminy, na terenie których są one położone, lub przez ugrupowania tych gmin.

Gminy lub ich ugrupowania mogą się stowarzyszać, na swój wniosek, z departamentem, w celu zorganizowania obsługi.

Jednakże przepisy przewidziane w dwóch poprzednich ustępach nie mają zastosowania do wyciągów turystycznych zorganizowanych przez departamenty przed ogłoszeniem niniejszej ustawy.

Art. 47 - Obsługa jest zapewniona w formie zarządu państwowego lub zarządu sprawowanego przez osobę publiczną w formie służby publicznej, przemysłowej lub handlowej lub przez przedsiębiorstwo, które w tym celu zawarło umowę na czas określony z właściwym organem.

Umowa zostaje sporządzona zgodnie z przepisami art. 42 i określa charakter i warunki funkcjonowania i finansowania obsługi. Określa ona wzajemne zobowiązania stron, a także warunki przejęcia ciężaru wypłaty właścicielom odszkodowania z tytułu służebności ustanowionych w myśl art. 53 niniejszej ustawy. Może ona przewidywać udział finansowy użytkownika w wydatkach inwestycyjnych i wydatkach eksploatacyjnych spowodowanych bezpośrednio lub pośrednio zainstalowaniem wyciągów turystycznych.

W ciągu 4 lat od ogłoszenia niniejszej ustawy, wszystkie wyciągi turystyczne, których eksploatacją nie zajmuje się bezpośrednio właściwy organ, powinny stać się przedmiotem umowy zgodnie z przepisami niniejszej ustawy.

Jeżeli jednak, po upływie czteroletniego terminu, z przyczyn organu organizującego i bez możliwości prawomocnego powołania się na odpowiedzialność partnera umowy, nie nastąpiło dostosowanie umowy wcześniej zawartej do niniejszej ustawy, umowa ta obowiązuje nadal w ciągu maksimum 10 lat.

Art 48 - Służby obsługujące wyciągi turystyczne i podlegające właściwości wspólnot terytorialnych lub ich ugrupowań podlegają przepisom ustawy z 15 VII 1845 r., z wyjątkiem art. 4 tej ustawy, a także przepisom dotyczącym ochrony, bezpieczeństwa i użytkowania kolei.

Art. 49 - Dołączony zostaje do tytułu IV księgi IV Kodeksu urbanistycznego rozdział V w następującym brzmieniu:

Rozdział V

Wyciągi turystyczne i zagospodarowanie terenów narciarskich

„*Art. L. 445-1* - Wyciągi turystyczne wskazane w art. 43 wyżej wymienionej ustawy nr 85-30 z 9 I 1985 r. wymagają zezwolenia przed wykonaniem robót, jak również przed ich użytkowaniem.

„Zezwolenie na wykonanie robót związanych z realizacją wyciągów turystycznych zastępuje zezwolenie na budowę przewidziane w art. L. 421-1 w zakresie robót podlegających temu zezwoleniu.

„Zezwolenie to jest wydawane, niezależnie od rozmiarów urządzenia, przez właściwy organ wydający zezwolenia na budowę.

„Zezwolenie zostaje wydane po wyrażeniu pozytywnej opinii przez przedstawiciela władz centralnych w departamencie w kwestii bezpieczeństwa instalacji i sprzętu związanych z urządzeniem. Przedstawiciel władz centralnych w departamencie ustala ograniczenia i przepisy, jakim może podlegać zezwolenie na wykonanie robót.

„Oddanie do użytku wyciągów turystycznych podlega zezwoleniu właściwego organu wydającego zezwolenia na budowę, po wydaniu stosownej opinii przez przedstawiciela władz centralnych w departamencie w kwestii bezpieczeństwa instalacji i sprzętu związanego z urządzeniem. Zezwolenie to

zastępuje zaświadczenie przewidziane w art. L. 460-2.

„*Art. L. 445-2* - Zagospodarowanie tras przeznaczonych do uprawiania narciarstwa alpejskiego wymaga zezwolenia wydanego przez właściwy organ wydający zezwolenia na budowę.

„*Art. L. 445-3* - W gminach, dla których jest sporządzony plan zagospodarowania gruntów skuteczny wobec osób trzecich, infrastruktura i sprzęt przeznaczone do uprawiania narciarstwa alpejskiego oraz wyciągi turystyczne mogą być odpowiednio realizowane jedynie wewnątrz stref lub sektorów wytyczonych w zastosowaniu przepisów art. L. 123-1 pkt 6.

„W gminach, dla których był sporządzony plan zagospodarowania gruntów skuteczny wobec osób trzecich w chwili ogłoszenia wyżej wymienionej ustawy nr 85-3 z 9 I 1985 r., przepis ten ma zastosowanie z chwilą zatwierdzenia pierwszej zmiany lub poprawki do tego planu.

„*Art. L. 445-4* - Dekret Rady Stanu określa ogólne reguły, jakim podlegają zezwolenia przewidziane niniejszym rozdziałem, a także formy, warunki i terminy, w jakich są one wydawane”.

Art. 50 - Służby osobowego transportu naziemnego zorganizowane przez wspólnoty terytorialne lub ich ugrupowania podlegają państwowej kontroli technicznej i bezpieczeństwa. Kosztami związanymi z kontrolą zostają obciążeni użytkownicy. Dekret Rady Stanu określa warunki stosowania przepisów niniejszego artykułu.

Art. 51 - Ustawa nr 79-475 z 19 VI 1979 r. dotycząca publicznego transportu lokalnego zostaje uchylona z wyjątkiem art. 4 ustęp pierwszy i drugi oraz art. 9 ustęp drugi.

Art. 52 - I - (...)

II- Służebność przewidziana w art. 53 niniejszej ustawy może zostać utworzona jedynie wewnątrz stref lub sektorów wytyczonych w planach zagospodarowania gruntów w zastosowaniu art. L. 123-1 pkt 6 Kodeksu urbanistycznego. Przepis ten nie ma zastosowania do służebności utworzonych w celu ułatwienia uprawiania narciarstwa klasycznego lub dostępu do tras alpinistycznych i wspinaczkowych.

III - W gminach sklasyfikowanych jako stacje uprawiania sportów zimowych i alpinizmu, dla których był sporządzony plan zagospodarowania gruntów skuteczny wobec osób trzecich w chwili ogłoszenia niniejszej ustawy, przepisy § II niniejszego artykułu mają zastosowanie z chwilą przyjęcia zmiany lub poprawki do tego planu.

Art. 53 - Nieruchomości prywatne lub stanowiące część majątku prywatnego wspólnoty terytorialnej mogą zostać obciążone, na rzecz gminy lub

zainteresowanego ugrupowania gmin, służebnością umożliwiającą wytyczenie tras narciarskich, przelot nad terenami, na których mają zostać zamontowane wyciągi turystyczne, rozmieszczenie wsporników lin montowanych na powierzchni mniejszej niż cztery metry kwadratowe, wytyczenie tras podejść, zapewniającą dostęp do terenów, na których mają być montowane urządzenia, umożliwiającą utrzymanie i ochronę tras i sprzętu, jak również zapewniającą dostęp do szlaków alpinistycznych i wspinaczkowych w strefie górskiej.

Służebność zostaje utworzona na podstawie umotywowanej decyzji przedstawiciela władz centralnych na wniosek rady municypalnej w gminie lub organu rozpatrującego ugrupowania zainteresowanych gmin, po przeprowadzeniu ankiety parcelacyjnej, takiej jak w przypadku wywłaszczenia. W razie sprzeciwu rady municypalnej zainteresowanej gminy, służebność zostaje utworzona dekretem Rady Stanu.

Decyzja określa trasę, szerokość i cechy służebności oraz warunki, jakim podlega realizacja robót. Ustala ona warunki, jakie musi spełnić służebność, oraz określa ewentualnie sprzęt ochronny, jaki powinien zostać zainstalowany, a także zobowiązania, jakie powinien wypełnić korzystający ze służebności z racji jej utworzenia. Określa ona również okresy w ciągu roku, podczas których służebność jest wykonywana częściowo lub całkowicie, z uwzględnieniem stopnia zaśnieżenia i przebiegu prac polowych.

Z wyjątkiem przypadku, kiedy służebność jest jedynym sposobem na realizację tras, zapewnienie urządzeń oraz dostępu wskazanego w ustępie pierwszym, służebność nie może obciążać terenów położonych w odległości mniejszej niż 20 metrów od budynków mieszkalnych i służbowych wzniesionych lub na budowę których zezwolenie zostało wydane przed dniem wytyczenia stref i sektorów przewidzianych w art. L. 123-1 Kodeksu urbanistycznego, ani terenów przyległych do budynków mieszkalnych i, w dniu wytyczenia, ogrodzonych murem.

Osoba korzystająca ze służebności zastępuje właściciela nieruchomości przy wypełnianiu wszelkich formalności niezbędnych do zagospodarowania tras i zainstalowania urządzeń, do jakich ten ostatni mógłby być zobowiązany w zastosowaniu innych przepisów prawnych.

Art. 54 - Służebność ustanowiona zgodnie z art. 53 daje prawo do odszkodowania, jeżeli właściciel terenu lub jego użytkownik ponosi z tego tytułu niewątpliwą bezpośrednią szkodę materialną. Odszkodowanie to wypłaca korzystający ze służebności. Wniosek o odszkodowanie powinien być doręczony gminie lub ugrupowaniu gmin korzystającemu ze służebności, pod groźbą prekluzji, w ciągu jednego roku od daty wyrządzenia lub wykrycia

szkody.

W braku polubownej zgody, odszkodowanie jest ustalane przez sędziego orzekającego w sprawach o wywłaszczenie, na podstawie:

- stanu majątku w dniu wydania decyzji o ustanowieniu służebności w zależności od stopnia naruszenia jego normalnego użytkowania oraz od zmian wprowadzonych do pierwotnego stanu;

- ewentualnego zakwalifikowania majątku jako terenu pod budowę w sensie art. L. 13-15 Kodeksu wywłaszczenia z przyczyn użyteczności publicznej, w dniu ustanowienia służebności lub, jeżeli służebność została ustanowiona wewnątrz stref, które mogą być zagospodarowane w celu uprawiania narciarstwa lub wewnątrz sektorów obejmujących wyciągi turystyczne i wytyczonych planem zagospodarowania gruntów, w dniu ogłoszenia planu lub, jeżeli strefy te lub sektory zostały wytyczone z okazji wprowadzenia poprawek lub zmian do planu, w dniu poddania ankiecie publicznej tych poprawek bądź zmian.

Uważa się, że ulepszenia wprowadzone po terminie określonym w ustępie poprzednim zostały wykonane w celu otrzymania wyższego odszkodowania, o ile nie zostanie przedstawiony dowód przeciwny. W celu stwierdzenia stanu majątku w dniu podjęcia decyzji o ustanowieniu służebności, zostanie sporządzony inwentarz, na wniosek strony pilnej, z chwilą utworzenia służebności.

Jeżeli służebność może w znacznej mierze uniemożliwić użytkowanie rolne lub leśne obciążonego terenu, jego właściciel lub właściciele mogą, z chwilą ogłoszenia aktu ustanowienia służebności, wezwać korzystającego z niej do nabycia terenu obciążonego na warunkach i w terminach przewidzianych w art. L. 123-9 Kodeksu urbanistycznego. W braku polubownej zgody, cena zostaje ustalona według reguł określonych niniejszym artykułem. Jeżeli w ciągu trzech miesięcy po wygaśnięciu terminu wymienionego w ustępie pierwszym art. L. 123-9 sprawa nie wpłynęła do sędziego orzekającego w sprawach o wywłaszczenie, służebność nie jest skuteczna wobec właścicieli ani osób trzecich.

Rozdział III

HANDEL I RZEMIOSŁO W STREFIE GÓRSKIEJ

Art. 55 - Istnienie w strefie górskiej infrastruktury handlowej i rzemiosła usługowego odpowiadających potrzebom bieżącym ludności i przyczyniających się do ożywienia życia społeczności lokalnej leży w interesie ogółu.

Władze centralne, wspólnoty terytorialne i zakłady publiczne, w granicach swoich odpowiednich właściwości, uwzględniają ten cel przy podejmowaniu działalności związanej z rozwojem gospodarczym i społecznym. W braku lub niedostatku inicjatywy prywatnej, cel ten może być uwzględniany przy:

— utrzymaniu na terenach górskich blisko położonej sieci handlowej pozostającej w zgodzie z przekształceniem narodowego systemu handlowego;

— polepszaniu warunków prowadzenia handlu i wykonywania rzemiosła usługowego w środowisku wiejskim w górach poprzez wspieranie ich rozwoju i modernizacji.

Art 56 - Do 30 VI 1985 r. rząd przedłoży parlamentowi raport na temat warunków dostosowania ustawy nr 73-1193 z 27 XII 1973 r. o kierunkach rozwoju handlu i rzemiosła w strefach wiejskich o małej gęstości zaludnienia, w szczególności w strefach górskich.

Art. 57 - Paragraf II art. 5 ustawy nr 82-596 z 10 VII 1982 r. dotyczącej współmałżonków rzemieślników i handlowców pracujących w przedsiębiorstwie rodzinnym otrzymuje następujące brzmienie:

„II - Dekret ustala warunki, w jakich współmałżonek pozostający przy życiu lub, w strefie górskiej, dziecko będące spadkobiercą i współwłaścicielem, którym zostało priorytetowo przyznane przedsiębiorstwo handlowe, rzemieślnicze, przemysłowe lub hotelowe o charakterze rodzinnym, korzystają, w zastosowaniu ustępu czwartego art. 832 Kodeksu cywilnego, z kredytów nisko oprocentowanych przeznaczonych na spłatę [współspadkobierców]”.

Art. 58 - Rząd będzie corocznie przedstawiał Krajowej Radzie na Rzecz Gór i komitetom na rzecz maszywów raport z podjętych przez rząd działań na rzecz handlowców i rzemieślników zamieszkałych w strefie górskiej.

Rozdział IV

WIELOZAWODOWOŚĆ I PRACA SEZONOWA

Art. 59 - Pracownicy wykonujący kilka zawodów korzystają z ochrony socjalnej, która bierze pod uwagę szczególne warunki, w jakich wykonują swoją działalność zawodową.

W tym celu, ochrona socjalna pracowników podejmujących równocześnie lub kolejno wieloraką działalność zawodową objętą różnymi systemami ubezpieczenia społecznego jest zorganizowana na warunkach zapewniających im ciągłość ubezpieczenia przed ryzykiem objętym minimalnym czasem trwania ubezpieczenia lub składką w minimalnej wysokości.

Aby ochronić osoby zainteresowane przed zbytnią złożonością spowodowaną mnogością systemów ochrony socjalnej w strefach górskich w sensie niniejszej ustawy, organy ubezpieczenia społecznego tworzą punkty informacji i porad przeznaczone wyłącznie dla pracowników wykonujących kilka zawodów.

Dekrety Rady Stanu określają:

- warunki koordynacji;
- warunki definiowania głównej działalności w zależności przede wszystkim od rodzaju wielozawodowości, czasu trwania pracy oraz wysokości dochodów pochodzących z każdej działalności;
- warunki, na jakich określone są składki z tytułu działalności dodatkowej, tak aby osoba ubezpieczona nie płaciła z tytułu wykonywania kilku zawodów wyższej składki, niż w przypadku jednolitej działalności zawodowej, bez uszczerbku dla stosowania stawek składek odpowiadających różnym systemom i z zastrzeżeniem, że składki w wysokości minimalnej są wpłacane na rzecz systemu, który jest obciążony wypłatą świadczeń.

Art. 60 - W strefach górskich podejmowanie przez jedną osobę wielorakiej działalności zawodowej nie może stanowić, samo w sobie, przeszkody w otrzymywaniu pomocy od państwa na rzecz jednego rodzaju działalności, z zastrzeżeniem ograniczeń wynikających z zastosowania reguł dotyczących dochodu pochodzącego z działalności innej niż ta, na rzecz której pomoc ma być przeznaczona, lub ograniczeń działalności określonych dekretem.

Art. 61 - Do art. L. 811-7 Kodeksu rolnego zostaje dodany następujący ustęp:

„W strefach górskich środki koordynacji wyżej wskazane uwzględniają sytuacje i potrzeby szczególne związane z podejmowaniem działalności wielozawodowej, różnych prac sezonowych oraz zawodów specyficznych dla gór”.

Art. 62 - Po ustępie drugim art. L. 123-3-11 Kodeksu pracy zostaje dodany ustęp w następującym brzmieniu:

„Umowy o pracę sezonową wykonywaną w strefie górskiej mogą zawierać klauzulę przedłużającą umowę na sezon następny”.

Art. 63 - I - Po art. L. 122-3-15 Kodeksu pracy zostaje dodany art. L. 122-3-16 w następującym brzmieniu:

„*Art- L. 122-3-16* - Umowy o pracę sezonową mogą zawierać klauzulę przedłużającą umowę na sezon następny.

„W dziedzinach działalności o charakterze sezonowym określonych dekretem, zbiorowy układ pracy może przewidywać, że pracodawca zatrudniający pracownika przy pracy o charakterze sezonowym powinien zaproponować temu ostatniemu pracę o tym samym charakterze, w tym samym sezonie roku następnego. Układ powinien określać warunki, szczególnie okres próbny, i przewidywać termin, w jakim propozycja taka powinna być przedłożona pracownikowi przed rozpoczęciem sezonu, a także minimalną wysokość odszkodowania wypłacanego pracownikowi, jeżeli ten nie otrzymał propozycji ponownego zatrudnienia, chyba że [nastąpiło to] z przyczyn konkretnych i ważnych”.

II - Ustęp drugi art. L. 221-21 Kodeksu pracy otrzymuje następujące brzmienie:

„Zakłady prowadzące działalność o charakterze sezonowym w dziedzinach określonych dekretem i prowadzące działalność w całości lub części jedynie przez czas określony w ciągu roku mogą korzystać z takiego samego uchylecia [przepisów]”.

Ul - Po art. L. 212-5-1 Kodeksu pracy zostaje dodany art. L. 212-5-2 w następującym brzmieniu:

„*Art. L. 212-5-2* - W dziedzinach działalności o charakterze sezonowym, zbiorowy układ pracy zawarty w zastosowaniu przepisów art. L. 122-3-16 może, jeżeli zostanie nadana wykładnia rozszerzająca i w warunkach określonych dekretem, odstąpić od przepisów niniejszego podrozdziału dotyczących ustalenia okresów odniesienia dla obliczenia godzin nadliczbowych i odpoczynku kompensacyjnego. Układ ustanawia również postępowanie kontradiktoryjne w kwestii obliczania czasu i okresów pracy”.

Art. 64 - I - Do art. 104 ustawy nr 84-53 z 26 I 1984 r. stanowiącej

przepisy statutowe dotyczące publicznej służby terytorialnej zostaje dodane następujące zdanie:

„Liczba godzin służby wzięta pod uwagę przy określaniu praw osób zainteresowanych może być wyznaczana tygodniowo lub rocznie w warunkach określonych dekretem Rady Stanu w celu uwzględnienia specyfiki działalności sezonowej”.

II - (...)

Rozdział V

ZARZĄDZANIE SEKCJAMI GMINY I MAJĄTEK WSPÓLNY GMIN

Art. 65 - Przepisy rozdziału I tytułu V księgi I Kodeksu gmin zostają zastąpione następującymi przepisami:

Rozdział I

Sekcja gminy

„*Art. L. 151-1* - Sekcją gminy stanowi każda część gminy mająca w wyłącznym posiadaniu i na stałe majątek lub prawa inne niż majątek i prawa gminy.

„Sekcja gminy posiada osobowość prawną.

„*Art. L. 151-2* - Majątkiem i prawami sekcji gminy zarządza rada municypalna, mer oraz, w przypadkach przewidzianych w artykułach L. 151-6, L. 151-7, L. 151-8, L. 151-9, L. 151-11, L. 151-15 i L. 151-18 niniejszego kodeksu, komisja związkowa i jej przewodniczący.

„*Art. L. 151-3* - Komisja związkowa składa się z członków wybieranych, których liczba wynosząca 4, 6, 8 lub 10 zostaje ustalona zarządzeniem przedstawiciela władz centralnych w departamencie rozpisującego wybory.

„Członkowie komisji związkowej, wybrani spośród osób mających kwalifikacje, aby być wybranymi do rady municypalnej gminy macierzystej, są wybierani według takich samych reguł jak radni municypalni gmin liczących mniej niż 3500 mieszkańców, z zastrzeżeniem stosowania przepisów ustępu czwartego niniejszego artykułu oraz przepisów ustępu pierwszego art. L. 151-5 niniejszego kodeksu. Po każdym generalnym odnowieniu składu rady municypalnej, przedstawiciel władz centralnych w departamencie ogłasza

wybory w każdej sekcji w ciągu sześciu miesięcy po wyborze rady municipalnej. Jednakże, na wniosek mera gminy macierzystej, kolejne wybory odbywają się w okresie nie dłuższym niż 18 miesięcy po wyborze rady municipalnej.

„Członkowie komisji związkowej są wybierani na okres kadencji rady municipalnej. Jednakże mandat komisji związkowej wygasa z chwilą ustanowienia komisji związkowej po generalnym odnowieniu składu rad municipalnych. Jeżeli w wyniku generalnego odnowienia składu komisja związkowa nie zostaje utworzona zgodnie z art. L. 151-5, jej mandat wygasa z dniem ustalonym przez przedstawiciela władz centralnych w dokumencie, w którym stwierdza on, że warunki utworzenia komisji nie są spełnione.

„Wyborcami są mieszkańcy wpisani na gminne listy wyborcze, z rzeczywistym i stałym miejscem zamieszkania na terytorium sekcji, oraz właściciele gruntów położonych w obrębie sekcji.

„Merowie gmin, na terytorium których sekcja posiada majątek, mogą uczestniczyć w posiedzeniach komisji związkowej. Zostają oni poinformowani przez przewodniczącego komisji związkowej o datach i sprawach, jakie mają być omawiane na posiedzeniach komisji związkowej.

„Mer gminy macierzystej jest pełnoprawnym członkiem komisji związkowej.

„Komisja związkowa wybiera przewodniczącego ze swojego grona.

„*Art. L. 151-4* - W celu wykonywania swoich uprawnień komisja związkowa jest zwoływana przez przewodniczącego.

„Przewodniczący jest zobowiązany do zwołania komisji w ciągu miesiąca, na wniosek:

„- połowy jej członków;

„- mera gminy macierzystej;

„- jednego z merów gmin, na terytorium których gmina posiada majątek;

„- przedstawiciela władz centralnych w departamencie;

„- połowy wyborców w sekcji.

„Komisja podejmuje uchwałę i wydaje opinię jedynie w sprawie określonej w powiadomieniu lub wniosku o zwołanie posiedzenia.

„Jeżeli w ciągu 3 miesięcy po jej zwołaniu komisja nie podjęła uchwały lub nie wydała opinii w sprawie, która została jej przedłożona, rada municipalna podejmuje uchwałę w sprawie dalszego biegu, z zastrzeżeniem przepisów artykułów L. 151-6, L. 151-7 i L. 151-15.

„Art. L. 151-5 - Komisja związkowa nie zostaje utworzona, a jej prerogatywy są wykonywane przez radę municypalną, z zastrzeżeniem przepisów artykułów L. 151-8 i L. 151-16, gdy liczba wyborców zobowiązanych do wybrania członków komisji jest mniejsza niż 10 osób lub gdy co najmniej połowa wyborców nie stawiała się do wyborów dwukrotnie ogłoszonych, z dwumiesięcznym odstępem, przez przedstawiciela władz centralnych w departamencie. Komisja związkowa nie zostaje również utworzona, a jej prerogatywy są wykonywane przez radę municypalną, za zgodą tej rady, jeżeli dochody lub zyski pochodzące z majątku sekcji są mniejsze niż minimalna średnia roczna kwota ustalona w warunkach przewidzianych dekretem Rady Stanu.

„W przypadku, gdy gmina stała się, w wyniku połączenia z inną gminą, sekcją gminy, rada konsultacyjna lub komisja konsultacyjna, wskazane w § I lub U art. 66 ustawy nr 82-1169 z 31 XII 1982 r. dotyczącej ustroju administracyjnego Paryża, Marsylii, Lyonu i zakładów publicznych współpracy między gminami, zastępuje komisję związkową.

„Art. L. 151-6 - Z zastrzeżeniem przepisów art. L. 151-15, komisja związkowa podejmuje uchwały w następujących sprawach:

- „1. umowy zawarte z gminą macierzystą lub inną sekcją tej gminy;
 - „2. sprzedaż, zamiana, wydzierżawienie na okres 9 lat lub więcej majątku sekcji;
 - „3. zmiana użytkowania tego majątku;
 - „4. ugoda i sprawy sądowe;
 - „5. przyjęcie darowizn;
 - „6. przystąpienie do stowarzyszenia związkowego lub do innej struktury o charakterze ugrupowania właścicieli gruntów;
 - „7. utworzenie unii sekcji;
 - „8. wyznaczenie delegatów reprezentujących sekcję gminy.
- „Dokumenty niezbędne do wykonania tych uchwał są sporządzane przez przewodniczącego komisji związkowej.

„(...)"

Art. 66, 67, 68, 69 - (...)

TYTUŁ IV

ZAGOSPODAROWANIE I OCHRONA TERENÓW GÓRSKICH

Rozdział I

REGUŁY URBANISTYKI W STREFACH GÓRSKICH

Art. 70 - (...)

Art. 71 - Ustęp trzeci art. L. 123-3 Kodeksu urbanistycznego zostaje uzupełniony następującym zdaniem:

„W strefie górskiej zasięga się opinii komisji gminnej zagospodarowania wiejskiego z inicjatywy mera w każdej gminie, w której postanowiono opracować plan zagospodarowania gruntów”.

Art. 72 - Do tytułu IV księgi I Kodeksu urbanistycznego zostaje dodany rozdział V w następującym brzmieniu:

Rozdział V

Przepisy szczególne dla stref górskich

„*Art. L. 145-1* - Przepisy niniejszego rozdziału mają zastosowanie do stref górskich określonych w artykułach 3 i 4 ustawy nr 85-30 z 9 I 1985 r.

„*Art. L. 145-2* - Warunki użytkowania i ochrony terenów górskich są ustalane niniejszym rozdziałem o charakterze ustawy dotyczącej zagospodarowania i urbanistyki w sensie art. L. 111-1-1.

„Przepisy dotyczące użytkowania i ochrony terenów górskich mają zastosowanie do każdej osoby publicznej lub prywatnej w kwestii wykonania wszelkich robót, budowy, karczowania, zasadzeń, prac instalacyjnych i różnych, w celu eksploatacji kamieniołomów, poszukiwania i eksploatacji złóż rud, utworzenia parcel, terenów campingowych, wykonania wyciągów turystycznych i tras narciarskich, ogrodzeń i instalacji dla potrzeb ochrony środowiska.

Podrozdział I - Zasady zagospodarowania i ochrony w strefie górskiej

„*Art. L. 145-3 - I* - Grunty niezbędne do utrzymania i rozwoju działalności rolniczej, pasterskiej i leśnej są chronione. Konieczność ochrony tych gruntów ocenia się w zależności od roli, jaką pełnią, i miejsca, jakie zajmują w lokalnych systemach użytkowania. Przy tej ocenie uwzględnia się również ich położenie względem siedziby gospodarstwa, ich ukształtowanie, nachylenie i ekspozycję. Można jedynie zezwolić na zabudowę niezbędną dla prowadzenia tej działalności, a także na instalowanie urządzeń sportowych związanych z uprawianiem narciarstwa i wędrowek.

„*II* - Dokumenty i decyzje dotyczące zagospodarowania gruntów zawierają przepisy właściwe dla ochrony terenów, krajobrazów i środowisk charakterystycznych dla górskiego dziedzictwa naturalnego i kulturowego.

„*III* - Urbanizacja powinna być prowadzona tak, by stanowiła ciągłość z istniejącymi miasteczkami i wioskami, chyba że przestrzeganie przepisów przewidzianych w §§ I i n niniejszego artykułu lub ochrona przed naturalnym niebezpieczeństwem nakazuje wytyczenie nowych osad wkomponowanych w środowisko.

„Zdolność terenów przeznaczonych pod urbanizację do przyjęcia nowych mieszkańców powinna pozostawać w zgodzie z ochroną terenów naturalnych i rolnych wymienionych w §§ I i II niniejszego artykułu.

„*IV* - Rozwój turystyki, a w szczególności utworzenie nowej jednostki turystycznej powinny uwzględniać wspólne interesy wspólnot lokalnych, których dotyczą, i przyczyniać się do zachowania równowagi między działalnością gospodarczą i rekreacyjną, w szczególności przez racjonalne użytkowanie istniejącego majątku zabudowanego, a także stosowanie modelu zarządu czynszowego w nowych zabudowaniach.

„Ich położenie, koncepcja i realizacja powinny uwzględniać walory krajobrazowe, jak również równowagę przyrodniczą.

„*Art. L. 145-4* - Plan urbanizacji regionu lub sektora uwzględnia wspólnotę interesów gospodarczych i społecznych w skali doliny, krainy, masywu lokalnego lub jednostki geograficznej stanowiącej jednolitą jednostkę zagospodarowania.

„Obszar objęty takim planem zostaje zatwierdzony przez przedstawiciela władz centralnych w warunkach określonych w ustępie trzecim art. L. 122-1-1 niniejszego kodeksu.

„*Art. L. 145-5* - Naturalne odcinki brzegów zbiorników wodnych naturalnych lub sztucznych o powierzchni mniejszej niż 1000 hektarów podlegają ochronie na szerokości 300 metrów, licząc od brzegu w głąb łądu; na tym

obszarze zabronione jest dokonywanie zabudowy, realizacja infrastruktury i nowych dróg, jak również wydobywanie kopalini i wymywanie.

„Można jednak uzyskać zezwolenie na postawienie budynków użyteczności rolnej, pasterskiej lub leśnej, schronisk i domów noclegowych dla turystów, urządzeń o charakterze naukowym, jeżeli nie jest możliwa inna ich lokalizacja, infrastruktury przeznaczonej na przyjęcie turystów, urządzeń kąpieliskowych lub niezbędnych dla uprawiania sportów wodnych, jak również na projekty wskazane w art. L. 111-1-2 pkt 1.

Jeżeli jest sporządzany plan zagospodarowania gruntów, może on uwzględnić przepisy niniejszego artykułu w celu umożliwienia umiarkowanego rozszerzenia aglomeracji lub utworzenia terenu campingowego w poszanowaniu walorów krajobrazowych i cech charakterystycznych dla tego terenu,

„Jeżeli jest sporządzany plan urbanizacji regionu lub sektora dla wszystkich gmin nadbrzeżnych lub plan zagospodarowania gruntów w przypadku, gdy zbiornik wodny jest położony w obrębie terytorium administracyjnego jednej tylko gminy, przepisy niniejszego artykułu mogą być również dostosowane w celu umożliwienia wytyczenia, tytułem wyjątku, nowych osad wkomponowanych w środowisko. W braku szczególnych przepisów wskazanych w art. L. 145-7, plan urbanizacji regionu lub sektora jest, w takim przypadku, sporządzany w warunkach przewidzianych w art. L. 122-1-2 ustęp drugi.

„W drodze wyjątku w zakresie stosowania niniejszego rozdziału, przepisy poprzednich ustępów mają zastosowanie do wszystkich gmin leżących nad zbiornikiem wodnym położonym częściowo lub całkowicie w strefie górskiej.

„*Art. L. 145-6* - Zabrania się budowy nowych dróg widokowych, dróg nad urwiskami w części stref górskich znajdującej się ponad strefą lasów, z wyjątkiem przypadku umotywowanego zniesieniem enklawy, jaką stanowiły istniejące aglomeracje lub masywy leśne, lub przypadku umotywowanego względami obrony narodowej lub łączności międzynarodowej.

„*Art. L. 145-7 - I* - Przepisy szczególne przewidziane w art. L. 111-1-1, przyjęte w zastosowaniu niniejszego rozdziału, są ustalane dla każdego masywu określonego w art. 5 wyżej wymienionej ustawy nr 85-30 z 9 I 1985 r. i mogą:

„1. dostosowywać, w zależności od podatności danych środowisk, specyficzne dla stref górskich progi i kryteria badania wpływów ustalone w zastosowaniu art. 2 ustawy nr 76-629 z 10 VII 1976 r. o ochronie przyrody, a

także specyficzne dla stref górskich progi i kryteria ankiety publicznej ustalone w zastosowaniu art. 1 ustawy nr 83-630 z 12 VII 1983 r. o demokratyzacji ankiet publicznych oraz ochronie środowiska;

„2. wyznaczać tereny, krajobrazy i środowiska najbardziej godne uwagi spośród całego górskiego dziedzictwa naturalnego i kulturowego, w szczególności wąwozy, grotty, lodowce, jeziora, torfowiska, bagna, miejsca uprawiania alpinizmu, wspinaczki lub kajakarstwa, potoki pierwszej kategorii w rozumieniu pkt 10 art. 437 Kodeksu rolnego i ich bliskie okolice, i określać warunki ich ochrony;

„3. określać w zależności od cech każdego masywu warunki stosowania § III art. L. 145-3 niniejszego kodeksu.

„Przepisy te są ustanawiane dekretem Rady Stanu po wydaniu opinii lub na wnioski zainteresowanych rad regionalnych lub komitetu na rzecz masywu przewidzianego w art. 7 wyżej cytowanej ustawy nr 85-30 z 9 I 1985 r.

„II - Komitety na rzecz masywów mogą opracować zalecenia specjalne dla niektórych stref wrażliwych, w szczególności dla sektorów wysokogórskich.

„*Art. L. 145S* - Sprzęt i roboty niezbędne dla zakładów naukowych, obrony narodowej, w celu poszukiwania i eksploatacji bogactw naturalnych w interesie narodowym, ochrony przed niebezpieczeństwami naturalnymi, a także dla służb publicznych innych niż wyciągi turystyczne nie podlegają przepisom niniejszego podrozdziału, jeżeli ich lokalizacja na tych terenach jest podyktowana wyższą koniecznością techniczną.

Podrozdział II - Nowe jednostki turystyczne

„*Art. L. 145-9* - Przepisy niniejszego podrozdziału mają zastosowanie jedynie do nowych jednostek turystycznych.

„Za nową jednostkę turystyczną uważane jest każde przedsięwzięcie związane z rozwojem turystyki w strefie górskiej i mające na celu lub powodujące:

„- budowę, realizację infrastruktury turystycznej lub turystyczne zagospodarowanie miejsca dotychczas pozbawionego urządzeń, infrastruktury, budynków;

„- budowę, realizację infrastruktury turystycznej lub turystyczne zagospodarowanie nie stanowiące ciągłości z już istniejącą zabudową, zagospodarowaniem lub infrastrukturą, gdy pociąga to za sobą istotną zmianę w gospo-

darce lokalnej, krajobrazach lub górskiej równowadze przyrodniczej;

„- zwiększenie, jednorazowo lub etapami, zdolności zakwaterowania turystów o ponad 8000 metrów kwadratowych powierzchni dobudowanej lub realizację, jednorazowo lub etapami, rozbudowy lub znacznego wzmocnienia wyciągów turystycznych.

„Dekret Rady Stanu określa w szczególności progi finansowe, okresowo podwyższone, począwszy od których rozbudowa ta lub wzmocnienie uważane są za nową jednostkę turystyczną. Określa on również procedurę mającą zastosowanie w przypadku konieczności pilnego zastąpienia wyciągów turystycznych niezdatnych do użytku.

„Nowa jednostka turystyczna może być zrealizowana jedynie w gminach, dla których został sporządzony plan zagospodarowania gruntów obowiązujący wobec osób trzecich.

„Program [działania] nowej jednostki turystycznej powinien, o ile zachodzi potrzeba, zawierać postanowienia w zakresie zakwaterowania pracowników stacji [sportów zimowych], przyjęcia turystów i dostępu do tras narciarzy „na dniówkę” nie będących stałymi mieszkańcami.

„*Art. L. 145-10* - Z wyjątkiem § DI art. L. 145-3, przepisy podrozdziału pierwszego niniejszego rozdziału oraz przepisy rozdziału II tytułu DI wyżej cytowanej ustawy nr 85-30 z 9 I 1985 r. mają zastosowanie do nowych jednostek turystycznych.

„*Art. L. 145-11* - W braku zatwierdzonego planu urbanizacji regionu lub sektora, zezwolenie na realizację nowej jednostki turystycznej jest wydawane przez przedstawiciela władz centralnych wymienionego w art. 7 wyżej cytowanej ustawy nr 85-30 z 9 I 1985 r. Projekt zostaje uprzednio oddany do dyspozycji publicznej i przekazany do zaopiniowania wyspecjalizowanej komisji przewidzianej w art. 7 cytowanej ustawy nr 85-30 z 9 I 1985 r.

„Zezwolenie ulega przedawnieniu, jeżeli w ciągu 4 lat od daty powiadomienia zainteresowanego realizacja infrastruktury i zabudowy objętej zezwoleniem w ramach projektu nie została podjęta. Termin ten ma zastosowanie do przedsięwzięć, na które wydane było zezwolenie do jednego roku po opublikowaniu wyżej cytowanej ustawy nr 85-30 z 9 I 1985 r.

„*Art. L. 145-12* - Jeżeli projekt nowej jednostki turystycznej dotyczy terenu objętego zatwierdzonym planem urbanizacji regionu lub sektora, ale plan ten nie przewiduje jej realizacji, przedstawiciel władz centralnych w departamencie może, na wniosek gminy lub zainteresowanego ugrupowania gmin oraz po wydaniu opinii przez wyspecjalizowaną komisję komitetu na rzecz masywu, domagać się zmiany planu w zastosowaniu przepisów art. L.

122-1-4.

„*Art. L. 145-13* - Dekret Rady Stanu określa warunki stosowania niniejszego podrozdziału”.

Art. 73 - Do art. L. 122-1-2 Kodeksu urbanistycznego zostaje dodany ustęp w następującym brzmieniu:

„Jeżeli, w strefie górskiej, projekt urbanizacji regionu lub sektora zawiera postanowienia dotyczące utworzenia jednej lub kilku nowych jednostek turystycznych określonych w art. L. 145-9, postanowienia te zostają przekazane przez przedstawiciela władz centralnych wskazanego w art. L. 145-11 do zaopiniowania wyspecjalizowanej komisji komitetu na rzecz masywu. Opinia ta jest uważana za pozytywną, jeżeli nie zostanie wydana w ciągu 3 miesięcy od przekazania projektu planu. Projekt ten, zawierający w załączeniu opinię wyspecjalizowanej komisji komitetu na rzecz masywu, podlega przepisom poprzedniego ustępu. Warunki stosowania niniejszego ustępu są określone dekretem”.

Art. 74 - Jeżeli zatwierdzony plan urbanizacji regionu lub sektora zawiera postanowienia dotyczące utworzenia jednej lub kilku nowych jednostek turystycznych określonych w art. L. 145-9 Kodeksu urbanistycznego, termin przewidziany w ustępie drugim art. L. 122--1-3 tego kodeksu zostaje przedłużony do 3 miesięcy.

Z chwilą, gdy plan urbanizacji regionu lub sektora zatwierdzony przez organ rozpatrujący zakład publicznego współpracy między gminami został przekazany przedstawicielowi władz centralnych w parlamencie, ten przekazuje postanowienia tego planu, który przewiduje utworzenie nowej jednostki turystycznej, przedstawicielowi władz centralnych wskazanemu w art. L. 145-11 Kodeksu urbanistycznego. Jeżeli ten ostatni uzna za konieczne wniesienie poprawek do tych postanowień wobec ich niezgodności z przepisami przyjętymi w zastosowaniu art. L. 111-1-1 Kodeksu urbanistycznego lub uzna, że postanowienia te w znacznej mierze uniemożliwiają realizację projektów opracowanych w interesie ogółu i wymienionych w ustępach trzecim i czwartym (a) art. L. 122-1-3 tego kodeksu, zmiany te oraz inne zmiany z nich wynikające dla innych postanowień planu urbanizacji regionu lub sektora zostają podane przez przedstawiciela władz centralnych w parlamencie do wiadomości zainteresowanego zakładu publicznego współpracy między gminami, w terminie wskazanym w poprzednim ustępie.

Art. 75 - Do art. L. 111-1-4 Kodeksu urbanistycznego zostaje dodany ustęp w następującym brzmieniu:

„Jednakże dyrektura zagospodarowania kraju dotycząca ochrony i za-

gospodarowania gór przestaje obowiązywać z chwilą wejścia w życie ustawy nr 85-30 z 9 I 1985 r. dotyczącej rozwoju i ochrony gór, z wyjątkiem przepisów odnoszących się do nowych jednostek turystycznych, które obowiązują nadal w każdym z masywów do chwili wyznaczenia wyspecjalizowanej komisji wymiennej w ustępie ósmym art. 7 wyżej cytowanej ustawy nr 85-30 z 9 I 1985 r."

Rozdział II

OCHRONA SZCZEGÓLNA

Art. 76 - W strefach górskich lądowanie z pasażerami na pokładzie przewożonymi w celach rekreacyjnych jest zabronione poza lotniskami, których lista jest ustalona przez organ administracyjny.

Art. 77 - Wprowadzony zostaje do Kodeksu gmin art. L. 131-4-1 w następującym brzmieniu:

„Art. L. 131-4-1 - W strefie górskiej mer może, z zastrzeżeniem przepisów art. 26 ustawy nr 83-8 z 7 I 1983 r. dotyczącej podziału kompetencji między gminami, departamentami, regionami a władzami centralnymi, zabronić na mocy umotywowanego zarządzenia dostępu do niektórych dróg, odcinków dróg lub sektorów gminy różnym kategoriom pojazdów, które mogłyby zakłócić spokój publiczny lub uniemożliwić ochronę niektórych miejsc lub ich wykorzystanie ze względu na walory estetyczne, ekologiczne, rolnicze, leśne lub turystyczne.

„Przepisy te nie mają zastosowania do pojazdów wykorzystywanych zawodowo w celach rolniczych lub leśnych”.

Rozdział III

OCHRONA PRZED NIEBEZPIECZEŃSTWAMI NATURALNYMI W GÓRACH

Art. 78 - W strefach górskich, w braku planów określających przewidywalne niebezpieczeństwa naturalne, dokumenty urbanistyczne oraz projekty robót, konstrukcji i instalacji, na które wymagane jest zezwolenie lub które podlegają decyzji o ich uwzględnieniu, biorą pod uwagę niebezpieczeństwa naturalne specyficzne w tych strefach, niezależnie od tego, czy chodzi o niebezpieczeństwa już znane, czy o takie, które mogłyby wynikać ze zmian, jakie zamierza się wprowadzić w środowisku.

Uwzględnienia niebezpieczeństw dokonuje się według informacji, którymi może dysponować właściwy organ.

Bez uszczerbku dla przepisów powyższych ustępów, przedstawiciel władz centralnych wskazany w art. L. 145-11 Kodeksu urbanistycznego w kwestii nowych jednostek turystycznych oraz w art. 49 niniejszej ustawy w kwestii wyciągów turystycznych, bierze pod uwagę niebezpieczeństwa naturalne przy wydawaniu odpowiednich zezwoleń.

Art. 79 - Początek art. 1 ustawy z 21 VI 1865 r. dotyczącej stowarzyszeń związkowych zostaje zmieniony w następujący sposób:

„Stowarzyszenie związkowe zainteresowanych właścicieli może postawić sobie za zadanie wykonanie i konserwację robót [umocnień]:

„1. związanych z ochroną przed morzem, rzekami żeglownymi i nieżeglownymi, potokami, pożarami lasów, wrzosowisk zalesionych i niezalesionych, przed lawinami, przed osypywaniem się kamieni i osuwaniem się skał i ziemi, zjawiskami wulkanicznymi;

„1 bis... (*Reszta bez zmian*)”.

TYTUŁ V

WYKORZYSTANIE ZASOBÓW SPECYFICZNYCH DLA GÓR

Rozdział I

FUNDUSZ INTERWENCYJNY NA RZECZ SAMOROZWOJU W GÓRACH

Art. 80 - Fundusz interwencyjny na rzecz samorozwoju w górach przewidziany w art. 7 niniejszej ustawy stawia sobie za priorytetowe zadanie stałe przyczynianie się do wykorzystania wszystkich możliwości, jakie stwarzają góry, przez popieranie badań stosowanych, eksperymentów, innowacji, podejmowanie inicjatyw lokalnych oraz przez udzielanie pomocy technicznej niezbędnej dla realizacji projektów rozwoju globalnego, jak również rozpowszechnianie doświadczeń i technik dostosowanych do środowiska górskiego.

Rozdział II

FINANSOWANIE NARCIARSTWA BIEGOWEGO

Art. 81 - Opłata za dostęp do oznaczonych długodystansowych tras narciarskich systematycznie ubijanych, a także za dostęp do urządzeń wspólnych ułatwiających uprawianie narciarstwa długodystansowego może zostać ustanowiona uchwałą rady municypalnej gminy, na której terytorium znajduje się dana infrastruktura. Rada municypalna ustala roczną wysokość opłaty oraz warunki jej pobierania.

W przypadku infrastruktury położonej na terenie kilku gmin, wysokość opłaty i warunki jej pobierania zostają ustalone wspólnymi uchwałami zainteresowanych rad municypalnych.

Art. 82 - Wpływy z tytułu opłaty ustalonej w poprzednim artykule zostają przeznaczone na utrzymanie i przedłużanie tras oraz na przedsięwzięcia

zapewniające rozwój i sprzyjające uprawianiu narciarstwa długodystansowego.

Art. 83 - W odstępstwie od przepisów art. 81 ustęp drugi i jeżeli żadna z gmin, których to dotyczy ze względów terytorialnych, nie wyraża sprzeciwu, gdy zakład publiczny współpracy między gminami lub związek mieszany istniejący lub utworzony w tym celu uzyskał prawo utworzenia i zarządzania długodystansowymi trasami narciarskimi, zgromadzenie rozpatrujące ustanawia opłatę wskazaną w art. 81 i ustala jej wysokość. Opłata jest pobierana na rzecz tego zakładu lub związku.

Art. 84 - Na wniosek rady lub rad naczelnych lub na wniosek zainteresowanej rady regionalnej może zostać utworzone dla departamentów górskich stowarzyszenie departamentalne, międzydepartamentalne lub regionalne na rzecz narciarstwa długodystansowego.

Stowarzyszenie to może skupiać zainteresowane regiony i departamenty, gminy lub związki gmin, na terytorium których znajdują się infrastruktura, urzędnienia lub trasy przeznaczone do uprawiania narciarstwa długodystansowego, jak również zarządzających tą infrastrukturą oraz stowarzyszenia reprezentujące użytkowników, jeżeli o to wnoszą.

Tak utworzone stowarzyszenie departamentalne, między departamentalne lub regionalne ma na celu przyczynianie się do podjęcia, na terytorium zainteresowanych departamentów, działań sprzyjających uprawianiu narciarstwa długodystansowego, w szczególności sprzyjających rozwojowi infrastruktury, koordynacji działań popierających i zharmonizowaniu wysokości opłat. Może ono pobierać opłatę przewidzianą w art. 81 niniejszej ustawy na rzecz zainteresowanych gmin, jeżeli o to wnoszą.

Rozdział III

WKŁAD NARCIARSTWA ZJAZDOWEGO W ROZWÓJ LOKALNY W GÓRACH

Art. 85 - Przedsiębiorstwa eksploatujące urządzenia wyciągowe mogą podlegać, w strefie górskiej, podatkowi departamentalnemu oraz podatkowi komunalnemu od dochodów brutto pochodzących ze sprzedaży biletów uprawniających do korzystania z wyciągu, których kwoty zasilają budżet departamentalny lub komunalny.

Podatek jest włączony do ceny biletu na środek transportu i pobierany od użytkownika.

(...)

Art. 86 - Podatek komunalny zostaje ustanowiony uchwałą rady municipalnej, która ustala jego wysokość w granicach 3% dochodów brutto pochodzących ze sprzedaży biletów.

Podatek departamentalny zostaje ustanowiony uchwałą rady naczelnej, która ustala jego wysokość w granicach 2% dochodów brutto pochodzących ze sprzedaży biletów.

Art. 87 - Jeżeli użytkowanie wyciągów turystycznych rozszerzone jest na kilka gmin lub departamentów, podział wymiaru podatku wskazanego w art. 85 między tymi gminami i departamentami jest ustalany, w braku zgody między nimi, przez przedstawiciela władz centralnych w departamencie w warunkach określonych dekretem Rady Stanu.

Jeżeli wyciągi turystyczne są użytkowane przez ugrupowanie gmin, podatek komunalny może być ustanowiony i pobierany bezpośrednio przez to ugrupowanie, za zgodą zainteresowanych gmin.

Art. 88 - Gminom lub ugrupowaniom gmin, które pobierały w dniu 31 XII 1983 r. podatek specjalny wskazany w art. 9 dekretu nr 68-1031 z 14 XI 1968 r. stanowiącego rozporządzenie administracji publicznej dotyczące statusu stacji sportów zimowych i alpinizmu, o stawce wyższej niż 3%, departament przynajmniej, jeżeli pobiera on podatek przewidziany w art. 85, dotację równą różnicy między dochodem pochodzącym z podatku według 3-procentowej stawki a dochodem z podatku według stawki ustalonej wcześniej. Jednakże ma to miejsce jedynie wówczas, gdy zainteresowane gminy stosują 3-procentową stawkę dla podatku ustanowionego niniejszą ustawą.

Dotacja ta jest wypłacana kwartalnie.

Jeżeli departament nie pobiera wyżej wymienionego podatku, gminy te lub ugrupowania gmin mogą pobierać podatek o stawce, jaką ustaliły dla podatku specjalnego przewidzianego w wyżej wymienionym dekrete nr 68-1031 z 14 XI 1968 r., na poczet roku budżetowego 1983.

Art. 89 - Dochód roczny pochodzący z podatku gminnego i podatku departamentalnego jest przeznaczony, z zastrzeżeniem przepisów przewidzianych w ustępie pierwszym art. 88:

1. na przedsięwzięcia sprzyjające rozwojowi rolnictwa w górach;
2. na wydatki związane z infrastrukturą, usługami, działaniami popierającymi, kształceniem, jakie pociąga za sobą rozwój turystyki górskiej oraz potrzeby różnego rodzaju klientów, a także na wydatki związane z ulepszeniem dojazdów kolejowych i drogowych;
3. na wydatki związane z rozwojem turystyki górskiej z inicjatywy lokalnej oraz działalności temu sprzyjającej;
4. na wydatki podjęte przez lokalne kluby narciarskie na rzecz szkolenia technicznego młodych członków tych klubów;
5. na finansowanie działalności zapobiegającej wypadkom w górach, prowadzonej przez kompetentne w tej dziedzinie organizacje, w szczególności przez górskie towarzystwa ratownicze.

Rozdział IV

WYKORZYSTANIE ZASOBÓW HYDROELEKTRYCZNYCH

Art. 90 - Do ustawy z 16 X 1919 r. dotyczącej wykorzystania energii wodnej zostaje wprowadzony art. 16 *bis* w następującym brzmieniu:

„*Art. 16 bis* - Przedsiębiorstwa, na działalność których została wydana zgoda, zagospodarowane i użytkowane bezpośrednio przez wspólnoty lokalne lub ich ugrupowania, mogą zostać uznane za przedsiębiorstwa użyteczności publicznej i mogą podlegać prawom przyznanym na podstawie art. 4 łącznie z ustępem trzecim, art. 5 w kwestii wykonywania służebności lub wywłaszczania oraz art. 6 w kwestii ewikcji praw szczególnych dotyczących użytkowania wody.

„Przedstawiciel władz centralnych w departamencie ogłasza charakter

użyteczności publicznej i przyznaje zezwolenie w warunkach przewidzianych w art. 2 niniejszej ustawy".

Art. 91 - Punkty 6 i 7 art. 10 wyżej wymienionej ustawy z 16 X 1919 r. zostają zastąpione następującymi przepisami:

„6. Rezerwy wody i siły, które należy przewidzieć, o ile zachodzi taka potrzeba, w celu ich retrocesji staraniem rad naczelnych na rzecz państwowych zakładów usługowych, departamentów, gmin, zakładów publicznych lub stowarzyszeń związkowych, które uzyskały zgodę na działalność, oraz ugrupowań rolnych użyteczności ogólnej określonych dekretem, a także na rzecz przedsiębiorstw przemysłowych lub rzemieślniczych instalujących się i rozwijających, tworzących i utrzymujących stanowiska pracy, których lista jest ustalona przez rady naczelne zgodnie z warunkami określonymi dekretem; okres początkowy oddania do dyspozycji, który nie może przekraczać jednego roku od daty ukończenia robót, w ciągu którego energia ta powinna być utrzymywana do dyspozycji rady naczelnej bez wypowiedzenia; warunki, w jakich rezerwy te powinny być przetrzymywane do dyspozycji uprawnionych; terminy wypowiedzenia po wygaśnięciu tego okresu; roboty, jakie mogą być narzucone koncesjonariuszowi w zamian za użytkowanie tych rezerw, a także specjalne stawki lub obniżki stawek maksymalnych wskazanych w pkt 9 niniejszego artykułu, mających zastosowanie do tych rezerw.

„W strefie górskiej, rady naczelne mogą retrocedować rezerwy dwóm kolejnym odbiorcom w ciągu roku, wprowadzając użytkowanie sezonowe.

„Jeżeli zostały już zawarte umowy między odbiorcami i wspólnotami lokalnymi wskazanymi w ustępie pierwszym pkt 6 w kwestii finansowej, w kwestii rezerw wody lub siły lub, w zastosowaniu przepisów art. 6, w kwestii odszkodowania w naturze za wniesienie należności z tytułu praw wykonywanych lub nie, umowy te powinny być zarejestrowane w dokumentacji umów i wykonane przez posiadacza koncesji bez potrzeby rewizji, chyba że nowe porozumienie zostanie zawarte między umawiającymi się stronami.

„Rezerwy siły nie będą mogły pozbawić fabryki więcej niż jednej czwartej energii, jaką dysponuje przy różnych stanach biegu wody.

„W razie odnowienia koncesji, część siły aktualnie przyznanej w departamentach ościennych zostanie utrzymana i oddana do dyspozycji zainteresowanych rad naczelnych w celu jej podziału w wyżej przewidzianych warunkach.

Art. 92 - Rezerwy siły przewidziane, w zastosowaniu pkt 6 art. 10 wyżej cytowanej ustawy z 16 X 1919 r., w dokumentacji umów dotyczących koncesji, będących w toku w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy, pod-

legają przepisom art. 91, jeżeli nie są przyznane lub już nie są przyznawane.

Rozdział V

PARKI NARODOWE, REGIONALNE PARKI NATURALNE W GÓRACH I PRZEPISY RÓŻNE

Art. 93 - Po art. 4 ustawy nr 60-708 z 22 VLT 1960 r. dotyczącej tworzenia parków narodowych zostaje wprowadzony art. 4 *bis* w następującym brzmieniu:

„*Art. 4 bis* - Parki narodowe położone w masywach górskich mają za zadanie ochronę szczególnie się wyróżniających wrażliwych obszarów przyrodniczych.

„Współpracują one z regionami i wspólnotami terytorialnymi w wykonywaniu tego zadania oraz w celu zapewnienia rozwoju gospodarczego, społecznego i kulturalnego danego masywu, w granicach określonych niniejszą ustawą.

„Ich wkład przejawia się w szczególności w udziale w programach badań, szkoleń, poparcia i pomocy technicznej oraz w udziale ich przedstawicieli w komitetach na rzecz masywów.

„Parki narodowe są włączane, na ich wniosek, do opracowywania planów zagospodarowania gruntów, planów urbanizacji regionów lub sektorów dotyczących gmin, których całość lub część terytorium leży na terenie parku lub jego strefy peryferyjnej [otuliny].

"Mogą one przynależeć do związków mieszanych właściwych dla zagospodarowania, rozwoju lub ochrony jednej lub kilku dolin lub danego lokalnego masywu".

Art. 94 - Regionalne parki naturalne położone w masywach górskich stanowią wzorowy instrument zabezpieczenia równowagi biologicznej i ochrony miejsc i krajobrazów wskazanych w art. 1 niniejszej ustawy. Fakt, że są one reprezentowane w komitetach na rzecz masywów, wskazuje na uprzywilejowany charakter ich stosunków z regionami i wspólnotami terytorialnymi w ramach planowania przestrzennego w poszanowaniu specyfiki stref górskich.

W związku z tym, że są reprezentowane w komitetach na rzecz masywów, mogą zostać włączone do opracowywania przepisów szczególnych

wskazanych w art. L. 145-7 Kodeksu urbanistycznego, w szczególności jeżeli chodzi o warunki ochrony terenów, krajobrazów i środowisk charakterystycznych dla górskiego dziedzictwa naturalnego i kulturowego.

Art. 95 - W celu określenia perspektyw rozwoju klimatoterapii wysokościowej i wkładu, jaki może ona wnieść do polityki ochrony sanitarnej i do równowagi systemów społecznych, rząd nakaze przeprowadzenie ankiety, której wnioski zostaną podane do wiadomości publicznej w ciągu sześciu miesięcy.

TYTUŁ VI

RATOWANIE LUDZI I MIENIA

Art. 96 - 1. Do art. 101 wyżej cytowanej ustawy nr 82-213 z 2 III 1982 r. zostaje dodany następujący fragment:

„Doraźne plany [pomocy] są określone dekretem Rady Stanu”.

2. Jeżeli, w celu zapewnienia działania publicznej służby ratownictwa, operacje związane z ratownictwem górskim wymagają przeprowadzenia akcji o znacznych rozmiarach, przedstawiciel władz centralnych w departamencie może wprowadzić doraźny plan [pomocy], jak przewiduje art. 101 wyżej cytowanej ustawy nr 82-213 z 2 UI 1982 r.

Art. 97 - Do pkt 7 art. L. 221-2 Kodeksu gmin zostają dodane następujące ustępy:

„Gminy mogą wymagać od zainteresowanych lub osób przez nich uprawnionych zwrotu kosztów ratowania, jakie poniosły w związku z wypadkami spowodowanymi uprawianiem sportów, których lista jest ustalona dekretem Rady Stanu. Określają one warunki, w których następuje zwrot tych wydatków mogący obejmować całość lub część poniesionych kosztów.

„Gminy są zobowiązane do podania do publicznej wiadomości warunków stosowania niniejszego artykułu na ich terytorium przez umieszczenie odpowiednich ogłoszeń w merostwie i w miejscach uprawiania sportów;”

Art. 98, 99, 100, 101 - (...)

Art. 102 - Rząd będzie corocznie składał parlamentowi raport na temat stosowania niniejszej ustawy oraz środków specjalnych, jakie zostały podjęte na rzecz gór.

Raport ten będzie również przekazywany Krajowej Radzie na Rzecz Gór.

Niniejsza ustawa zostanie wykonana jako ustawa państwa.

Sporządzono w Paryżu, dnia 9 stycznia 1985 r.
przez Prezydenta Republiki Francuskiej:
FRANCOIS MITTERRAND

Tłumaczenie z języka francuskiego:
Helena Klugiel-Królikowska (BSE)

W Polsce, na mocy ustawy z 17 czerwca 1966 r. (Dz.U. nr 23, poz. 150; zm.: 1987 r. nr 33, poz. 180; 1989 r. nr 35, poz. 192; 1990 r. nr 34, poz. 198), Minister Zdrowia i Opieki Społecznej (do 30 czerwca 1988 r. Rada Ministrów) może uznać za uzdrowisko miejscowość spełniającą warunki niezbędne do prowadzenia lecznictwa uzdrowiskowego. Uznanie to ma zapewnić szczególne warunki, gwarantujące rozwój specjalistycznego lecznictwa oraz działalności wypoczynkowo-turystycznej. Każde uzdrowisko ma statut, w którym określone są podstawowe wymogi uwzględniające potrzeby i warunki lokalne.

Jeżeli na terenie uzdrowiska znajdują się wody lub gazy lecznicze, tworzy się dla nich obszary górnicze.

Obszary uzdrowisk limitowane są ukształtowaniem naturalnych warunków lokalnych, nie zawsze więc muszą się pokrywać z podziałem administracyjnym kraju.

Plany zagospodarowania przestrzennego ustalają specjalne warunki dla tych obszarów, w szczególności formułują zakazy i nakazy ograniczające prowadzenie działalności gospodarczej, w wyniku której mogłoby nastąpić pogorszenie walorów przyrodniczych i leczniczych środowiska.

Nadzór nad lecznictwem uzdrowiskowym należy do Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej, który ustala zasady kwalifikowania do zakładów lecznictwa uzdrowiskowego. Minister może także, w drodze rozporządzenia, rozciągnąć niektóre przepisy dotyczące uzdrowisk na miejscowości, które wprawdzie nie prowadzą lecznictwa uzdrowiskowego, jednak posiadają wybitne walory turystyczno-wypoczynkowe i zasługują na zaliczenie do miejscowości o charakterze uzdrowisk.

Do naczelnego lekarza uzdrowiska należy sprawowanie nadzoru nad poziomem świadczeń udzielanych przez zakłady i urzędzenia lecznictwa uzdrowiskowego, a ponadto czuwanie nad prawidłową eksploatacją naturalnych zasobów lecznictwa.

Ustawa o uzdrowiskach w kraju związkowym Nadrenia Północna--Westfalia (Ustawa uzdrowiskowa - KOG z 8 stycznia 1975 r.) określa, bez odesłania do aktów wykonawczych, warunki, jakie powinny zostać spełnione do przyznania gminie (lub jej części) statusu uzdrowiska. Są to, między innymi: klimat sprzyjający wyzdrowieniu, naturalne, pochodzące z ziemi środ-

ki lecznicze, urządzenia lecznicze odpowiadające wymogom poszczególnych typów uzdrowisk.

Przepisy tej ustawy pozostają w ścisłym związku z planami zagospodarowania przestrzennego i z planowaniem w kraju związkowym, wykluczając istnienie zakładów mogących wpływać ujemnie na środki i urządzenia lecznicze lub charakter uzdrowiska. Ustawa ogólnie reguluje podstawowe zasady i wymogi tworzenia uzdrowisk, a jednocześnie w sposób szczegółowy precyzuje przepisy merytoryczne i proceduralne, pozostawiając niewiele miejsca na uznaniowe działanie administracji państwowej.

**USTAWA NR 169 Z 8 STYCZNIA 1975 R.
O UZDROWISKACH
W KRAJU ZWIĄZKOWYM
NADRENIA PÓŁNOCNA-WESTFALIA**

(Ustawa uzdrowiskowa)

*169. Gesetz über Kurorte im Lande Nordrhein-Westfalen
(Kurortegesetz - KOG) vom 8. Januar 1975
(GV NW s. 12ISGV NW 21281)*

Tekst jednolity

Rozdział I

WARUNKI I PRZEDMIOT UZNANIA PRZEZ PAŃSTWO

§1

Uznanie, kwalifikacja

(1) Zgodnie z §§ 3 i 4 gminy mogą, na wniosek, zostać uznane przez państwo za uzdrowiska. Uznanie może ograniczyć się do jednej lub więcej części obszaru gminy. W przypadku przyznania statusu uzdrowiska zostaje mu nadana jedna spośród następujących nazw: zdrojowisko, zdrojowisko Kneippa, uzdrowisko Kneippa, uzdrowisko klimatyczne lub stacja klimatyczna.

(2) Przy uznaniu za zdrojowisko lub zdrojowisko Kneippa, uzdrowisko może zostać dodatkowo zakwalifikowane jako uzdrowisko klimatyczne, a przy uznaniu za stację klimatyczną może zostać dodatkowo przyznany status obszaru uzdrowiskowego.

(3) Uwzględnia się cele i wymogi zagospodarowania przestrzennego i planowania w kraju związkowym.

(4) Uzdrowiska Oeynhausien, Meinberg i Salzuflen nie wymagają uznania przez państwo.

§2

Definicje pojęć

(1) Obszar uzdrowiskowy obejmuje te części gminy, które określają charakter uzdrowiska.

(2) O charakterze uzdrowiska decydują: stosowne i stale działające zakłady lecznicze odpowiadające rodzajowi uzdrowiska, stosowny rodzaj zabudowy i stosowny do rodzaju uzdrowiska przeciętny czas pobytu kuracjuszy.

(3) Zakłady lecznicze służą stosowaniu naturalnych środków leczniczych lub zabiegów hydroterapeutycznych w odniesieniu do ludzi, a ponadto pobytowi, zajęciom fizycznym lub rozrywce kuracjuszy.

(4) Naturalnymi środkami leczniczymi są: woda, gazy, błota i inne linki przeznaczone do leczenia lub łagodzenia chorób.

(5) Kuracja, dzięki wielokrotnemu stosowaniu - zgodnie z zaleceniami lekarskimi - w głównej mierze naturalnych środków leczniczych, służy utrzymaniu w zdrowiu lub leczeniu ludzi; z reguły jest połączona ze zmianą miejsca pobytu.

§3

Warunki, jakie muszą spełniać wszystkie uzdrowiska

Jedna z wymienionych w § 1 ust. 1 i 2 nazw może, stosownie do § 4, zostać nadana wówczas, gdy:

1. obszar uzdrowiskowy charakteryzuje się odpowiednim klimatem sprzyjającym wyzdrowieniu,

2. na obszarze uzdrowiskowym znajdują się zakłady lecznicze odpowiadające wymogom poszczególnych rodzajów uzdrowisk i niezbędne do stosowania podstawowych środków leczniczych, jak również do opieki nad kuracjuszami,

3. istnieją zgodne z przepisami ujęcia wody pitnej oraz odpowiednie urządzenia do odprowadzania ścieków i usuwania śmieci,

4. stwierdzone są odpowiednie, naukowo sprawdzone i zaaprobowane przez lekarzy główne wskazania i przeciwwskazania lecznicze niezbędne do nadania przez państwo statusu odpowiedniego rodzaju uzdrowiska

oraz jeśli można oczekiwać, iż,

5. zgodnie z planami rozwoju urbanistycznego, jak również z planowanymi kierunkami rozbudowy, nie będą uruchomione ani użytkowane zakłady, które mogłyby wpłynąć ujemnie na środki i zakłady lecznicze lub charakter uzdrowiska.

§4

Kwalifikacja uzdrowiska

(1) Uzdrowisko może zostać zakwalifikowane jako „zdrojowisko” wówczas, gdy, oprócz warunków wymienionych w § 3:

1. występują naturalne, pochodzące z ziemi środki lecznicze, zaś
2. obszar uzdrowiskowy ma istotne - odpowiednie do rodzaju uzdrowiska, jego wyposażenia i wielkości - znaczenie dla gminy.

(2) Uzdrowisko może zostać zakwalifikowane jako „zdrojowisko Kneippa” wówczas, gdy, oprócz warunków wymienionych w § 3 pkt 1 i 3 do 5:

1. istnieją tam znajdujące się pod stałym nadzorem lekarskim zakłady służące do przeprowadzania naukowo sprawdzonych zabiegów hydroterapeutycznych, w szczególności zaś zakłady sanatoryjne, oraz gdy
2. obszar uzdrowiskowy ma istotne - odpowiednie do rodzaju uzdrowiska, jego wyposażenia i wielkości - znaczenie dla gminy.

(3) Uzdrowisko może zostać zakwalifikowane jako „uzdrowisko Kneippa” wówczas, gdy, oprócz warunków wymienionych w § 3, istnieją tam zakłady służące do przeprowadzania naukowo sprawdzonych zabiegów hydroterapeutycznych.

(4) Uzdrowisko może zostać zakwalifikowane jako „uzdrowisko klimatyczne” wówczas, gdy, oprócz warunków wymienionych w § 3:

1. naukowo dowiedziono leczniczego oddziaływania tamtejszego klimatu oraz istnieje tam stała stacja klimatyczna, i gdy
2. obszar uzdrowiskowy ma istotne - odpowiednie do rodzaju uzdrowiska, jego wyposażenia i wielkości - znaczenie dla gminy.

(5) Uzdrowisko może zostać zakwalifikowane jako „stacja klimatyczna” wówczas, gdy spełnione są warunki wymienione w § 3 pkt 1 do 3 i 5. Razem z taką kwalifikacją może dodatkowo zostać nadany status obszaru środków leczniczych, jeśli na obszarze uzdrowiskowym występują naturalne, pochodzące z ziemi środki lecznicze.

§5

Naturalne wody lecznicze

Osobie uprawnionej do użytkowania źródła wody leczniczej może - po uznaniu przez państwo zgodnie z § 26 ust. 1 i 2 Ustawy wodnej dla kraju związkowego Nadrenia Północna-Westfalia [*Wassergesetz für das Land Nordrhein-Westfalen (LWG)*] z 22 maja 1962 r. (GV NW s. 235)¹², ostatnio zmienionej przez ustawę z 3 grudnia 1974 r. (GV NW s. 1504) - zostać nadane, na wniosek, prawo używania w odniesieniu do tej wody nazwy „naturalna woda lecznicza” ze wskazaniem na uznanie przez państwo tej nazwy wówczas, gdy

1. dowiedziono, iż woda ta pochodzi z uznanego przez państwo źródła leczniczego i nie jest pozbawiona ani wzbogacona o żaden składnik będący naturalną pozostałością,

2. butelkowanie wody będzie się odbywać w miejscowości, w której znajduje się źródło,

3. wszelkie zmiany chemiczne i biologiczne są naukowo wykluczone, oraz gdy

4. stwierdzone są odpowiednie, naukowo sprawdzone główne wskazania i przeciwwskazania lecznicze.

§6

Procedura uznania, kontrola

(1) W procedurze uznania wnioskodawca powinien udowodnić zgodność warunków z §§ 3 i 4 lub 5.

(2) Właściciele i osoby uprawnione do użytkowania winny umożliwić pełnomocnikom właściwych urzędów kontrolę warunków wymienionych w §§ 3 do 5, również po przeprowadzeniu procedury uznania, już w czasie funkcjonowania odnośnych obiektów, tzn. zezwolić im na wstęp do pomieszczeń służbowych i zakładowych, na teren oraz do zakładów i urządzeń leczniczych, jak również udostępnić same zakłady i urządzenia, udzielić informacji, oddać pracowników do dyspozycji tych osób, a także przekazać wszelkie niezbędne dane i narzędzia, zezwolić na przeprowadzenie dochodzenia technicznego i kontroli; wnioskodawca przedstawia analizy naukowe i inne ekspertyzy.

¹² Nr 125

§7

Używanie nazwy określającej rodzaj uzdrowiska w obiegu urzędowym i handlowym

Wymienione w § 1 ust. 1 lub 2 nazwy wskazujące na rodzaj uzdrowiska lub nazwy zgodne z § 5 powinny być używane w obiegu urzędowym lub handlowym jedynie wówczas, gdy nazwa taka została przyznana przez państwo; wymóg ten nie obowiązuje w przypadku uzdrowisk wymienionych w § 1 ust. 4.

Rozdział II

OPLATA UZDROWISKOWA W ODNIESIENIU DO UZDROWISK OEYNHAUSEN, MEHS- BERG I SALZUFLEN

§8

Oplata uzdrowiskowa

(1) Uzdrowiska Oeynhausien, Meinberg i Salzuflen mogą pobierać opłatę uzdrowiskową na cele inwestycyjne, zakupy, rozbudowę i konserwację zakładów i urządzeń służących celom leczniczym i kuracyjnym, jak również na finansowanie imprez. Przepisy dotyczące pobierania opłat za użytkowanie pozostają niezmienione.

(2) Oplata uzdrowiskowa jest pobierana od osób zobowiązanych do uiszczenia jej jako ekwiwalentu za to, że zostają im stworzone możliwości korzystania z zakładów leczniczych i uczestniczenia w imprezach.

(3) Szacunkowe przychody z opłat uzdrowiskowych nie powinny przekraczać sumy niezbędnych wydatków na zakłady, urządzenia oraz imprezy, które to wydatki uzdrowisko musiałoby w przeciwnym wypadku pokryć samodzielnie, wyjąwszy wartość oddanych do dyspozycji gruntów. Przepisy dotyczące opłat uzdrowiskowych (§ 12) mogą określić, że gminy: uzdrowisko Oeynhausien, Horn-Bad Meinberg i uzdrowisko Salzuflen zatrzymują odpowiednią część opłat uzdrowiskowych za użytkowanie na pokrycie własnych wydatków, w rozumieniu ust. 1 zdanie 1.

§9

Obowiązkowa opłata uzdrowiskowa

(1) Do uiszczenia obowiązkowej opłaty uzdrowiskowej zobowiązany jest ten, kto:

a) na obszarze uzdrowiskowym wynajmuje kwatere, której w rozumieniu Ustawy meldunkowej dla kraju związkowego Nadrenia Północna-Westfalia [*Meldegesetz für das Land Nordrhein-Westfalen (MG NW)*] z 25 maja 1960 r. (GV NW s. 81) \ ostatnio zmienionej przez ustawę z 3 grudnia 1974 r. (GV NW s. 1504), nie posiada na własność w rozumieniu § 1 ust. 2 ustawy, lub

b) nie wynajmując kwatery na obszarze uzdrowiskowym, korzysta z zakładów leczniczych.

Za osoby wynajmujące kwatere na obszarze uzdrowiskowym uważa się również osoby, które nocują w samochodach lub namiotach.

(2) Osoby nie są objęte obowiązkiem uiszczania opłat kuracyjnych, o ile i tak długo jak:

a) odwiedzają obszar uzdrowiskowy przed ukończeniem czternastego roku życia i jedynie wówczas, gdy znajdują się pod opieką osoby uprawnionej do sprawowania tejże opieki,

b) ze względu na swój wiek, chorobę psychiczną lub fizyczną nie są w stanie korzystać z zakładów leczniczych lub brać udziału w imprezach uzdrowiskowych,

c) uczęszczają w danej miejscowości kuracyjnej do szkoły, uczą się tam zawodu lub zdobywają dalsze wykształcenie albo pracują,

d) odbywają w danej miejscowości kuracyjnej służbę wojskową lub służbę zastępczą,

e) czasowo przebywają z wizytą u swoich krewnych do drugiego stopnia pokrewieństwa lub

f) w ciągu miesiąca kalendarzowego wynajmują kwatere na obszarze uzdrowiskowym na okres krótszy niż trzy dni.

(3) W przypadku otrzymania nieodpłatnego skierowania do uzdrowiska należy je okazać. Ze względów społecznych mogą być udzielane zniżki do 50% wysokości opłaty uzdrowiskowej.

§10

Obowiązek uiszczenia opłaty uzdrowiskowej

(1) Uiszczenie opłaty uzdrowiskowej obowiązuje w odniesieniu do przypadków wymienionych w § 9 ust. 1 zdanie 1 litera a) z dniem rozpoczęcia korzystania z zakładów leczniczych lub imprez uzdrowiskowych. Obowiązek ten w odniesieniu do przypadków wymienionych w § 9 ust. 1 zdanie 1 litera a) wygasa z dniem wyjazdu, a w odniesieniu do przypadków wymienionych w § 9 ust. 1 zdanie 1 litera b) wygasa z dniem, w którym kuracusz po raz ostatni skorzystał z zakładów leczniczych lub imprez uzdrowiskowych¹.

(2) Dzień przyjazdu i dzień wyjazdu w odniesieniu do przypadków wymienionych w § 9 ust. 1 zdanie 1 litera a) uważa się za jeden dzień¹³.

§11

Odpowiedzialność, obowiązek udzielania informacji

(1) Kto, w przypadkach wymienionych w § 9 ust. 1 zdanie 1 litera a) i zdanie 2, odpłatnie nocuje osoby lub stwarza im możliwości noclegu, może zostać zobowiązany przepisami dotyczącymi opłaty uzdrowiskowej (§ 12) do zameldowania tych osób w uzdrowisku, pobrania od nich opłaty uzdrowiskowej i przekazania jej uzdrowisku; w tym zakresie jest on odpowiedzialny za pobranie opłaty uzdrowiskowej. Niniejszy przepis obowiązuje również, w przypadkach wymienionych w § 9 ust. 1 zdanie 1 litera b), właścicieli zakładów, w których sprawuje się opiekę nad osobami zobowiązanymi do uiszczenia opłaty uzdrowiskowej, także wówczas, gdy osoby te nie zostaną przez wyżej wymienionych właścicieli przenocowane lub nie zapewnią sobie we własnym zakresie noclegu na terenie lub w pomieszczeniu do nich należącym.

(2) Osoby zobowiązane do uiszczenia opłaty uzdrowiskowej i, zgodnie z ust. 1, osoby odpowiedzialne za pobranie tejże opłaty są zobowiązane udzielić, na żądanie, informacji o faktach mających istotne znaczenie dla wyznaczenia opłaty uzdrowiskowej.

¹³ Sprostowano w GV NW 1976 s. 247.

§12

Przepisy dotyczące opłaty uzdrowiskowej

(1) Kwestie szczegółowe odnoszące się do wyznaczenia, uiszczenia, wysokości i zniżki opłaty uzdrowiskowej określają przepisy dotyczące tej opłaty.

(2) Przepisy dotyczące opłaty uzdrowiskowej w odniesieniu do uzdrowiska Oeynhausena zostaną ujęte w formie rozporządzenia Ministra Pracy, Zdrowia i Opieki Społecznej wydanego w porozumieniu z Ministrem Finansów¹⁴, zaś w odniesieniu do uzdrowisk Salzflun i Meinberg - w formie regulaminu, zgodnie z § 11 Ustawy o związku krajów z 5 listopada 1948 r. (GS NW s. 206)¹⁵. Przepisy dotyczące opłaty uzdrowiskowej zezwalają państwowemu uzdrowisku Oeynhausena na obniżenie opłat uzdrowiskowych w wyznaczonych granicach.

Rozdział III

STATYSTYKA

§§ 13, 14

(uchylone)

Rozdział IV

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

§15

Wyjątki przy uznaniu uzdrowiska

Status określonego rodzaju uzdrowiska może wyjątkowo zostać nadany, jeżeli w momencie uznania obiekty wymienione w § 3 pkt 3 lub zakłady lecznicze nie odpowiadają wymogom obowiązującym w odniesieniu do tego

¹⁴ Patrz rozporządzenie dotyczące obszaru uzdrowiskowego i uiszczenia opłat, uzdrowiskowych na rzecz państwowego uzdrowiska Oeynhausena. Z 4 m 1982 r. (GV NW s. 158/SGV NW 21281); zmienione przez rozporządzenia z 2 XII 1982 r. (GV NW s. 735), 5 XH 1983 r. (GV NW s. 615)

¹⁵ Nr 33

rodzaju uzdrowiska, jeżeli są uruchomione lub używane zakłady, które mogą ujemnie wpłynąć na środki lecznicze, charakter uzdrowiska lub zakłady lecznicze lub jeżeli nie ogłoszono jeszcze planu zagospodarowania, który zapewniłby charakter uzdrowiska i powstanie zakładów leczniczych, jednakże można przyjąć, że konieczne warunki zostaną spełnione najpóźniej w ciągu dziesięciu lat. W wyjątkowych przypadkach termin ten może zostać przedłużony, nie więcej jednak niż o pięć lat.

§16

Kompetencje. Przepisy wykonawcze

(1) Osobą właściwą do uznania miejscowości za uzdrowisko albo do anulowania tego uznania lub przeprowadzenia kontroli w rozumieniu § 6 ust. 2 jest Minister Pracy, Zdrowia i Spraw Społecznych. Uprawnienie to może on w drodze rozporządzenia przenieść na Premiera. (2) Minister Pracy, Zdrowia i Spraw Społecznych reguluje w drodze rozporządzenia

1. właściwe dla danego rodzaju uzdrowiska sprawy dotyczące środków leczniczych uzdrowiska, klimatu, obszaru uzdrowiskowego, zakładów leczniczych i obiektów wymienionych w § 3 pkt 3 - w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Żywnościowej, Rolnictwa i Leśnictwa, a także dotyczące zakładów wymienionych w § 3 pkt 5 oraz głównych wskazań i przeciwwskazań leczniczych w myśl §§ 3 i 4, jak również przeprowadzania kontroli w myśl § 6 ust. 2¹⁶;

2. w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Żywnościowej, Rolnictwa i Leśnictwa, kwestie szczegółowe dotyczące wód leczniczych, butelkowania, wykluczenia zmian oraz głównych wskazań i przeciwwskazań leczniczych w myśl § 5;

3. sprawy dotyczące uznania gmin lub części gmin, które:

a) położone są w okolicach wyróżniających się pod względem krajobrazowym i odznaczających się, jak uczy doświadczenie, klimatem służącym utrzymaniu zdrowia lub wyzdrowieniu oraz

b) wyposażone są jako miejscowości wypoczynkowe w odpowiednie zakłady, i w których

c) zgodnie z planowanymi kierunkami rozbudowy oraz z planarni rozwoju, nie przewiduje się uruchomienia ani użytkowania zakładów mogących

¹⁶ Patrz rozporządzenie dotyczące uznania gmin lub ich części za uzdrowiska (rozporządzenie dotyczące uzdrowisk). Z 21 VI 1983 r. (GV NW s. 254/SGV NW 21281), zmienione przez rozporządzenie z 25 IV 1984 r. (GV NW s. 242).

mieć ujemny wpływ na klimat lub charakter uzdrowiska,

za miejscowość wypoczynkową lub za miejscowość wypoczynkową z obszarem uzdrowiskowym, w porozumieniu z Ministrem Gospodarki i Komunikacji oraz z ministrem właściwym w sprawach dotyczących zagospodarowania przestrzennego i planowania krajowego; ustala przy tym niezbędne do uznania warunki i procedurę. Uznanie jest dopuszczalne jedynie wtedy, kiedy odpowiada projektom zawartym lub przewidzianym w planach rozwoju regionu¹⁷.

(3) Niezbędne do wykonania niniejszej ustawy przepisy administracyjne wydaje Minister Pracy, Zdrowia i Spraw Społecznych¹⁸.

§17

Dalsze posługiwanie się nazwą określającą rodzaj uzdrowiska

Jeśli gminy na co najmniej pięć lat przed wejściem w życie niniejszej ustawy używały nazwy określającej rodzaj uzdrowiska bez uznania przez państwo, to, na wniosek, mają one prawo do używania tej nazwy do czasu podjęcia stosownej decyzji co do przyznania jednej z nazw wymienionych w § 1. Wniosek składa się w ciągu roku od chwili wejścia w życie niniejszej ustawy.

¹⁷ Patrz rozporządzenie dotyczące uznania gmin lub ich części za miejscowości wypoczynkowe (rozporządzenie dotyczące miejscowości wypoczynkowych) z 29IX 1983 r. (GV NW s. 428/SGV NW 21281).

¹⁸ Patrz okólnik Ministra Pracy, Zdrowia i Spraw Społecznych z 11 VI 1976 r. (SMB1. NW 21281) dotyczący poradnictwa w sprawach uzdrowisk, miejscowości wypoczynkowych i źródeł leczniczych.

§ 18
Przepisy dotyczące grzywien
(skreślone)

§19
Zmiany ustawy dotyczącej opłat komunalnych
i ustawy dotyczącej wód krajowych
(nie drukowane)

§20
Wejście ustawy w życie

Niniejsza ustawa wchodzi w życie najazutrz po jej ogłoszeniu.

Tłumaczenie z języka niemieckiego:
Ewa Cwiękała (BSE)